

Când Shawn, iubitul lui Isabelle, o părăsește pe aceasta cu doar o lună înainte de balul de absolvire, Lane și Vivi, prietenele ei cele mai bune, se hotărăsc să treacă la acțiune.

Din câteva mișcări pe tastatura calculatorului, creează pe MySpace pagina lui „Brandon”, băiatul perfect care s-o scoată pe Isabelle din această relație nefericită. Ce păcat că e doar virtual!

Dar fetele au și la asta o soluție: îl atrag în planul lor pe Jonathan, un băiat incredibil de sexy de la alt liceu, care să joace rolul lui Brandon. Însă când Vivi se îndrăgostește de Jonathan, iar Shawn face tot posibilul să reia relația cu Isabelle, întregul complot pare a se năruir...

O hârjoneală amuzantă... o intrigă spumoasă, cu personaje cuceritoare!

— SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Haosul incitant al încurcăturilor și happy-end-ul se dovedesc a fi o combinație irezistibilă pentru cititori.

— PUBLISHERS WEEKLY

Recomandat de:

BRAVO

LEDA, *imprimai*

GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Fotografia copertei: [123 rf.com](http://123rf.com)

nul copertei: Andreea Apostol

IS

ISBN: 978 - 973 - 102 - 429 - 5

789731» 024295”.

www.grupulcorint.ro

KATE BRIAN este pseudonimul literar al lui Kieran Scott (n. 1974), scriitoare americană cunoscută pentru cărțile sale de succes adresate tinerilor, precum și pentru romanele *chick-lit*. Celebritatea i-a adus-o seria *Private*, devenită bestseller *New York Times* și *USA Today*, urmată de *spin-off-ul* *Privilege*. Printre Cele peste douăzeci și cinci de romane ale autoarei se mai numără *Sweet 16*, *Clubul F* (apărută la Editura Leda), *The Princess and the Pauper*, *The Book of Appells*, precum și o serie de cărți publicate sub nume propriu sau sub pseudonimul Emma Harrison (actorii ei preferați fiind Emma Thompson și Harrison Ford).

Născută în Montvale, New Jersey, Kate Brian a absolvit Universitatea Rutgers cu o licență în engleză și jurnalism. Timp de patru ani a lucrat ca redactor, după care și-a dedicat tot timpul scrisului. Locuiește în New Jersey, împreună cu soțul și fiul ei.

Pentru mai multe informații, puteți accesa www.privatetheseries.com

KATE BRIAN

IUBITUL

VIRTUAL

**Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU**

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: Mirela Acsente
Tehnoredactare computerizată: corina Huțan

Kate Brian, *FAKE BOYFRIEND* Copyright © 2007 by Alloy
Entertainment All rights reserved. Published by
arrangement with Rights People, London

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978 - 973 - 102 - 429 - 5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRIAN, KATE

Iubitul virtual / Kate Brian; trad.: Sorin Petrescu.
București: Leda, 2012

ISBN 978 - 973 - 102 - 429 - 5
I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Lui Matt, iubitul meu pe vecie

Unu

— Cine ar cumpăra *vreodată* așa ceva? zise Vivi Swayne, înhățând revista *Lucky* pe care-o ținea în mână prietena ei Lane Morris.

Era deschisă la o pagină plină de rochii oribile alb cu negru care arătau ca și cum ar fi ieșit dintr-un coșmar din *Alice în Țara Minunilor* – toate cu imprimeu gen tablă de șah pe ele și fuste ridicole înfoiate. Mai rămăsese doar o lună până la petrecerea de absolvire și niciuna dintre ele nu-și alesese încă o rochie. Dar dacă astea erau porcăriile oferite de lumea modei, Vivi se gândi că s-ar descurca mai bine fără așa ceva.

— N-aș putea purta una din astea nici ca provocare.

— Te rog! N-ai avut parte de nicio provocare în viața ta! sublinie Lane, lăsându-se pe spate pe spătarul de vinilin verde de la Lonnie's Bagels and Coffee Shop și sorbind din ceaiul ei cu mirodenii.

În jurul lor, o mulțime de grupuri de puștani de la Liceul Westmont sporovăiau, sorbeau din cafele și se îndopau cu prăjiturile de ciocolată celebre de la Loonie's. Locul deținut în asociație familială, luminat strălucitor, în crom, cu lumini de neon, teighele și separeuri clasice, reușea să păstreze o atractivitate plăcută. În timpul forfotei matinale, localul era la dispoziția navetiștilor agitați și a dependenței lor de cafeină, înainte să sară în trenul de New York. Pe timpul prânzului era destinația locală pentru sandviciuri delicioase. Dar spre seară devenea ținta favorită a celor de la Liceul Westmont, și se găseau destule cafele și dulciuri înjur care să le facă zahărul să circule prin sânge întreaga seară.

— E-adevărat, adăugă Curtis Miles, care stătea în partea opusă a mesei, gesticulând cu o furculiță de prăjituri ce arăta cam deteriorată.

Lane roși puternic pe sub pistruii săi și-și aduse părul lung și roșcat peste umăr, astfel încât să aibă o ocupație

trăgând de el. Vivi își dăduse seama că era un gest de nervozitate – unul care de cele mai multe ori era provocat de Curtis. Chiar dacă ei doi erau vecini încă de când mergeau pe triciclete, Lane făcuse o pasiune deosebită pentru Curtis în ultimii doi ani. Curtis însă era total și pe deplin în necunoștință de cauză în privința pasiunii pe care-o inspira.

— Ba am acceptat o provocare! protestă Vivi, smulgând furculița din mâna lui Curtis. Luă o mușcătură uriașă din prăjitură și împinse farfuria înapoi peste masă. Ce ziceți de faptul că am mâncat toată cutia de înghețată Chubby Hubby în zece minute?

— Da, dar oricum voiai să faci asta, spuse Lane.

Vivi se dezumflă puțin.

— Bine, e-n regulă! spuse. Deci nu-mi place când alții îmi spun ce să fac. Nu-i o noutate.

Își trase picioarele lungi sub ea, pe bancă. Aruncă revista deoparte și puse mâna pe prăjiturică ei alb cu negru, mușcând din partea albă. Se relaxă apoi, lăsându-se pe spate lângă Lane, și-și roti capul până își găsi o poziție confortabilă – una care să nu lase elasticul care-i ținea părul blond și des într-o coadă de cal să o deranjeze.

— Unde naiba o fi Isabelle?

Isabelle și Vivi fuseseră cele mai bune prietene încă de când împărțiseră împreună banca în clasa întâi, iar când îi întâlniseră pe Lane și pe Curtis în gimnaziu, cei patru alcătuiră un grup perfect. Deși Curtis nu mai petrecea tot timpul cu ele.

Kate Brian rămăseseră foarte apropiați și-i promisese lui Izzy că se vor întâlni să vorbească despre petrecerea de absolvire, din moment ce, firește, aveau să meargă împreună.

— I-ai spus că la Lonnie's, da? Nu la Starbucks!

— De ce i-am fi spus la Starbucks? Nu mergem niciodată acolo. E malefic, spuse Curtis, privind afară pe fereastră la noua cafenea care se deschisese vizavi iarna trecută.

— Te rog! Ai devenit dependent de frappucci-noul lor! Îl luă în răs Vivi.

— Fac un frappuccino nemaipomenit, căzu de acord Curtis, uitându-se la cafeaua lui simplă.

— Curtis! Dumnezeule! făcu Vivi, lovindu-l în braț. E Loonie *aici*. Își ridicară toți privirile spre proprietara în vârstă din spatele tejghelei, care părea să locuiască în cafeneaua ei. Tocmai îi număra restul lui Kim Wolfe, una dintre colegele lor de clasă. În mod normal gălăgioasă și total nesuferită, Kim aștepta acum răbdătoare, mestecând gumă, în vreme ce Loonie îi număra bănuții unul câte unul. Nimeni nu-și pierdea răbdarea cu Loonie. Femeia reprezenta o instituție.

— Nu poate să ne audă, spuse Lane, coborându-și vocea.

— Își închide aparatul auditiv când locul e să... adăugă Curtis, îndepărtându-și bretonul castaniu din ochii lui căprui și mari.

— SĂ...? întrebă nerăbdătoare Vivi.

— Supraaglomerat, lămuri Curtis, ridicând din umeri.

— Zău, mă scoate din sărite chestia asta cu pusul inițialelor la orice! îi spuse Vivi.

— Ia zi tu cum te simți, pe bune! îi aruncă înapoi Curtis, trăgându-și din nou bretonul peste ochi.

Exact în acel moment, ușa din față se deschise și intra cea de-a patra componentă a careului, Isabelle Hunter. În seara aceea, Izzy arăta mai perfect ca niciodată, cu un pulover roz pe gât, jeanși schinny și ghete negre pe gleznă. Pielea ei ciocolatie era impecabilă, părul drept era dat pe spate și legat cu o bentiță albă, iar în urechi îi străluceau două mici diamante.

— Doamne, Doamne, fetelor, o să mă iubiți! chițăi Isabelle, grăbindu-se spre ele.

Aruncă pe masă un dosar roz pe coperta căruia scria BALUL DE ABSOLVIRE, cu litere mari și strălucitoare.

— Ăăă... ești sigură că vrei să arăți chestia asta în public? întrebă Vivi, în vreme ce Izzy se așeză lângă Curtis.

Era vestitul Plan de Bal al lui Isabelle, la care lucrase încă din clasa a noua.

— Da, da, firește! Din moment ce înăuntru... spuse Isabelle, răsfoind prin paginile colorate, cu colțurile îndoite, pline cu fotografii de rochii, flori, limuzine, bijuterii, pantofi, genți și tot soiul de alte lucruri pe care le tăiasse din reviste de-a lungul anilor, și scoțând o foaie galbenă aflată mai la fundul dosarului. Ta-daaa! anunță ea, ridicând-o cu un surâs larg. O chitanță de la o limuzină Mercedes albă!

— Ce? exclamă cu răsuflarea tăiată Vivi, înhățând foaia.

— Am închiriat-o în după-amiaza asta. E perfectă și e numai a noastră! spuse Isabelle veselă. E pentru patru cupluri, așa că intrăm cu toții!

— Iz, asta e așa de MRR! spuse Curtis.

— Mișto și repede rezolvată? presupuse Isabelle. Vivi observă suma totală de închiriere din josul paginii și fluieră ușor.

— Aăă... Iz... e cât muntele Everest!

— E deja plătită, spuse Isabelle, făcând un gest cu mâna. Am primit banii pentru absolvire de la bunici, și erau de patru ori mai mulți decât mă așteptam.

— Glumești! spuse Lane.

Bunicul Isabellei, un fost superstar în NBA, oferea mereu daruri nebunești nepoților săi.

Iubitul virtual

— Isabelle, e nemaipomenit!

În cazul ăsta, nu plătești și pentru smochingul meu? glumi Curtis, sorbind din cafeaua lui.

— De ce? Oricum plătesc pentru al lui Shawn, spuse Isabelle, înhățând furculița nefolosită din fața lui Lane și înfigând-o în prăjitura lui Curtis.

Lane, Vivi și Curtis schimbă priviri deprimăte.

— Nu se poate! spuse Vivi. Isabelle ridică din umeri.

— Asta fac oamenii când au o relație matură, Vivi, răspunse ea, pe tonul unei educatoare de grădiniță.

— Mda, sau când sunt într-o relație în care unul profită

mereu de celălalt, murmură Vivi.

Un comentariu pe care Isabelle îl ignoră, ca de obicei.

Cu toate acestea, Vivi era sincer iritată. Isabelle era cea mai bună elevă din clasa lor, căpitan al echipei feminine de baschet a liceului, nu bea niciodată, nu fuma, nu înjura și, de curând, primise o distincție din partea primarului micului lor oraș din New Jersey pentru munca voluntară depusă alături de Meals on Wheels. Fusesse admisă din vreme la Universitatea Stanford. Pentru clasa ei, era bijuteria coroanei. Prietenul ei, Shawn Littig, însă, era oaia neagră a clasei. Întârzia mai tot timpul, chiulea ca să tragă din țigară și răspundea obraznic profesorilor doar ca să arate de ce e el în stare. Toți îl știau de lichea, dar Isabelle continua să susțină că era doar greșit înțeles și că nimeni nu-l cunoștea pe Shawn așa cum îl cunoștea ea. Din păcate, Vivi avea credința că era taman invers: Oricine de pe lumea asta îl putea citi pe Shawn ca pe o carte – ca să fim mai exacti, ca pe un gunoi de roman de duzină –, dar el o cucerise complet și total pe Isabelle.

— A cheltuit o mulțime de bani pe mașină, așa că era pe zero, explică Isabelle. Iar partenerul meu nu va veni la bal în jeanși și tricou.

— Ar fi trebuit să pună deoparte. Toată lumea știe cât de important este balul pentru tine, spuse Vivi. Sau e singurul care n-a răsfodit pagină cu pagină chestia asta! făcu ea, arătând spre dosarul cu materialele pentru bal.

— Hei! Nu râde de dosarul ăsta! o mustră Isabelle, punând o mână protectoare pe copertă. Și da, l-a văzut. De fapt, i-a plăcut exact smochingul pe care l-am ales pentru el din articolul din *Tem Vogue* cu balul clasei a X-a, adăugă ea mândră. Și că tot vorbim, și-a închiriat Jeffrey smochingul?

Vivi trase adânc aer în piept. Sperase să evite discuția asta, dar ar fi trebuit să știe mai bine.

— Ăăă... Jeffrey și cu mine am cam terminat-o, spuse Vivi, zgândărind o pată de pe vinilinul verde.

— Cum? Când? întrebă Isabelle.

— Tu știai? îl întrebă Lane pe Curtis, întinzându-se peste masă ca să-l înghiontească în braț.

— Păi... am vorbit cu Jeff azi-dimineață, răspunse Curtis, frecându-și brațul și arătând ca prins cu ocaua mică.

— De ce nu mi-ai spus? îl interogă Lane.

— Hei, sunt băiat! Avem și noi un cod, făcu Curtis, dându-și ochii peste cap.

— Vivi, ce s-a-ntâmpat? îi întrerupse Isabelle. Eu credeam...

Vivi își ridică mâinile și prietenii ei tăcură.

— Am rupt-o seara trecută. Nu-i nicio scofală. Până la urmă, tot se întâmpla!

Desprinsese partea neagră a prăjiturii ei, o plie și împinse în gură bucata întreagă, privind pe fereastră în speranța că se va pune repede cruce subiectului. Peste drum, la Starbucks, era plin de elevi dintr-a IX-a și a X-a care încă nu erau îndeajuns de „evoluăți” ca să înțeleagă statutul localului lui Lonnie.

— Vivi, ce s-a întâmpat? De ce nu m-ai sunat? întrebă Lane.

— Ești bine? interveni Isabelle.

— Sunt bine, spuse Vivi cu gura plină de prăjitură. Nu ieșeam decât de vreo trei săptămâni împreună. Nu e sfârșitul lumii.

De fapt, nu era în stare să le spună adevărul. Jeffrey îi spusese că o place, dar că era limpede că ea nu-l prea plăcea. Fiecare băiat cu care ieșise Vivi încă din gimnaziu spusese cam aceleași lucruri – sau variații la temă.

— El a rupt-o, nu-i așa? întrebă încet Lane. Iar când Vivi nu-i răspunse, gemu: Vivi, ți-am spus, dacă continui să-l sâcâi așa...

Vivi oftă. Mai avuseseră discuția asta de zece milioane de ori până atunci. Daniel Lin fusese prietenul lui Vivi în clasa a VIII-a. Ieșiseră împreună luni de zile, iar Vivi era înnebunită după el. Era isteț, amuzant, sexy, athletic și foarte atent pentru un băiat de gimnaziu. Tot ce-și putuse ea vreodată

imagina despre un prieten. Apoi, ca din senin, o rupsesse cu ea pentru altă fată, iar Vivi fusese distrusă. Dar își revenise, iar Daniel plecase din oraș și totul se terminase. Vivi credea că e destul de ridicol că prietenele ei credeau că lucrul acela afectase toate relațiile pe care le avusese de atunci. Vivi nu se mai gândise niciodată la Daniel, decât atunci când îl pomeneau Lane și Izzy. Mă rog, aproape niciodată.

— Am putea, *vă rog*, să schimbăm subiectul? întrebă Vivi, privind din nou pe fereastră.

Dintr-odată inima i se opri în gât și scăpă bucata de prăjitură. Nu putea să vadă ceea ce vedea! Nici vorbă! Nici... la naiba... nu, nici vorbă! Îi arse una cu piciorul lui Curtis pe sub masă și arătă din cap spre Starbucks.

Curtis privi la rândul lui pe geam și făcu ochii cât cepele.

— Dumnezeu! îngăimă el.

— Ce-i? făcu Isabelle, ridicând ochii.

— Isabelle! Nu! spuse Vivi fără să se gândească. Vivi crezu că o să i se oprească respirația. Shawn Littig, băiatul cu care Isabelle ieșea încă din clasa a IX-a, băiatul de care era așa de îndrăgostită, încât nu vedea că tipul era de-a dreptul odios, tocmai ieșea de la Starbucks cu un braț petrecut pe după umerii Tricie Blank – o elevă dintr-a X-a care dusesse prea departe imitarea modei de rahat a starletelor. Iar acum tipul o îndesa în zidul de cărămidă al clădirii, împingându-și limba așa de adânc în gâtul ei, că fata putea avea nevoie de manevra Heimlich.

Iar Izzy văzuse întreaga scenă. Păli la față și scoase un icnet înfundat din gâtlej.

— Dumnezeu, spuse Lane, surprinzând și ea scena. O privi agitată pe Isabelle. Iz, este...

— Nu! Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu! bâigui Isabelle.

Părăsi separeul și se năpusti afară. Pentru o fracțiune de secundă, Vivi fu prea uluită ca să facă vreo mișcare. Apoi, ea, Lane și Curtis săriră deodată în sus și o urmară. Isabelle se repezi spre colț.

Mașinile din traficul serii se mișcau alene, deplasându-se

în josul străzii.

— Shawn! țipă Isabelle cât o ținea gura. Aflat vizavi, Shawn se depărtă fulgerător de Tricia. Isabelle aruncă o privire rapidă în ambele părți, apreciind că jeepul Wrangler care venea spre ea n-o va lovi, și se avântă pe stradă.

— Isabelle! țipă Vivi, vârându-și mâinile în buzunarele hanoracului verde și alergând după prietena ei.

Curtis alergia în fața lui Vivi, oprind traficul cu mâinile ridicate. Cauciucurile jeepului scrâșniră și în cele din urmă se opri.

— Ce naiba faci? urlă șoferul.

— Iertare! E o criză în desfășurare! spuse Curtis. Le făcu semn lui Vivi și Lane să treacă și le urmă repede.

— Ce faci aici? țipă Isabelle, făcându-i pe toți puștanii de pe trotuar să se oprească și să se holbeze.

Shawn se depărtase de Tricia, de parcă fata ar fi luat foc, și căsca gura la Isabelle. Ochii lui albaștri, luminoși căutară înjur ca după o cale de scăpare. Vivi spera că o să încerce să treacă pe lângă ea. În felul ăsta putea să-l pocnească direct în fața lui enervant de sexy.

— Isabelle! îngăimă Shawn, năucit.

— Ei hai, las-o! Jumătate de școală e aici! scuipă Vivi, cu pumnii încleștați. Chiar credeai că n-o să fii prins?

— Cară-te! strigă Shawn lui Vivi. Nu-i treaba ta. Vivi scrâșni din dinți, fumegând.

— Ce se întâmplă? întrebă Isabelle tremurând. Shawn o privi rugător pe Isabelle.

— Iubito... n-am putea merge în altă parte să vorbim... numai noi doi?

— Hei! protestă Tricia, încrucișându-și brațele slăbănoage peste maioul minuscul. Mi-ai spus că ai rupt-o cu ea!

Vivi își simți inima grea când văzu lacrimi în ochii Isabellei...

— Cum? Shawn... ai rupt-o cu mine? Shawn privi în jur și-și dădu seama că nu avea cale de scăpare. Își lăsa privirea în jos, cu părul negru căzându-i peste față, și clătină din

cap.

— Îmi pare rău, Iz... sunt cu Tricia acum.

— Cu ea? *Cu* ea? îngăimă Isabelle. De când?

— De vreo lună, spuse Tricia trufașă, trecându-și un braț pe după talia lui Shawn și împingându-se în el.

— Ultimul... spuse Isabelle, îndoindu-se ușor, ca și cum ar fi fost lovită în genunchi.

Lui Vivi i se tăie răsuflarea. Făcu un pas înainte și o cuprinse pe Izzy de umeri. Prietena ei începu să plângă cu sughituri.

— Iz... te rog... făcu Shawn, desprinzându-se din îmbrățișarea Tricie. N-am vrut să-ți fac rău. Eu...

Vivi îl privi furioasă pe Shawn.

— Dispari! Acum! spuse ea printre dinți. Shawn scoase un hohot de râs lătrat.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac.

— Ba tocmai a făcut-o, zise Curtis, făcând un pas între Shawn și fată și ajungând drept în fața lui Shawn.

Shawn era mai înalt cu zece centimetri și mai greu cu vreo zece kilograme decât Curtis, care însă nu arată că se teme. Shawn ridică mâinile și se retrase. Laș. Vivi știa că prefera s-o șteargă decât să facă față situației. La fel ca de atâtea ori în trecut când o rupsese cu Izzy – prin bilețele, e-mail, mesaje, mesaje lăsate pe voice mail. Mereu în cel mai laș mod cu putință. Și totuși, Isabelle îl primise înapoi. De fiecare dată. În orice condiții.

În fine, poate asta avea să se schimbe acum. Izzy nu-l mai putea ierta. De data asta o înșelase *pe bune!* Fusese martoră jumătate de școală.

— Isabelle, ești în regulă? o întrebă Lane, în vreme ce Shawn și Tricia o luaseră spre mașina lui *vintage* Chevrolet Corvette, parcată în josul străzii.

— Mă înșela de o lună! bolborosi Isabelle, îmbrățișându-o pe Lane și agățându-se de jerseul ei albastru-deschis. O lună! Cum e posibil așa ceva?

— Știu, Iz, îmi pare rău, spuse Lane, mângâind-o pe păr.

Vivi privi în jur la colegii de școală din cursurile inferioare, care continuau să se holbeze în tăcere, cu urechile ciulite. Vivi îi străfulgeră din priviri pe spectatori și o împinse cu blândețe pe Izzy într-o parte și înapoi spre stradă.

— Și încă cu Tricia Blank! exclamă Isabelle. Tipa e o... e... o...

O stricată? Un gunoi? O scursură? gândi Vivi.

— Elevă într-a X-a! se văită Isabelle. Lane se încruntă, înțelegătoare.

— Știm, Iz!

— O să fie bine! spuse Vivi, punându-i prietenei ei o mână pe spate.

Își simți inima grea. Mai grea decât o simțise seara trecută când o părăsise Jeffrey. Aici era vorba de Isabelle. Cea mai bună prietenă a ei încă din școala elementară. Suferința lui Izzy îi apăsa inima mai mult decât propria ei suferință.

— Hai să plecăm de aici, spuse Vivi.

— Mă duc să aduc lucrurile și vin imediat, fetelor, zise Curtis, luând-o la fugă spre Loonie's.

— Să ne întoarcem la mine și... nu știu... să punem la cale un plan de răzbunare, spuse Vivi pe un ton de consolare. Împreună om reuși noi să încropim o păpușă voodoo, glumi ea, încercând să destindă atmosfera.

Isabelle chicoti înăbușit și dădu din cap printr-un nou val de lacrimi.

— Bine!

Vivi avea simțământul că în momentul acela fata ar fi acceptat orice.

— Nu-ți face griji, Iz, spuse Lane, pe când o porneau spre capătul străzii, către parcare municipală unde se găsea mașina lui Vivi. Totul o să fie bine!

— Da, o să fie, pentru că dacă păpușă voodoo n-o să funcționeze, o să mă duc să-i trag un șut în fund. Crede-mă! spuse Vivi pe un ton hotărât. Idiotul ăla ți-a frânt inima pentru ultima oară!

doi.

Apucă tava cu ambele mâini. Pune monedele pe tavă. Nu arunca monedele. Nu le... arunca...

Lane reuși să transfere monedele și bancnotele din palma ei asudată pe marginea tăvii de plastic fără să răstoarne întregul eșafodaj. Scoase un suspin de ușurare și zâmbi triumfător la chelnerița din cantină. Femeia arăta ca și cum se pregătea să sune la psihiatrul școlii.

Lane încropi un zâmbet de scuză și se dădu într-o parte.

— Și apoi, ca din senin, apare tata cu „Dacă n-ai doar note de zece și nouă în carnet, nu pleci în tabără”, îi spuse Curtis în vreme ce mergeau spre casa de marcat. Vreau să spun, e nașpa! Anul ăsta sunt printre consilieri-șefi ai taberei!

Ca de obicei, era total nepăsător la stresul extrem al lui Lane – cauzat numai de el. Lane se chinuia din răspuțuri să nu facă nimic supărător în fața lui Curtis. Cât timp reușea, își închipuia că, într-o bună zi, fantezia ei în care Curtis realiza că ea era singura și adevărata lui dragoste putea să devină adevărată. Știa că logica ei avea un fir tare subțire, dar trebuia să se agațe de ceva.

— Nu crezi? o întrebă Curtis.

— Poftim? Ah, sigur! răspunse Lane, neștiind prea bine cu ce era de acord.

— Și eu! Am încurcat-o! Vreau să spun că n-am cum să iau un nouă la mate. Lazinski e nașpa, ne dă prea mult pentru acasă, continuă Curtis. Își plăti prânzul, băgă mărunțișul în buzunar și-și luă tava cu o mână. Era clar că nu avea nicio problemă. Peste o lună terminăm liceul. O fi vreun sadic?

— Ai putea pur și simplu să n-o faci, spuse Lane.

— Tu mă ascuți? Trebuie să iau un nouă, sau pa și pusi tabăra din vara asta. Trebuie să reușesc, îi spuse Curtis, luând-o pe culoarul principal din cantină.

Lane trase cu coada ochiului la el și zâmbi. Deși era ceva

prostesc, îi plăcea cum arăta în lumina asta. Petele aurii din ochii lui căprui păreau mai strălucitoare, iar soarele scotea în evidență şuvițele roșiatice din părul său castaniu moale. Ce n-ar fi dat să fi fost în stare să-l picteze în mijlocul cantinei! Ar fi fost într-adevăr capodopera ei! Cel mai bun lucru pe care l-ar fi făcut în anul acela, fără discuție! Dacă ar putea să-l convingă să...

— Ei, o s-o faci?

Lane se opri brusc din mers, iar cutia cu suc aproape că alunecă peste marginea tăvii. Din fericire, Curtís o prinse la timp.

— Hopa! Cât pe ce! spuse el, zâmbind.

În dintele din față avea o ciobitură minusculă de la un accident de skateboard petrecut la începutul anului. Atunci când se concentra din plin, își atinge mereu dintele ciobit cu limba. Era așa de adorabil!

— Ce să fac? Întrebă Lane, punându-și tava pe șold și aruncându-și nervoasă părul peste umăr.

— Să mă ajuți. La mate. După școală, spuse Curtis cu o voce din care reieșea că tocmai mai spusese toate astea cu o secundă în urmă.

Lane își planificase să petreacă după-amiaza în studioul de artă ca să-și termine proiectul de absolvire. De fapt, ardea de nerăbdare. Pentru inspirație, crease chiar un nou playlist pe Ipod-ul ei. Dar Curtis o privea cu ochi mari, de cățeluș, și ea nu putea să reziste acelei expresii.

— Sigur! Vrei să ne întâlnim la bibliotecă după opt? spuse ea, trăgându-se iar de păr.

Curtis zâmbi larg.

— Ce m-aș face fără tine?

Nu știi. Dar în clipa asta ar trebui să mă săruți, gândi ea. Apoi roși și se întoarse, îndreptându-se spre locul lor din cantină.

Se așezau mereu la aceeași masă, chiar lângă ușile de sticlă care dădeau în curte, întotdeauna deschise într-o zi frumoasă de primăvară ca aceea, lăsând să intre aerul

înmiresmat. După starea de năuceală prin care trecuse, lui Lane încă îi mai tremurau puțin genunchii, așa că nu putea fi mai ușurată atunci când se lăsă în scaun. Din păcate, atmosfera de la masă nu era una plăcută. Isabelle stătea prăbușită în scaunul ei, cum o făcuse toată săptămâna, jucându-se apatică cu furculița ei, în vreme ce Vivi se uita la ea cu tristețe. Lucrul ăsta trebuia să se termine odată! Lane n-o mai văzuse niciodată pe prietena ei așa de deprimată atât de multe zile la rând. În mod normal, ea și cu Shawn s-ar fi sărutat și s-ar fi împăcat – nu că Lane ar fi vrut să se întâmple *asta*. Voia doar să găsească ceva care s-o înveselească pe Isabelle.

— Bună, fetelor! spuse zâmbăreață Lane.

— Bună, răspunse Isabelle mai mult în șoaptă.

— Care-i treaba? întrebă Curtis, agitând laptele cu ciocolată.

Le privi încurajator pe fete, așa cum făcuse întreaga săptămână. Lane știa că el se aștepta ca ele să-și fi revenit deja. Curtis era un prieten bun, dar nu cunoștea nimic despre perioada de jelire necesară unei fete după terminarea unei relații intense.

— Nimic, răspunse Isabelle cu altă șoaptă, privind cu indiferență pe fereastră.

Curtis oftă, dădu din umeri și înhăță un cartof pai. Lane îl văzu cum trage cu coada ochiului la Isabelle și știe că încerca să se gândească la un mod de a o înveseli. Ceea ce o făcu să-l iubească și mai mult.

Ușa cantinei se deschise și Lane și Vivi își ridicară automat privirile, așa cum ar face oricine ca să vadă cine era întârziatul. Era Tricia Blank, care purta un pulover negru foarte cunoscut. Lane se aprinse la față și se uită la Vivi. Își dădu seama imediat că și Vivi recunoscuse puloverul. La urma urmei, petrecuseră împreună o oră întreagă în mallul aglomerat și încins în preajma Crăciunului, ajutând-o pe Isabelle să-l aleagă. Și încă o jumătate de oră ajutând-o să se decidă asupra hârtiei de ambalaj care i se potrivea cel

mai bine.

— Ah, nu pot să cred... zise Vivi printre dinții încleștați.

— Poftim? întrebă Isabelle, întorcându-se. Lane n-ar fi crezut că e posibil, dar pielea lui Izzy păli și mai mult sub ochii ei.

— Ia stai... nu e ăsta...?

— Puloverul pe care i l-ai cumpărat lui Shawn de Crăciun? interveni furioasă Vivi, clătinând din cap.

Isabelle privi spre masa lui Shawn, unde acesta era înconjurat de prietenii lui – puștani care credeau că, dacă purtau tricouri șocante și țineau în buzunarul din spate al jeansilor un pachet de țigări, erau considerați anarhiști. Pe neașteptate, Shawn își încrucișă privirea cu cea a lui Isabelle, de parcă ar fi avut un radar, apoi se uită spre Tricia, care zâmbea cu toată gura și sporovăia cu niște prietene lângă perete. Sări din scaun ca pișcat de fund și merse direct către Isabelle.

— Belle, spuse el, cu ochii lui albaștri îndurerați.

— I-ai dat ei puloverul meu? spuse Isabelle, cu o voce răgușită.

— Nu, îți jur! Probabil că l-a luat din dulapul meu! spuse pe un ton rugător Shawn.

Ca și cum i-ar fi păsat de simțămintele lui Isabelle. Ca și cum l-ar fi muștrat în vreun fel conștiința.

— A fost la tine în cameră? aproape că scânci Isabelle.

Shawn își vârî mâinile în buzunarele din față ale jeansilor săi și-și plimbă privirea pe ceilalți.

— Belle, am putea vorbi o secundă?

— Nu-mi mai spune Belle, zise tristă Isabelle.

— Bine. Îmi pare rău. Ai dreptate. Am putea... te rog?

— Bine, spuse Isabelle, ridicându-se.

Se îndreptă împreună cu Shawn spre celălalt capăt al mesei, lângă ușile deschise.

— De necrezut! spuse Vivi, clătinând din cap cu așa o furie, încât părul ei blond, strâns într-un coc în vârful capului, se desfăcu într-o coadă de cal. Nu-mi vine să cred

că stă de vorbă cu el!

Se ridică în tăcere și ocoli masa, îndreptându-se spre automatul de lângă perete – la aproape un metru de locul în care se opriseră Isabelle și Shawn.

— Vivi! șuieră Lane.

Vivi se roți și-i aruncă o privire cu ochii măriți, spunându-i parcă să-și țină gura. Lane se dezumflă și se întoarse la farfuria ei. Nu părea să vrea să intre în dispută. Vivi avea să facă oricum doar ce voia ea.

Lângă automat, Vivi dădu un întreg spectacol, scoțând niște mărunțiș din buzunare și prefăcându-se că era complet năucită de miliardele de oferte pentru dulciuri. În vremea asta, Shawn și Izzy vorbeau întruna, prea adânciți în conversația lor ca să bage de seamă că cineva trăgea cu urechea. În cele din urmă, Vivi apăsă cu putere pe un număr, își luă batonul de Twix și se întoarse furtunos la masă. Își trase scaunul și se aruncă în el cu un bufnet.

— Tipul ăla trebuia să se facă politician, spuse Vivi. E așa de unsuros!

— De ce? Ce se întâmplă? întrebă Curtis, aderând în cele din urmă la melodramă.

— Mai întâi, i-a spus că-i pasă de ea și că mereu îi va păsa, bombăni Vivi. Și că niciodată n-ar da puloverul luat de ea unei alte fete.

— Un lucru bun, nu? spuse Curtis înainte să-și bea tot laptele.

Vivi își dădu ochii peste cap. – Pe urmă i-a spus că ea ar trebui să meargă mai departe. Că el crede că ea e prea bună pentru el și că trebuie să-și găsească ceva mai bun, șopti Vivi furioasă.

Lane pufni.

— Aici chiar că a avut dreptate.

— Da, dar pentru el nu e decât o glumă. Știa că ea o să-l contrazică, ceea ce a și făcut. „Nu înțeleg de ce ești așa de dur cu tine. Eu te iubesc. Știi asta”, făcu Vivi, imitând perfect vocea Isabellei. O duce cu zăhărelul. Jur că aş putea

să...

Își strânse pumnii și icni frustrată.

— Gata, gata, liniștește-te! spuse Lane, punându-și mâna peste brațul lui Vivi.

— Nu poate să se întoarcă la el, zise Vivi, clătinând din cap. Nu poate urma după Tricia, Scursura-Cap-Pătrat! Trebuie să intervenim în forță. S-o amenințăm cu ceva.

Lane strânse între degete ambalajul gol de la un pai și râse.

— Ca de pildă?

— Nu știu... poate că ar trebui să-i spunem că n-o să-i mai fim prietene! O s-o excludem din cercul nostru, propuse Vivi. Dragoste dură, ca în DVD-ul ăla pe care l-am văzut la ora de igienă sanitară într-a X-a.

— Păi... Isabelle nu e dependentă de droguri, preciză Lane.

— Nu, dar e dependentă de Shawn, îi răspunse Vivi.

Lane își simți inima grea. Doar nu vorbea serios!? Cel puțin, asta spera ea. Pentru că, de obicei, atunci când Vivi venea cu un plan, rămânea fixată pe el. Și îi făcea și pe cei din jur să adere la el.

— Nu putem face asta, spuse Curtis, strângând în mână cutia goală de lapte. E prea urât. Și niciunul dintre noi n-o să poată face cu adevărat așa ceva.

Fața lui Vivi căzu și fata se prăbuși în scaun.

— Ai dreptate, dar trebuie să facem ceva ca să-și dea seama că n-are nevoie de javra aia, spuse Vivi, uitându-se la ei.

Lane o văzu pe Isabelle dând din cap la ceva ce spunea Shawn și doar acest gest simplu o făcu să se încordeze.

Lane clătină din cap.

— Isabelle e *mult* prea bună pentru el. Dacă se întoarce la el, va fi un dezastru total.

Curtis dădu din cap, cu gura plină.

— Bun, măcar ne-am dat seama cu toții, spuse Vivi, pe un ton hotărât. Își ridică pe scaun picioarele încălțate în

pantofi de sport și-și puse bărbia pe genunchi. Acum trebuie să găsim o cale ca să-și dea *și ea* seama!

— Chiar crezi că seara de fortificare prin filme o să ne ajute? Întrebă Lane, scormonind prin grămada de DVD-uri închiriate de Vivi.

— E doar un plan preliminar. Până vin cu ăla ca lumea, spuse Vivi, punând pe masa din pivniță un castron uriaș cu pop-corn.

Ușa de la subsol se deschise.

— Bună, scumpo! Sunt acasă! ciripi veselă mama lui Vivi, tropăind pe scări în jos.

Purta pe cap una dintre cele mai colorate eșarfe ale sale, iar părul blond și ondulat îi ieșea în două triunghiuri perfecte de o parte și de alta a capului, de la urechi la umeri. De lobii urechilor atârnavă gigantice monstruozițări de lemn, iar machiajul era făcut mai atent decât de obicei. Cum făcea întotdeauna, mama lui Vivi își dăduse toată silința în grupul ei de lucru din seara aceea. Era unul din riscurile de a lucra la teatrul regional, Starlight Playhouse. Se pare că se punea presiune mare pe faptul de a arăta cât mai ciudat retro posibil.

— Mă gândeam, fetelor, că vreți niște gustări! zise, ridicând o pungă maro cu pete de grăsime pe ea. Resturi de la ședința de casting!

— Ah, știam eu că am un motiv să te iubesc, spuse Vivi, înhățând punga din mâna mamei sale.

În pungă se găsea un teanc de farfurii albe de plastic, cu capace transparente. Mini-hotdogi, mini-tarte, mini-pachețele de primăvară. Scoase capacele și începu să întindă gustările pe masă.

— Bună ziua, doamnă Swayne, spuse Lane, ridicându-se, dând ocol mesei și îmbrățișând-o pe mama lui Vivi.

— Bună, scumpo! exclamă mama lui Vivi, veselă. Ce

faceți aici, fetelor? Seară de filme? Aveți ceva bun? zise, inspectând teancul de filme. Ah! Kate Winslet? O iubesc! Actrița care a jucat în producția mea de luna trecută, *A douăsprezecea noapte*, îmi amintește așa de mult de ea!

— Ca lumea, mamă! Am vrea să aflăm mai multe, pe bune! Dar dintr-o secundă în alta

trebuie să apară și Isabelle... zise Vivi înaintând spre mama ei și conducând-o ușor spre scări.

— Oh. O.K! Păi dacă aveți nevoie de ceva...

— Nu cred, spuse Vivi, mângâind-o pe mama ei pe spate. Dar mulțumesc pentru gustări.

Umerii mamei ei căzură, iar sutele de brățări de plastic sunară lovindu-se unele de altele.

— O.K. Bine. Sunt sus.

— Pa!

Vivi își păstră zâmbetul pe buze până când mama ei dispăru, după care se întoarse și-și dădu ochii peste cap. Își înfundă mâinile în buzunarele hanoracului ei larg cu glugă și se aruncă pe canapea.

— Nu știu de ce te porți așa urât cu ea, comentă Lane, oftând și mestecând un mini-hotdog.

— Lane, știi foarte bine că ar fi în stare să stea aici cu noi toată seara dacă n-o dau eu afară, spuse Vivi, luând o tartă de pe una dintre farfurii. Se crede una dintre noi.

— E mai mișto decât mama, zise Lane, strângându-și părul lung într-o coadă de cal.

Vivi râse.

— Aș da *orice* s-o am pe mama ta.

Mama lui Lane lucra în calitate de consultant de imagine la un uriaș conglomerat media din New York. Avea clasă, era sofisticată și nu-și băga nasul nicăieri. Cu alte cuvinte, opusul total al dramaticei Sylvia Swayne.

— Da, bine, dacă o să apuc s-o văd, o să-i transmit ce-ai spus despre ea, făcu impasibilă Lane.

Se auzi soneria de la ușă, iar Vivi și Lane săriră în sus.

— În sfârșit!

— Deschid eu! strigă Vivi. Se repezi pe scări în sus, cu Lane pe urmele ei, și străbătu Holul în șosete. Dar ajunsă la ușă, îl găsi pe fratele ei mai mic, Marshall, vorbind deja cu Isabelle care-l privea indiferentă de pe scara din față, așa cum mulți alții îl priveau pe fratele lui Vivi cel iubitor de cărți și palid la față. Părul blond îi era, ca de obicei, dat pe spate cu un gel gros și purta un tricou pe care scria LOVE ME, LOVE MY MAC. Lui Vivi îi veni să geamă doar privindu-l. Băiatul ar fi putut fi drăguț și poate și cât de cât acceptabil, dacă nu depunea tot efortul ăla să fie un gogoman.

— Preiau eu, ratatule! îi zise Vivi, proiectându-l cu o lovitură de șold în afara scenei.

— Gura! mormăi Marshall, roșind ușor. Pe mai târziu, fetelor! Sunt în living, le spuse el.

— Ne doare-n cot! îi răspunse Vivi. Marshall își îngustă ochii verzi - aceeași nuanță ca ochii lui Vivi - și dispăru.

— Pa, Marshall, spuse Isabelle, politicoasă ca de obicei.

Fata intră și Vivi închise ușa.

— Bun, ce vrei să vezi mai întâi? *Vacanța¹? Iubesc pe cine nu trebuie²? Erin Brockovich³?*

— Iz, spuse nesigură Lane, ești bine?

Vivi își simți inima strânsă ca într-un pumn și se întoarse. Pe fața Isabellei curgeau lacrimi. Își aruncă sacoșa Kate Spade, cu lucruri pentru noapte, pe podea și începu să se văicărească:

— Merge la bal cu ea!

— Dumnezeuule, Izzy! spuse Lane. Cum ai... Cine ți-a spus?

— Ea! Am dat peste ea la mall și se mândrea cu asta! Țipă Isabelle. O duce la bal în smochingul ales de mine. Cel

¹ *The Holiday*, comedie romantică (2006) cu Cameron Díaz, Kate Winslet și Jude Law.

² *She's the Man* (2006), comedie cu adolescenți bazată pe a douăsprezecea noapte a lui William Shakespeare.

³ *Erin Brockovich* (2000), o dramă emoționantă, bazată pe fapte reale, cu Julia Roberts în rolul principal.

pentru care am plătit!

— Ce idiot! spuse Vivi printre dinți.

Balul însemna totul pentru Izzy. Toată lumea știa asta, mai ales Shawn. Nu că Vivi ar fi vrut s-o vadă mergând cu el, dar ca el să invite altă fată, și Izzy să afle în modul ăsta, era oribil.

— Acum îmi permiți să-l omor? întrebă Vivi.

— Îl urăsc, spuse Isabelle, trăgând adânc aer în piept. Îl urăsc atât de mult!

Lane o îmbrățișă pe Isabelle, iar Vivi surprinse cu coada ochiului o mișcare. Fratele ei stătea în pragul ușii deschise de la living, trăgând cu urechea la tot ce vorbeau ele. Îi aruncă o privire care ar fi putut topi oțelul și-și puse brațul pe după umerii lui Isabelle.

— Hai să mergem jos, spuse Vivi.

— Bine, răspunse Isabelle, cu vocea înecată de plâns.

După încă zece minute de incoerență și suspine, Isabelle se liniști în sfârșit. Își roti privirea prin subsolul cu lambriuri de lemn, cu ochii acoperiți de pleoape grele, și-și trase nasul.

— Ce filme ai luat? întrebă ea, vârându-și mâinile în mânecile puloverului ei pufos.

— Nu trebuie să ne uităm la nimic, dacă nu vrei, spuse Lane.

— Ba da, trebuie să se înveselească, interveni Vivi, întinzându-se să ia un DVD.

— Așa e, spuse Isabelle cu o voce pierită. Vivi se ridică și puse în player *Vacanța*. Chiar când începu filmul, ușa de la subsol se deschise și Vivi văzu pe trepte pantofii maro de fraier ai fratelui ei.

— Te-am invitat cumva aici? îi strigă ea.

— Vă aduc niște suc, răspunse Marshall. Se opri pe ultima treaptă cu o sticlă de bere fără alcool Mug și trei pahare de plastic. Arătați ca și cum ați avea nevoie de ceva de băut.

— Mulțumesc, Marshall, spuse repede Lane, împiedicând-o pe Vivi să mai rostească insulta pregătită.

— Îmi place berea din extract de rădăcini, spuse apatică Isabelle.

— Servește! spuse Marshall, punând totul pe masă și retrăgându-se. Sunt sus!

— Tot în cot ne doare, răspunse Vivi. Marshall îi aruncă o privire mânioasă, dar se întoarse și dispăru.

— Vivi, încerca doar să fie amabil, spuse Isabelle.

— Nu! Nu are nimic mai bun de făcut într-o seară de vineri, spuse Vivi.

Se ridică, urcă scările câte două trepte o dată și încuie broasca demodată. Revenind, stinse luminile, după care se așeză pe uriașa canapea modulară de piele, între prietenele ei. Era timpul să pornească Operațiunea Distracția și Reîncărcarea lui Izzy. Gata cu diversiunile!

Vivi își aruncă în gură câteva floricele, în vreme ce Kate Winslet îi trântea ușa în față fostului ei iubit idiot, azvârlindu-și mâinile în sus. Vivi n-ar fi putut găsi un film mai potrivit ca *Vacanța* pentru perioada de după ruperea unei relații. Și Cameron Díaz, și Kate cred că viețile lor s-au terminat după sfârșitul relației cu jigodiile lor, după care amândouă își găsesc adevărata fericire. Fusesse o alegere inspirată, dacă era să aprecieze ea însăși. Își ridică privirea spre Isabelle, așteptându-se oarecum s-o vadă zâmbind romanțios. Dar Isabelle privea în podea, rozându-și degetul mare.

— Ce s-a-ntâmplat? spuse Vivi, apucând telecomanda ca să oprească filmul. Nici măcar nu te uiți!

— Știu, spuse Isabelle. Își trase genunchii în sus și se lăsă pe spate. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la Shawn. Ce crezi că face în seara asta?

Păi... lucruri murdare cu o scursoare anume? gândi Vivi.

— Nu știu, Iz, spuse Lane. Isabelle își mușcă buza.

— Crezi că mai putem să fim împreună? Vivi se ridică așa

de repede, că vărsă jumătate din castronul cu pop-corn pe podeaua rece de ciment.

— Poftim?

— Vivi! o avertiză Lane.

— Tocmai ne-ai spus că a invitat-o pe Tricia la bal. Ce e-n capul tău? o întrebă Vivi.

— Știu, spuse Isabelle. Își trecu degetele prin păr. Știu. Doar că... îl iubesc atât de mult! Tricia n-o să-l facă fericit. Și până la bal mai sunt câteva săptămâni...

— Dumnezeuule, măcar te auzi ce spui? îngăimă Vivi, trăgându-și perna canapelei sub braț. Îți faci griji că e/ n-o să fie fericit? Tu ești cea distrusă!

— Nu e nevoie să-i sari în cap! spuse Lane, ridicându-și până în gât fermoarul hanoracului.

— Păi... vorbeam și eu, adăugă Isabelle, evitându-i privirea.

— Vorbeai să te întorci la el după ce te-a înșelat. După ce a invitat pe alta la bal, sublinie Vivi. Se ridică de pe canapea și începu să se plimbe prin fața televizorului, pe care Kate rămăsese în stop-cadru la mijlocul petrecerii. Vreau să spun, când se va sfârși? Uită *micile* certuri și despărțiri, își ridică mâna ca să le bifeze pe cele mari. L-ai primit înapoi după ce n-a venit la piesă anul trecut. L-ai primit înapoi după panarama de la aniversarea ta de șaisprezece ani. L-ai primit înapoi după ce te-a lăsat baltă tocmai în ziua interviului pentru Stanford. Îți mai aduci aminte ce înspăimântată erai? Puteai să nu iei interviul din pricina lui. Iar acum te înșală și te rănește pe față, și tu *tot* vrei să-l primești înapoi? Oare când o să vezi și tu că meriți mai mult decât pe Shawn Dezmățatul?

— Ei, da, foarte matur, pufni Isabelle, încrucișându-și brațele peste piept.

— Liniștește-te, Vivi, interveni Lane, împingându-se în față și înhățând o mini-tartă de pe masă.

— De ce-aș face-o? replică Vivi. Pe bune! E cazul să mă bag!

— Nu spune ceva ce poți regreta, rosti Lane pe tonul ei de profesoară. Vreau să spun, dacă-l faci bucăți și pe urmă sunt iar împreună...

— Ba n-or să mai fie împreună! protestă Vivi, cu mâinile în șolduri.

— Ei, sunt și eu aici, spuse agasată Isabelle, ridicând o mână. Și tu, Viv, nu-mi poți spune ce să fac.

— Păi ar trebui să fii în stare s-o fac! răspunse Vivi, cu sângele clocotind. E limpede că nu poți să iei hotărâri de una singură. Vreau să fii fericită, și tot ce face Shawn este să te facă să te simți nenorocită. Relația ta cu el e într-o singură direcție.

Chipul lui Isabelle se strâmbă de consternare. Se ridică și rămase față-n față cu Vivi, cu măsuta de cafea între ele.

— Hai, te rog! Ce știi tu despre relații? De la Daniel n-ai mai avut una care să dureze mai mult de o lună! Shawn și cu mine suntem împreună de patru ani!

— Mai degrabă de doi, dacă socotim timpul cât ați fost despărțiți, îi replică Vivi.

— Fetelor... interveni Lane.

— Mă rog, cel puțin nu atrag băieții, după care îi chinui până o rup cu mine! se rățoi Isabelle.

Vivi simți lovitura ca pe o palmă.

— Cum?

— Ah, Viv, iartă-mă! spuse Isabelle, acoperindu-și repede gura cu mâna. N-am vrut să spun asta!

Vivi trebui să se așeze din nou. Asta credeau prietenele ei că făcea? Chinuia sistematic băieții?

— Îmi pare rău, Vivi, spuse din nou Isabelle. Serios!

Lane privi cu speranță la Vivi. Vivi respiră adânc și-și trecu degetele prin părul des, strâns în coadă de cal. Era o campioană a cuvintelor-bombă nedorite. N-avea cum să se supere pe Isabelle fără să fie o ditamai ipocrita. Mai ales în starea în care se găsea Izzy acum.

— E-n regulă, spuse Vivi, apucând mâna lui Izzy și strângând-o.

Isabelle trase adânc aer în piept și împături cuvertura orientală sub care stătuse toată seara.

— Ar trebui să plec.

— Poftim? Nici n-am ajuns la înghețată! protestă Lane.

— Nu prea am chef de înghețată, spuse Isabelle pe un ton de scuză.

Dintr-odată, Vivi se simți disperată. Întreaga seară fusese gândită s-o distreze pe Isabelle și să o ajute să treacă de episodul cu Shawn, și nu mersese deloc.

— Nu pleca, Iz, spuse Vivi. Îmi pare rău. N-am vrut să te atac. Doar că... nu vreau să te întorci din drum. La anul o să fii la Stanford. Va fi o lume cu totul nouă! Oameni noi, *băieți* noi... De ce ai vrea să te întorci?

Isabelle ridică din umeri, cu ochii umezi.

— Îl iubesc. Regret că nu pot schimba asta. Făcu un pas pe lângă Vivi și-și înhăță de pe podea trendul roz Nine West și geanta Kate Spade cu lucruri pentru noapte.

— Mulțumesc că ați încercat, fetelor! Sunt recunoscătoare. Acum însă vreau să fiu în patul meu, bine?

Vivi și Lane schimbă priviri de învinse.

— Bine.

Urcară scările cu Isabelle și, înainte s-o lase să plece la mașină, Vivi o îmbrățișă strâns. După ce închise ușa, umerii îi căzură.

— Cum am putea s-o facem să-l uite dacă ea nu vrea? întrebă Vivi.

Lane clătină din cap.

— Habar n-am.

Vivi privea la podeaua de gresie din vestibul.

— Știi, aș putea avea o relație de durată dacă aș vrea. Doar că băieții de la școală nu se pot descurca ușor cu mine.

— Știu.

Lane își trecu un braț peste umerii lui Vivi, iar aceasta își sprijini capul de capul lui Lane. O luară încet spre bucătăria cu blaturi verzi și masă de melamină galbenă din anii '70.

Mamei lui Vivi îi plăcea kitschul, și prin urmare nu schimbase nimic atunci când cumpărase casa de la un cuplu mai în vârstă, când Vivi era încă la grădiniță. Vivi deschise ușa vechiului frigider și scoase o cutie cu înghețată, în vreme ce Lane căuta lingurițe, castroane și topping-uri. În două minute aveau în față două turnuri de înghețată cu alune, fructe, frișcă și sirop. Vivi luă o înghițitură uriașă, murdărindu-se pe mână cu sirop de ciocolată. Luă un șervețel din vaca de ceramică din mijlocul mesei care servea drept suport și suspină.

— Gata, asta e! spuse ea, îndreptându-și umerii.

— Ce anume? întrebă precaută Lane, aproape să-i cadă din gură o bucată de înghețată.

— O să găsim o nouă cale s-o ținem pe Isabelle departe de Shawn, spuse cu hotărâre Vivi.

— Ce cale? Să-l răpim? întrebă Lane.

Vivi își îngustă ochii, imaginându-și-l pe Shawn legat fedeleș undeva într-o pivniță plină de șobolani, purtând doar niște zdrențe murdare și implorând îndurare.

— Nici chiar așa de drastic, spuse ea. Își luă castronul și lingurița și mai trase câteva șervețele. Haide sus la mine în cameră să facem un brain-storming.

— Și filmul? întrebă Lane, încercând s-o oprească.

— Dă-l naibii! spuse Vivi, împingându-și în gură încă un calup uriaș de înghețată. Asta e ceva mult mai important! Trebuie s-o salvăm pe Izzy!

— Poate reușim să-i găsim un terapeut, bolborosi Vivi, plimbându-se în sus și-n jos prin fața lui Lane, care era așezată în fața computerului din camera lui Vivi. Trebuia să pășească peste grămezi de haine, cărți și alte prostii aruncate la întâmplare, îndepărtându-le cu piciorul din calea ei. Sau un hipnotizator! Cineva care să i-l șteargă din minte! Caută pe Google!

— Da, sigur, sunt pe felie! minți Lane, tastându-și parola în pagina de logare de la MySpace.

— Nu că s-ar duce la tratament, pentru că se pare că nu vede în toată chestia asta o problemă, ceea ce e o MP, spuse Vivi, privind în tavan.

Lane se strâmbă.

— Ai început să vorbești precum Curtis!

— La naiba, așa e! spuse Vivi, îndreptându-și capul. Gândăcelul tău iubit s-a infiltrat cu totul în creierul meu, o tachină ea.

— Nu e gândăcelul meu iubit, spuse Lane, trăgându-și peste umăr coada de cal și prinzând să se joace cu ea.

— Cum spui tu! răspunse Vivi, așezându-se pe marginea patului ei nefăcut. Își încrucișă picioarele și începu să-l învârtă pe cel de deasupra, ca și cum ar fi amestecat ceva. Nu știu de ce nu l-ai invitat deja ca partener pentru bal. Vreau să spun, ești la fel de rea ca Isabelle, doar că tu nu ai curaj să-l *agăți* pe tip, și ea nu are curaj să-l *părăsească*. De ce nu-i spui să te ia la bal? Ce s-ar putea întâmpla așa rău?

— Ăăă... ar putea s-o rupă la fugă în direcția opusă, urlând ca apucatul, și să nu-mi mai vorbească niciodată, ceea ce ar duce la destrămarea grupului nostru și ne-ar schimba existențele pentru totdeauna, rosti automat Lane.

— Mda, ar fi nașpa! răspunse Vivi, părând enervată că Lane se dovedea foarte logică. Mă rog – să ne întoarcem la Isabelle. Ce facem?

— Nu știu! spuse încet Lane.

Știa că era mai bine să n-o încurajeze pe Vivi. Dacă-o făcea, pălăvrăgelile lor aveau să devină, mai devreme sau mai târziu, *un* plan în toată regula, iar Lane știa din experiență că planurile lui Vivi funcționau foarte rar așa cum trebuia. Dar uneori, dacă avea și noroc, Vivi flecărea aiurea până obosea și lăsa apoi baltă totul.

Lane ajunsese deja la inboxul ei și se emoționează când văzu un mesaj de la Surf Boy07 în fruntea listei. Ar fi trebuit să facă aprecieri legate de ultima ei pictură. Surfj3 oy07 era

un student la Arte din California, pe care-l întâlnise cu luni în urmă pe site. După câteva conversații pe mess, și-au dat seama amândoi că împărtășeau împreună o dragoste pentru artă și nevoia unei opinii nepărtinitoare a cuiva din afara grupului din care făceau parte. Începuseră să-și trimită peg-uri cu picturile lor și, datorită comentariilor lui, Lane își dădea seama că munca ei începuse să se îmbunătățească. Își încrucișă degetele chemând norocul și dădu clic pe mesajul lui.

— Ah! Poate găsim un mod prin care să-l facem pe Shawn total neatrăgător pentru ea, continuă Vivi, ridicându-se de pe pat și reluând plimbarea. Vreau să spun, tipul *este* mișto – o recunosc. Poate de aceea trece și Izzy peste toate porcăriile, nu? Ce-ar fi să dăm buzna peste el și să-l radem în cap?

— Există o limită clară între a da buzna și a intra, spuse Lane, citind mesajul de la Surf Boy07.

Bună, Penny Lane.

Pictura asta e uluitoare! Felul în care folosești nuanțele de culoare și umbrele s-a îmbunătățit simțitor. Pe bune! E cea mai bună lucrare a ta. Ar fi jalnic să recunosc că sunt invidios?

5B07

Lane își simți inima sărindu-i din piept și cu greu se abținu să nu zâmbească larg. Era exact mesajul pe care sperase să-l găsească. Cea mai bună lucrare a ei. Surfboy07 urma cursurile de artă ale unei universități recunoscute. Dacă i-a plăcut, atunci ea merita nota maximă!

Hopa! Cine-i ăsta? Întrebă Vivi, oprindu-se și privind, peste umărul lui Lane, la fotografia lui Surfboy07.

Cu fața lui frumoasă, bronzată, și zâmbetul prietenos, arăta mai degrabă ca iubitul ideal!

— E doar un prieten de-al meu de pe MySpace, răspunse Lane, încercând să-și ascundă încântarea produsă de

comentariul lui, pentru ca Vivi să nu o ia peste picior. E un artist. Mai vorbim uneori.

— Dumnezeu! Nu poate fi fotografia lui adevărată! spuse Vivi. O ocoli pe Lane și puse mâna pe mouse, cercetând rapid pagina lui Surf Boy. A luat-o de pe site-ul Hollister¹ sau din altă parte.

Brand al Abercombie & Fitch Co. Destinat ținutelor *casual* pentru adolescenți.

— Ba nu! l-am întrebat și eu despre poză. E chiar a lui! protestă Lane.

— N-are cum! spuse Vivi îndreptându-și spinarea. Niciun băiat real nu e așa mișto!

— Măcar ai habar ce prostii vorbești? Cineva *este* așa mișto pentru că poza aparține totuși cuiva, îi spuse Lane.

— Oricum, nu este Surf Boy⁰⁷! Niciun tip așa de sexy nu-și pierde timpul pe MySpace, zise Vivi. Îmi pare rău să-ți spun asta, Lane, dar trebuie să fie o făcătură.

Vivi pufni batjocoritor, ca și cum Lane s-ar fi dovedit ridicolă, și se îndepărtă. Lane simți cum i se strânge inima. De ce trebuia ca Vivi s-o ponegrească așa? Nu putea și Lane să aibă dreptate în privința vreunui lucru?

— Ia stai! Am găsit! strigă pe neașteptate Vivi. Lane simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafă.

— Ce? Ce este?

— O făcătură! spuse Vivi, rotindu-se pe călcâie, cu ochii strălucind. Apucă scaunul de spătar și o întoarse pe Lane cu fața spre ea. O să creăm un tip pentru Isabelle pe MySpace! Unul care să o facă să dea uitării scursura aia schizofrenică!

Lui Lane i se făcu pielea de găină, pe măsură ce frica îi pătrundea în trup. La naiba! La naiba, naibii de naibă!

— Poftim?

— Hei! Cine-o cunoaște pe Isabelle mai bine ca noi? îi putem crea iubitul perfect, spuse Vivi, bătând din palme. Îl putem face un pic periculos, știți voi, ei îi place așa. Dar îi putem crea și o viață! Îl facem interesant! Preocupările lui Shawn sunt doar fumatul, cântatul pe trei corzi la chitară și

apariția lui de tembel! Noi puteam face cu mult mai mult de atât! Iar MySpace este locul perfect unde să-l încropim! îl putem face oricât de incredibil vrem noi!

Lane se foi în scaun.

— Spune-mi, te rog, că glumești!

— Arăt eu ca și cum aș glumi? Întrebă Vivi, vârându-și mâinile în buzunarele hanoracului.

Lane fixă ochii verzi, entuziasmați, ai prietenei sale.

— Din păcate, nu!

— Bun, spuse Vivi rânjind. Acum cară-te din scaunul meu!

Trei

— Incredibil! spuse Vivi, lăsându-se pe spate în scaunul ei și împreunându-și mâinile la ceafă. Privi spre ceasul Nike. Mai puțin de o oră ca să creăm un tip cu tot ce e nevoie.

— Ești sigură că nu vrei să-i dăm un nickname super? întrebă Lane, așezată lângă Vivi, în scaunul șubred și vechi de bucătărie. Așa au majoritatea.

— E-n regulă, *Penny Lane*, spuse Vivi pe un ton glumeț. Brandon e prea cool pentru așa ceva. Prinzând ironia, Lane își dădu ochii pe spate.

— Ce mai e? Ei, hai! Tu ai fost cea care-a spus că trebuie să fie un tip care vorbește concis, ceea ce e super, că tot veni vorba! spuse Vivi, încercând s-o îndulcească pe Lane cu un compliment. Prinse mouse-ul și umblă pe pagină. Ar putea să-și aleagă un nume de retardat un tip care a pus la „Despre mine” doar „Tobe. Vara. Cărțile. Cafeaua - neagră”?!

Lane se gândi la acest lucru cu sprâncenele încruntate.

— O.K! Aici ai dreptate!

Se lăsară amândouă pe spate ca să-și admire opera. Fundalul negru-cafeniu fusese copiat de Lane de la unul dintre ceilalți prieteni ai ei – părea să aibă o mulțime, ceea ce o surprinsese pe Vivi –, dar poate că prietena ei se dovedea mai bună la discuții on-line cu băieții decât față-n față. Lane mai compusese și câteva liste cu preferințe nemaipomenite. Erau laconice, dar includeau câteva dintre preferințele lui Isabelle, fiind completate convingător de alegeri care făceau parte din apanajul băieților, cum ar fi *Arta Războiului*, *Junk Brothers*⁴ și câteva filme cu Adam Sandler.

Apoi, piesa de rezistență: poza din profil. O poză în care apărea un câine boxer alb cu negru, luat de pe pagina altcuiva. Isabelle iubea câinii. Cu un câine în poză, era

⁴ *Junk Brothers*, serial TV canadian, gen reality-show.

posibil ca Izzy nici să nu se mai gândească la faptul că nu avea habar cum arăta tipul. La secția „Eroii mei” adăugaseră chiar „Câinele meu Henley”. Ideea cea mai inspirată a lui Vivi din seara aceea.

— E perfect! declară mulțumită Vivi.

— Nu chiar, spuse Lane, punând mâna pe mouse. Are nevoie și de niște prieteni.

— Ce vrei să spui? o întrebă Vivi.

— Nu putem s-o lăsăm pe Isabelle să fie prima lui prietenă. Ar arăta ca un ratat, sublinie Lane. Merse la pagina ei și intră pe spațiul cu prieteni. Uite! Găsim câțiva care să fie on-line chiar acum și le trimitem cereri de prietenie.

— Lane, am impresia că ai putea fi bună la păcăleli, recunoscui Vivi, impresionată.

— N-o să las să mi se urce chestia asta la cap, răspunse Lane, cu o undă de sarcasm în glas.

N-o lăsase nicio clipă pe Vivi să uite că ea una, dezaproba total planul acesteia, însă se îmbujoră ușor.

După cincisprezece minute, Brandon avea unsprezece prieteni noi și două comentarii despre cât de grozav este câțelul lui.

— Nu-mi vine să cred cât de mulți oameni n-au ceva mai bun de făcut vineri seara decât așa ceva! spuse Vivi, clătinând din cap.

— Inclusiv noi, replică Lane.

— Da, dar noi avem o misiune, punctă Vivi. Se aplecă în față și-și puse tălpile pe pământ, luând tastatura în poală. O.K! Hai s-o facem!

— Acum? O să-i trimiți ei un mesaj acum? spuse Lane panicată.

— De ce-am mai aștepta? întrebă Vivi.

— Să ne mai gândim o secundă, spuse Lane, ridicându-se. Sigur, să-l creăm pe Domnul Perfect a fost distractiv, dar oare vrem să ne jucăm cu ea în felul ăsta?

— Nu ne jucăm cu ea, protestă Vivi. O ajutăm să vadă

luminița de la capătul tunelului. Trebuie să înțeleagă că mai are și alte opțiuni.

— Da, dar...

— Lane! E o chestie total inofensivă! o asigură Vivi, înclinându-și capul într-o parte. Vreau să spun, orice tip real o poate contacta aici oricând, și asta ar servi aceluiași scop. Doar că noi nu putem aștepta atât. Nu fi nasoală!

Lane trase adânc aer în piept și Vivi știa că o câștigase de partea ei. Își mută privirea pe computer și deschise pagina alb cu roz a Isabellei. Din poza făcută la petrecerea aniversară dată de Lane în februarie trecut le zâmbea chiar Isabelle. Lane își închise ochii strâns.

— Bine, spuse, e-n regulă, hai să terminăm odată treaba!

— Gata! Ce să scriu? întrebă Vivi, cu degetele în aer deasupra tastaturii. Începu să tasteze. „Bună! Ești sexy! Unde...”

— Vivi! izbucni Lane.

— Ce e?

— Ești sexy? Glumești! spuse Lane.

— Ce e? încerc s-o fac să sune ca din partea unui băiat, răspunse Vivi, cu ochi mari. Își întoarse palmele în sus, deasupra tastaturii. Crezi că poți să faci o treabă mai bună?

Lane ridică din umeri.

— S-ar putea...

— Perfect! zise Vivi ridicându-se repede. Dă-i drumul!

Lane își dresе glasul. Șovăind, atinse cu degetele tastatura. Încipioare, Vivi privea peste umărul ei în vreme ce Lane tasta:

Bună.

Câinele tău arată exact ca unchiul meu Franklin. E foarte ciudat. Miroase și el a țigări și cafea?

— *Brandon*

Preț de un minut, Vivi se holbă la mesaj, complet năucită.

— Unchiul lui Franklin? Ce vrei să...

După care îi căzu fisa și se gândi că în Lane zăcea un geniu al răului.

— Ah, exclamă ea, pentru că mereu zice că Buster e jumătate câine, jumătate bătrânel!

— Corect! spuse Lane, împreunându-și mâinile la piept.

— E super! spuse Vivi întinzând mâna și apăsând pe „Trimite”.

— Stai! bâigui Lane.

— Prea târziu, spuse Vivi, lovindu-și palmele. Navigă înapoi la pagina lui Brandon și exultă. Operațiunea Scursura pe Frigare s-a declanșat!

— Dar nu l-am recitat! strigă Lane.

— Și? Am făcut-o eu. E perfect, replică Vivi.

— Dacă-i răspunde? întrebă Lane.

Vivi își așează mâinile pe umerii osoși ai lui Lane și o privi în ochi.

— Nu te mai agita atâta, bine? E-n regulă! Lane trase adânc aer în piept și dădu din cap, tremurând.

— O.K!

— Și apoi, uită-te la pagina ei! Nici măcar nu e on-line! Vivi îi dădu drumul lui Lane și, culegând un prosop de pe jos, se îndreptă spre baie. Spunea că, atunci când ajunge acasă, se duce direct în pat. Probabil că n-o să găsească mesajul decât mâine-dimineață.

— Bine, așa e, spuse Lane, ghemuindu-se lângă geanta ei și desfăcându-i fermoarul. Probabil că doarme deja. Își scoase trusa albastră de toaletă Paul Frank și se ridică, dar, aruncând o privire spre computer, îngheță! Aăă... Vivi!

— Da?

— A răspuns! spuse Lane.

Inima lui Vivi se opri preț de cinci secunde întregi.

— Deja? Dar parcă ea...

— Poți să maschezi faptul că ești on-line, spuse Lane, cu vocea tot mai ascutită. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l facem și noi, din moment ce și-a dat seama că noi... că Brandon este on-line.

Ochii lui Vivi se făcură mari și se apropie de birou.

— la stai, deci se așteaptă să-i răspundem?

— S-ar putea! Vreau să spun, ea știe că noi... că el... ah, Dumnezeuule! strigă Lane, lăsându-se să cadă pe patul lui Vivi. Strânse cu mâini tremurătoare trusa de toaletă, făcându-i conținutul să zornăie. Credeam că s-a culcat!

— Păi ne-a cam mințit, spuse Vivi, punându-și mâinile în șolduri.

— Ce ne facem? Ce ne facem? întrebă Lane. Aruncă trusa cât colo, de parcă maimuțele desenate pe ea ar fi prins viață și ar fi mușcat-o de degete. Își agita mâinile, roșie la față.

— Calmează-te, spuse Vivi, dându-și ochii peste cap. Să citim mesajul și să vedem ce spune.

Se așează la computer și deschise mesajul primit de la Isabelle.

DUMNEZEULE! Asta e PREA caraghios. Întotdeauna am crezut că în Buster e închis un moșule). Îmi pare bine că și altcineva vede asta. Ești nou pe MySpace, da? Bine ai venit! Sper să-mi accepți cererea de prietenie. Și ce faci acasă, vineri seara? RĂSPUNDE! Izzy

— S-a îndrăgostit până peste cap de el! exclamă Vivi, năucită.

— Ba știe clar că suntem on-line! spuse Lane printre dinți, apăsându-și palmele pe spătarul scaunului în care stătea Vivi. Adică, vede că e/e on-line!

Deodată, pe ecran apăru o casetă de mess, care-o făcu pe Lane să țipe și s-o înșface pe Vivi de braț ca și cum în cameră ar fi dat buzna un criminal psihopat.

IzzyBelly: Nu sunt pisăloagă. Doar plictisită. Ești acolo?

— Ah, Dumnezeuule, Dumnezeuule! Ce să-i răspundem? strigă Lane, lăsându-se cu toată greutatea pe spătarul scaunului lui Vivi.

Vivi simți cum îi pulsau urechile, și dintr-odată totul

Începu să tremure.

— Vrei să te liniștești? Mă bagi în sperieți!

— Și ce a apucat-o? Nu e genul ei!

— Poate că ne urmează sfatul! Încearcă să depășească situația, spuse Vivi cu speranță, ridicându-și mânecile jerseului.

— Trebuie să-i răspundem, îi spuse Lane. Așteaptă. Dacă nu-i răspundem, o să se simtă din nou respinsă.

— O.K! acceptă Vivi, punându-și degetele care-i tremurau pe tastatură.

Încordarea psihică a lui Lane i se transmisese și ei. Dacă o dădea în bară, planul ăsta va eșua înainte chiar să fie demarat. Dar dacă spunea *ce trebuie* – orice ar fi avut nevoie Isabelle să audă – totul se putea schimba în mai bine.

— Ce să spun?

— Ce ar spune un *băiat*? Întrebă Lane, lovindu-și palmele.

— Nu știu, răspunse Vivi. Contrar glumelor nesărate ale unor anumite persoane, nu sunt unul dintre ei.

Ceasul din colțul drept din josul ecranului trecu de la 11:31 la 11:32. Ritmul inimii lui Vivi se mai accelerează puțin. În cealaltă parte a orașului, Isabelle privea la ecranul computerului ei, așteptând răspunsul perfect.

— Nu pot s-o fac! bâigui Vivi, îndepărtându-se de computer. E prea mare tensiunea!

— Vivi! Trebuie să facem ceva! spuse Lane, învârtindu-se pe loc ca un câine în căutarea unui loc în care să se întindă și frângându-și mâinile.

De pe coridor, din niște difuzoare mici se auzeau băieții de la Death Cab for Cutie. Deodată, Lane rămase nemișcată, cu privirea pe ușă.

— Marshall! rosti ea.

— Poftim? Întrebă Vivi.

— Marshall e băiat! spuse Lane, ieșind furtunos pe ușă și repezindu-se spre capătul coridorului.

— E o chestiune îndoielnică! urlă Vivi, urmând-o pe hol.

Lane intră direct în camera lui Marshall prin ușa deschisă și se întoarce după numai două secunde împingându-l pe băiatul îmbrăcat în pijama către Vivi.

— N-o să meargă deloc, spuse Vivi ridicându-și mâinile, deși nu avea altă idee în cap.

— Ăăă... ce n-o să meargă deloc? întrebă precaut Marshall.

Lane îl opri în fața biroului și-i trase scaunul.

— Stai jos! îi porunci ea.

— De ce? zise Marshall, pe bună dreptate neliniștit.

— Lane, prin venele lui Marshall curge mai mult estrogen decât prin ale mele, spuse Vivi.

— Estrogenul nu-ți curge prin vene, o corectă Marshall, dându-și ochii peste cap. Și eu n-am așa ceva.

— Ei, vezi? Tipu e total rațional. Nu e Brandon, spuse Vivi.

— Brandon *este* un creier! replică Lane. Băieții isteți sunt sexy!

— Chiar sunt? întrebă Marshall, luminându-se brusc.

— Nu e cazul tău, murmură Vivi.

— Marshall, stai jos, te rog! îi spuse Lane. Marshall făcu cum i se ceru, deși continua să fie îngrijorat. Stătea pe scaun doar cu jumătate de fund, de parcă ar fi fost gata s-o ia din loc la primul semnal: Ca și cum chiar ar fi putut ajunge până la ușa dacă Vivi și-ar fi pus în cap să-l oprească.

— Nu avem nevoie de el, spuse Vivi.

— Ba da! Avem nevoie de un băiat care să vorbească cu ea. Noi nu suntem băieți. Însă Marshall este, lămuri cu calm și cu logică Lane, ținându-și mâinile în șolduri.

Vivi deschise gura, dar Marshall îi puse mâna repede peste ea.

— Nu spune orice ți-ar fi trecut prin minte să spui!

Vivi își dădu ochii peste cap și se întoarce – modul ei de a consimți la implicarea lui Marshall, oricât de sortită pieirii era ideea.

Lane se lăsă cu toată greutatea pe brațele scaunului și-l

privi pe Marshall direct în ochi.

— Bun, uite care e chestia. Tocmai am creat un iubit virtual pentru Isabelle pe MySpace, iar acum ea îi trimite mesaje pe mess. Trebuie să vorbești cu ea în locul nostru, spuse Lane.

Cât de puțină culoare avea Marshall în obraji, dispăru și aceea! Privi cu teamă la ecranul computerului, de parcă acolo tocmai s-ar fi desfășurat niște mesaje sataniste.

— Stai așa, dacă răspund, îi răspund lui Isabelle?

— Da! Și ea așteaptă, spuse Vivi, aplecându-și fața spre cea a lui Marshall ca să puncteze ideea.

— Fetelor, v-ați pierdut mințile? Întrebă Marshall, dându-se înapoi și căutând o cale de scăpare printre ele.

— Păi eu cred că e vizibil, tu ce zici? spuse Lane. Și acum, te rog, scrie!

— Păi... eu... cine e tipul ăsta? Întrebă Marshall, lăsându-se și mai adânc în scaun.

— E un toboșar. Foarte mișto! Destul de laconic și, știi tu, sexy, spuse Lane.

— Prin urmare, exact opusul tău, interveni Vivi, lăsându-și capul într-o parte.

— Vivi! șuieră Lane printre dinți. Dar mai e și isteț și citit. Exact ca tine, îi spuse Lane. Te rog, Marshall, te rog frumos!

În spatele ei, Vivi se maimuțări. Nu-i venea să creadă că lasă toate astea să se întâmple. Dar știa că dacă ar fi încercat să răspundă la mesaj, ar fi spus ceva personal care-ar fi dat-o de gol, și nu avea de gând să se lase descoperită. Marshall era o alegere la fel de bună ca oricare alta. Oricum, abia dacă schimbasesc câteva vorbe cu Isabelle, așa că nu avea cum să se deconspire.

— Bine, spuse în cele din urmă Marshall, deși părea pregătit s-o șteargă iute. Laconic, zici?

— Da! spuse Lane.

Marshall își dresă glasul și-și șterse palmele de pantalonii lui negri. Tastă și apăsă „Trimite”.

Brandon: Sunt aici.

— Atâta puteam și eu! pufni Vivi.

— Ssst! făcu Lane.

IzzyBelly: Nu e nimic de făcut în Connecticut într-o zi de vineri?

— Connecticut? întrebă Marshall, privind la Lane ca să-l lămurească.

— De acolo e tipul, replică Lane.

Se așeză pe celălalt scaun și îl apropie de birou. Vivi puse mâna pe scaunul ei scoică și-l trase lângă Marshall, așezându-se de cealaltă parte a lui. Degetele lui Marshall tremurau deasupra tastaturii.

Brandon: Probabil la fel de multe ca în Jersey!

IzzyBelly: Touché!

Vivi râse și-și plesni palmele.

— Îi place!

Marshall și Lane se relaxară vizibil.

— Încă mai crezi c-a fost o idee proastă? o întrebă Vivi pe Lane, uitându-se pe furiș la ea prin spatele lui Marshall.

— O să vedem, spuse Lane, încercând să-și înăbușe un zâmbet.

— Mă lași? Operațiunea Scursura pe Frigare este un succes, și mi se datorează în întregime! spuse Vivi, pufnind și încrucișându-și brațele peste piept. Geniile nu sunt niciodată apreciate în timpul vieții lor!

Patru

Lane își strânse buzele și le cercetă luciul în oglinda dulăpiorului ei, apoi își netezi noua bluză vaporasă, albastru-deschis, cumpărată de la Anthropologie. În mod obișnuit, n-ar fi purtat ceva atât de special la școală, dar astăzi avea o întâlnire cu Curtis. Mă rog, nu chiar o întâlnire. Urmau să învețe împreună pentru examenul de mate de a doua zi. Dar, după ore, aveau să meargă acasă și să rămână unul lângă altul până la cină, ceea ce însemna o perioadă bună de timp alături de Curtis pentru o singură zi. Inima ei își mărea ritmul doar când se gândea la asta și habar n-avea cum urma să depășească cele opt ore de școală. Simțea că nu mai are răbdare să aștepte. Ca și cum ar fi putut să ia foc spontan în cursul procesului.

— Lane!

Tresări, simțindu-se ca și cum ar fi fost prinsă în culpă cu ceva, după care-și dădu seama că tot ce făcea era să stea în dreptul dulăpiorului ei. Vivi venea repede spre ea, toată numai zâmbet și ochi strălucitori, neluând în seamă gașca de puștani care trebuia să se ferească din calea ei ca să nu fie călcați în picioare. Purta jeanși și un hanorac albastru American Eagle care-i venea ca turnat. Părul, dat pe spate și prins într-o bentiță, fusese periat atât de mult încât strălucea. Era înfățișarea lui Vivi când se simțea în formă. Nu petrecea niciodată mai mult de cinci minute în fața unei oglinzi, decât dacă era foarte fericită.

— Bună! la zi, ai vorbit cu Isabelle? întrebă Vivi, sprijinindu-se de dulăpiorul de lângă cel al lui Lane.

Lane zâmbi ușor. Atunci când Vivi pune la cale un plan, aproape numai despre asta vorbea. Numai la asta se gândea. De fapt, planul devenea viața ei.

— Am vorbit cu ea seara trecută, îi spuse Lane, cu dezinvoltură.

Căci tot ce era vag și arăta nepăsare o scotea pe Vivi din minți.

— Ei? Cum vorbea? Ți-a spus de Brandon? șopti Vivi, privind peste umăr.

— Nuuu, spuse Lane, luându-și cu mișcări leneșe cărțile de pe raftul dulăpiorului.

— Nu? Glumești! Ea și cu Marshall și-au trimis mesaje tot weekendul. Abia dacă am ieșit din cameră, ca să stau cu ochii pe el, spuse Vivi, întorcându-se și lovind cu tocul în dulăpioare. N-o să-l uite niciodată pe idiotul ăla, așa e?

Lui Lane i se făcu milă de prietena ei.

— Încă nu ți-am spus vestea bună, Viv!

Vivi își ridică sprâncenele și se întoarse spre Lane, băgându-se în ea.

— Vestea bună? Ce veste bună?

Lane se lăsă pe spate, savurând momentul.

— N-a spus nimic nici despre Shawn. Niciun cuvîntel. Nici „Oare vom fi iar împreună?”, nici „Oare de ce nu m-a sunat?”, nici „Crezi că o fi cu Tricia în momentul ăsta?”. Nimic. Și am stat la telefon cel puțin o oră.

Vestea avu efectul dorit. Vivi se lumineă la față.

— Niciun cuvîntel?

— Niciun cuvîntel!

Vivi își întinse palma, iar Lane i-o plesni cu propria palmă, cu un rânjet superior. La început crezuse că planul lui Vivi cu MySpace era prostesc și foarte periculos, putând să se sfârșească cu un dezastru. Dar seara trecută, la telefon, Isabelle avusese o voce normală. Era aproape fericită. Și după mai mult de o săptămână de dubii și chin, auzind-o pe prietena ei râzând, fusese destul ca s-o determine să sprijine planul Brandon. Cel puțin deocamdată.

— Bună, fetelor!

Lane și Vivi își ridicară privirile și o văzură pe Isabelle îndreptându-se spre ele. Părul îi era frumos pieptănat, machiajul bine făcut și purta tricoul ei roșu preferat și o fustă drăguță înflorată. La vederea ei, Lane rămase nedumerită.

— Și-a re-ve-niit! fredonă Vivi în șoaptă.

— Chiar așa! aprobă Lane.

— Haideți, le spuse Isabelle ajungând lângă ele, trebuie să trec pe la toaletă, înainte să intru la oră.

Fericită, Lane trânti ușa de la dulăpiorul ei și, împreună cu Vivi, o încadrară pe Isabelle și se îndreptară spre capătul holului. Mai aveau puțin până la ușa de la toaletă, când de după colț apărură însuși Shawn Littig, arătând mai sexy ca nicicând, neras, cu părul ciufulit, purtând un tricou de corp uzat, cu mâneci lungi. La vederea lui, Lane își simți inima în gât, putându-și doar imagina cum o luase razna și inima lui Isabelle. Vivi mormăi o înjurătură.

— Bună, Belle, spuse Shawn, sprijinindu-se de perete și aruncându-i privirea lui spășită de cățeluș.

Așa o păcălea mereu pe Isabelle. Făcând-o pe băiețușul rău care era rău doar pentru că era chinuit și nevoiaș.

Acu-i acu'! Asta e punctul în care se alege praful de întregul plan, gândi Lane.

Dar Isabelle nici nu se opri. Trecu pur și simplu pe lângă el, împinse ușa de la baie și dispăru din vedere. Pentru o clipă, Lane rămase împietrită, complet uluită, privind peste umăr la Shawn. Tipul arăta la fel de nedumerit ca și ea.

— Acesta, dragă prietenă, este Efectul Brandon, spuse încet Vivi.

— Impresionant, spuse Lane.

— Știu, spuse Vivi. Poate că acum vei pleca urechea la sfatul meu în ce-l privește pe Curtis.

Și Vivi intră la toaletă. Lane își dădu ochii peste cap, dar deja începea să-și pună întrebări. Poate că Vivi avea dreptate despre situația cu Curtis. Poate... era timpul să înceapă s-o asculte pe prietena ei cea mai bună.

După ore, Lane se îndreptă spre tribune, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Se gândise toată ziua la Vivi, la Isabelle, la Shawn, la Brandon. Întreaga zi se pregătise

sufletește să treacă la fapte. Să urmeze sfatul lui Vivi. Să deschidă gura și să spună doar: „Vrei să mergi la bal cu mine?” Cu cinci minute în urmă, fusese pregătită. Fusese absolut sigură că putea s-o facă. Dar acum, văzându-l în fața ei pe Curtis, care sporovăia cu câțiva amici, știu că adevărat era exact contrariul.

În niciun caz nu putea să facă asta. Exclus.

Dar cel puțin așa vei afla, își spuse ea. Cel puțin n-o să mai ai tot timpul senzația asta de greață.

Curtis o văzu și zâmbi, salutând-o cu mâna. Inima lui Lane își întetea ritmul.

— Fă-o! Își șopti ea. Poți s-o faci!

— Bună, Lane! spuse Curtis, când ea se apropie îndeajuns de mult.

— Bună, răspunse ea, dându-și o șuviță de păr peste umăr.

Abia putea respira, și nu din cauza mersului. În spatele lor, câțiva dintre prietenii lui își pasau o minge de baschet pe terenul din curte.

— Ești gata să mergem? Întrebă ea, stăpânindu-se să nu înceapă să țopăie.

Curtis strânse din dinți și-și lăsă capul într-o parte. Părul îi cădea într-un fel adorabil în ochi, iar el îl dădu ușor deoparte.

— De fapt, nu pot merge.

Lane simți dezamăgirea dându-i sângele în clocot.

— Ce vrei să spui?

— Am uitat complet că le-am promis băieților că o să jucăm o partidă trei la trei astăzi, zise Curtis, arătând peste umăr. Dacă nu rămân, au o echipă cu un jucător lipsă.

— Și examenul? spuse Lane, simțindu-se neconvingătoare chiar în clipa în care o spunea.

— Mai e și mâine o zi de învățat, spuse el. Pot să tocesc.

Lane simți cum i se adună lacrimile în ochi, iar asta o făcu să se considere o ratată. Ceea ce la rândul său o făcu să vrea și mai tare să plângă. Toată ziua se gândise la

întâlnirea asta. Numai la asta. Dar era limpede că lui Curtis nu-i păsa nici cât negru sub unghie să fie cu ea.

— Păi... O.K., spuse ea, într-un târziu, dându-și părul pe după urechi.

— Ascultă, o să-ți cer o favoare mare de tot, spuse el.

— Ce? Întrebă Lane.

Poate că favoarea includea un timp petrecut împreună cândva în săptămâna aceea.

— Poți să-mi duci bicicleta acasă? spuse Curtis, mușcându-și buza într-un fel irezistibil. Jeff o să mă ducă acasă mai târziu, și tocmai și-a luat Mustangul.

Lane se uită la bicicleta lui, care zăcea în praf în apropiere. Să i-o ducă acasă nu era mare scofală, având în vedere că locuiau alături, dar nu era deosebit de romantic.

— Lane? o trezi Curtis, aplecându-se puțin ca s-o privească în ochi.

— Ah, păi... sigur, rosti ea.

— Asta, doar dacă nu vrei să stai să ne admiri, propuse Curtis, zâmbind. Niciodată nu strică o majoretă împlus.

Pentru o fracțiune de secundă, Lane șovăi. Dacă el voia ca ea să rămână, poate că ar fi trebuit să stea. După care privi peste umărul lui și văzu că deja Kim Wolfe și alte câteva fete din clasa ei erau în tribune, vorbind la telefoane și urmărindu-i pe băieți. Nu suna a invitație specială. Se părea că fuseseră chemate o mulțime de fete.

— Lasă, e-n ordine, spuse Lane. Ar trebui probabil să merg acasă să învăț.

— O să mă faci să mă simt vinovat, glumi Curtis.

O lovi ușor în umăr cu pumnul, iar ea surâse. Chiar și când era supărată, o făcea cu ușurință să zâmbească.

— Așadar, iei bicicleta?

— Da. Distracție plăcută, spuse ea.

— Mulțumesc! Te sun mai târziu, bine?

— O.K.

Curtis se întoarse și alergă spre teren, iar fetele din tribune îl primiră cu chiuituri și zbierete. Lane se aplecă și

luă bicicleta lui Curtis din praf. Când se ridică, ghidonul i se lipi de partea din față a bluzei, lăsând o pată mare, maronie.

— Minunat! șopti Lane, în vreme ce în spatele ei se auzeau chiotele fetelor. Pur și simplu minunat!

Cinci

După antrenamentul de atletism, Vivi intră în camera sa și îl găsi pe fratele ei așezat deja în fața computerului.

— Dumnezeule! M-ai speriat de moarte... spuse ea, aruncându-și gențile pe podea.

— Iertare! Lucrarea la istorie, răspunse Marshall, fără să-și ridice privirea.

Normal! Țsta era fratele ei! Nici măcar nu se schimbase după ore, încă mai purta bluza polo, clasică și ridicolă, și pantalonii kaki în care umblase toată ziua. Probabil că intrase pe ușă, luase o gustare sănătoasă formată din mere și apă, și venise direct sus să lucreze. Vivi habar n-avea cum de aveau aceleași gene.

— Abia aștept să am un computer nou, spuse Vivi, aruncându-și geanta de pânză pe patul nefăcut și așezându-se ca să-și scoată pantofii sport. Atunci o să poți să-l iei tu pe ăsta și să mă lași în pace.

Marshall își dădu capul pe spate, într-un gest de agasare, bretonul blond lunecându-i într-o parte și eliberându-i fruntea.

— Ia te uită! Nu ți-ai mai dat părul cu gel ca să-ți stea ca un coif. Observă Vivi. Care-i treaba?

Pe fața lui Marshall apărură pete roșii și era limpede că trebuia să facă un efort ca s-o privească.

— Păi... Încerc ceva nou.

Vivi se ridică și se aplecă peste birou ca să-l cerceteze mai bine.

— Arată drăguț.

Petele de pe fața lui deveniră și mai intense.

— Mulțumesc!

— Ia zi, Isabelle e on-line? Întrebă Vivi, arătând spre ecran.

— De unde să știu? răspunse Marshall.

— Păi... pentru că ai minimalizat MySpace pe bara de jos,

spuse Vivi. De ce nu verifici?

Marshall clipi.

— Ah, da, am uitat de el!

Dădu clic pe bară și pagina MySpace umplu ecranul. Ca să fim mai exacti, pagina lui Brandon din MySpace.

— Ce făceai pe pagina lui Brandon de pe My-Space? întrebă ea. Și cum de ai știut parola?

— Înainte de toate, parola ta a fost „dublu-v” încă de la începuturi, spuse Marshall. Și apoi, nu făceam nimic. Doar verificam. Să văd cum considerați tu și cu Lane că ar trebui să arate pagina unui băiat. N-am prea avut șansa în weekend, cu voi două pe capul meu respirându-mi în ceafă.

— Aha! făcu Vivi. Trase un alt scaun, îl întoarse și-l încălecă. Și? Ce părere ai? întrebă ea, punându-și brațele pe speteaza scaunului.

— Să știi că arată destul de bine, admise Marshall, dând clic pe PROFIL.

— Bun, răspunse Vivi. Observă că icon-ul ON-LINE pulsa alături de numele lui Isabelle, în fruntea listei cu prieteni a lui Brandon. Se simți cuprinsă de agitație. Uite! E on-line. Hai să-i dăm un mesaj.

— Chiar acum? întrebă Marshall, privind-o pe Vivi cu ochii mari.

— Nu, miercurea viitoare! spuse Vivi, dându-și ochii peste cap. Întreab-o ce mai face.

Marshall trase aer adânc în piept și-și dresе vocea.

— Bine, dar numai câteva minute. Trebuie să mă întorc la lucrare.

— Ți promit că o să te întorci la nemaipomenita ta lucrare înainte să bagi de seamă!

Băiatul n-o mai luă în seamă și deschise caseta de mesaje.

Brandon: Bună! Ce mai faci?

IzzyBelly: Bună! mai nimic. Tu cum ești?

Brandon: Bine. Cu ce te ocupi?

IzzyBelly: Mă stresez, ca să spun așa.

Vivi și Marshall schimbă o privire.

— În legătură cu ce? Întrebă Vivi. Marshall tastă.

Brandon: În legătură cu ce?

IzzyBelly: Balul de absolvire. Toată lumea vorbește despre asta și eu nu am partener. Păcat că locuiești așa departe... LOL. Nu știu. Pur și simplu simt că n-am cu cine să merg.

— Minunat! spuse Vivi, ridicându-se și rotind scaunul ca să se poată apleca spre ecran. Spune-i că ești sigur că-și va găsi un partener. Spune-i că-i așa de minunată că probabil există sute de băieți care-ar vrea să meargă cu ea.

Brandon: Ei, lasă, pun pariu că o grămadă de tipi ar uide să meargă cu tine.

— Super, spuse, impresionată, Vivi, sprijinindu-și cotul de birou.

Marshall roși și ridică din umeri.

IzzyBelly: Aș vrea eu. La mine în clasă nu e niciu-nul bun. Cel puțin, nu unul care să nu aibă deja o parteneră.

Vivi deschise gura ca să facă o sugestie, dar Marshall deja se apucase să răspundă.

Brandon: Dar din celelalte clase? De la cele mai mici, poate?

Apăsă TRIMITE înainte ca Vivi să-l poată opri, așa că fata se mulțumi să-i tragă o palmă peste ceafa lui blondă.

— Hei! Au! protestă Marshall, frecându-și locul lovit de Vivi.

— Nu-i trimite mesaje fără aprobarea mea, spuse Vivi.

— De ce nu? Ți-a plăcut ce i-am scris ultima oară, sublinie Marshall.

Vivi își strânse buzele.

— Bine, fie, dar cel puțin lasă-mă și pe mine să le citesc mai întâi.

Marshall scoase un oftat.

— Mă rog!

Priviră amândoi ecranul, îi luă ceva timp lui Isabelle să răspundă.

— Unde-a plecat? întrebă Vivi. Fir-ar să fie, Marshall, ai speriat-o! De ce naiba a trebuit să spui de clasele mai mici? Clasa ta e ca un film horror umblător. Acum probabil că te consideră un idiot.

— Îmi pare rău, eu doar...

Deodată apăru un alt mesaj. Vivi și Marshall tăcură.

Izzy Belly: Poate. Nu știu. Doar că... (ostul meu prieten mi-a trimis toată ziua sms-uri. Acum a mai venit unul. Cred că vrea să fim din nou împreună. Iar eu mi-am imaginat dintotdeauna că el va fi partenerul meu...

— O, nu! Nu, nu, nu! spuse Vivi, sărind în sus și scotocind după telefon în sacoșa ei ticsită.

Când, în cele din urmă reuși să-l găsească, apăsă tasta 3 pentru apelare rapidă Isabelle și duse aparatul la ureche. Avea de gând s-o salveze pe fata asta de ea însăși chiar dacă asta o ucidea.

— Ce faci? icni Marshall, ridicându-se și el în picioare.

— O sun, răspunse Vivi, plimbându-se prin fața patului ei. Nu poate să revină la Scursoare. Nici vorbă!

— Dar tu n-ai de unde *să știi* asta! punctă Marshall.

Inima lui Vivi se opri, exact când Isabelle răspunse la apel. Îl privi pe Marshall cu ochii mari, ca și cum ar fi fost întrebată ceva la ore și nu știa ce anume. Ce avea să spună? Ce-o fi fost în capul ei?

— Bună, Vivi, spuse Isabelle. Ce-i?

— Păi... nimic, răspunse Vivi, cu inima în gât. Tu ce faci?

Se făcu o pauză.

— Nimic... Tu m-ai sunat.

— Ah, da! Te-am sunat, nu-i așa? improviză Vivi, în vreme ce Marshall își lăsa capul pe spate și-și acoperea fața cu mâinile. Ăăă... ce mai faci?

— Nu prea multe, răspunse Isabelle.

În fundal, Vivi o putea auzi tastând. După două secunde, pe ecranul computerului apăru un alt mesaj. Ea și Marshall îl priviră ca și cum ar fi stat să explodeze.

IzzyBelly: Mai ești?

Vivi îi făcu semn lui Marshall să se așeze și să-i răspundă. Marshall arăta ca și cum s-ar fi aflat în plin infarct, firește, extrem de prematur, dar făcu precum i se spuse. Tastă ceva la rezezeală, iar tastatura sună ca un picamer. Blestemându-se în sinea ei, Vivi trecu pe lângă patul ei și se ghemui în colțul opus al camerei.

— Nu prea multe, ai? răcni ea, încercând să acopere sunetele tastaturii. Se aude ceva, ca și cum ai fi la computer. Ești pe mess cu cineva?

Numaidecât, Marshall se opri din scris și-i aruncă o privire exasperată. La celălalt capăt al firului, Isabelle păstră tăcerea. Vivi își închise ochii și-și ținu respirația. La ce se gândea oare?

— De fapt... da, recunosc, într-un târziu, Isabelle. Și trebuie să închid. Doar dacă... era ceva ce voiai să vorbim?

— Nu, nimic deosebit, răspunse Vivi. Vorbim mai târziu, bine? Pa!

Închise telefonul fără să mai aștepte un răspuns și se prăbuși în pat, primind în față o ditamai perna.

— Hei! strigă ea, ridicându-se în capul oaselor și aruncând înapoi cu perna spre Marshall.

— S-a terminat cu geniala de tine! bombăni Marshall, prinzând cu ușurință perna. Aproape că ne-ai dat de gol! Putea să trimită un mail sau să lucreze la ceva. Acum te dai și medium?

— Dumnezeu, mai taci, Marshall! Nu bănuiește nimic, spuse Vivi morocănoasă, întorcându-se pe o parte ca să-l privească pe fratele ei. Și apoi, a fost ideea mea. Dacă vreau, pot să renunț la ea.

— Ei? Ce ți-a spus de Shawn? Întrebă Marshall. Lăsa perna jos și-și încrucișă brațele la piept.

Bicepșii îi jucară ușor. Se părea că trăsesese de fiare fără ca ea să știe. Ciudat!

— Ei? Se împacă?

— Nu mi-a spus nimic. Probabil că Brandon are șanse mai mari decât mine să afle adevărul, spuse ea, privind computerul. Ea știe că-l urăsc.

— Super, Viv! E plăcut să știi că ți-ai înstrăinat atât de mult prietenele încât nici măcar nu mai vorbesc cu tine despre schimbările din viețile lor, spuse Marshall, rotindu-se într-o parte și-n alta în scaunul mobil.

— Ce știi tu despre cum e să ai prieteni? replică Vivi.

Falca lui Marshall căzu ușor.

— Eu am prieteni!

— Cei cu care lucrezi la Barnes & Noble nu se iau în considerare, răspunse Vivi.

— Ești nașpa, Viv, știi? făcu Marshall. Se ridică, își adună cărțile și închise pagina MySpace. O să-mi termin mai târziu lucrarea.

— Ciao! spuse Vivi, însoțindu-l până la ușă ca s-o poată trânti.

Rămasă singură, trebui să recunoască faptul că, într-o anumită măsură, Marshall avea dreptate. N-avea ce face dacă Izzy refuza să-i vorbească despre Shawn sau Brandon. Mâine va trebui să o convingă să-și deschidă inima și va mai trebui s-o convingă să renunțe o dată pentru totdeauna să se mai întoarcă la Shawn.

— Cred că aș putea să-l rog pe Shawn să-mi fie partener

la bal, anunță Isabelle, stând în mijlocul dormitorului ei roz cu alb Laura Ashley.

— Cum? Nu! țipă Vivi, stând dreaptă pe canapeluța înflorată de lângă fereastră.

— Credeam că merge cu Tricia, aminti Lane. Puse înapoi pe raftul înțesat cu premii trofeul câștigat la baschet cu care se jucase până atunci.

— Cred că ea a mințit. El mi-a spus că au vorbit despre asta, dar de fapt n-a invitat-o la bal, spuse Isabelle strâmbându-se.

— Prin urmare, vorbiți din nou, spuse sec Vivi. Se întoarse pe o parte, ridicându-și picioarele pe tapițeria imaculată. Minunat!

— Mai mult prin e-mail și pe sms... de fapt, răspunse Isabelle, apropiindu-se de Vivi și dându-i din nou picioarele jos, ceea ce Vivi de altfel se așteptase s-o facă. Ne pregătim terenul să avem o discuție.

— Iar eu îmi pregătesc terenul să nu vomit, spuse Vivi, privindu-și prietena.

— Ce drăguț! Îmi ești de mare ajutor! replică Isabelle.

Agasată, Vivi își prinse capul în mâini și-și îndreptă privirea spre Lane, care stătea pe patul cu baldachin, cu limba legată, ca de obicei. Dacă Isabelle mergea la bal cu Shawn, avea să rămână iar cu el, și-or să-și petreacă toată vara doar în despărțiri și împăcări. Din câte știa Vivi, Shawn ar fi putut s-o convingă pe Isabelle să nu meargă anul următor la universitate, pentru că asta ar distruge iubirea lor tragică. Avea soiul ăsta de putere asupra ei.

Isabelle trecu pe lângă biroul ei masiv de lemn și se rezemă de el, rotindu-și la nesfârșit inelul de argint pe deget.

— Știi, fetelor, că voi nu-l înghițiți pe Shawn. Evident! Începu ea. Dar nu-mi pot stăpâni sentimentele. Și apoi, voi nu-l cunoașteți cum îl cunosc eu.

Vivi se văzu silită să se prindă de tapițeria de sub ea ca să nu-și dea ochii peste cap. Oare de câte ori auzise

discursul ăsta?

— Părinții lui sunt răi. Răi ca în *Oliver Twist*. Habar n-aveți ce urât se poartă cu el. Eu sunt tot ce are. Sunt singura persoană din lume căreia chiar îi pasă de el, bătu câmpii cu seninătate Isabelle, răsucindu-și întruna inelul. Nu știu... poate că chestia asta cu Tricia este de fapt doar teama lui de despărțire, pentru că la anul plec la universitate.

— Te folosești de orele de psihologie ca să-i găsești o scuză? bombăni Vivi.

Isabelle o măsură din priviri.

— Nu caut scuze. Încerc doar să-l înțeleg. Și-a cerut iertare. Și știu că n-ar trebui să-l primesc înapoi, spuse Isabelle oprindu-se din plimbat și lăsându-și mâinile în jos. Fetelor, cred că de data asta chiar s-a schimbat.

Vivi pufni batjocoritor și privi aiurea. Cum putea cea mai deșteaptă persoană din școală să fie atât de caraghios de proastă când venea vorba despre băieți?

— Mereu mi-am imaginat că o să merg la bal cu el, spuse Isabelle, așezându-se lângă Vivi pe canapeluța de lângă fereastră. Îmbrăcați frumos, dansând cu el...

— Doar pentru că ți-ai imaginat asta, nu înseamnă că așa *și trebuie* să fie, spuse Vivi pe un ton ferm, întorcându-se cu fața spre Isabelle. E de așteptat să fii cu un băiat care te iubește. Cu un băiat care te *respectă*.

Lui Isabelle îi căzu fața.

— *Știu* că mă iubește.

— Dar nu te respectă, interveni Lane de pe pat. Vivi și Isabelle își îndreptară privirile spre ea.

Fusese atât de tăcută în ultimele minute, încât Vivi uitase pur și simplu că era și ea acolo.

— Regret, Iz, dar un băiat care te respectă cu adevărat și căruia îi pasă de tine nu iese cu altă fată pe la spatele tău, spuse cu calm Lane. Și nici măcar n-a păstrat o aparență de discreție. Dar chiar și dacă o făcea, tot nu era în regulă.

— Fetelor...

— Are dreptate, Iz, spuse Vivi, încurajată de revenirea lui

Lane. Sunt atâtea băieți doar! Și ca lumea! Băieți care nu te-ar înșela și care așteaptă să fii cu ei. Băieți cum ar fi...

Lane făcu ochii cât cepele, iar Vivi închise brusc gura. Nu-i venea să creadă că era cât pe-acți să scape cuvântul care-i stătea pe limbă. Chiar voia să pomenească numele lui Brandon?

— Băieți cum ar fi cine? întrebă Isabelle.

— Nu știu! Cum ar fi...

În cameră se auzi un bip. Isabelle se ridică și se apropie de computer. În centru se afla o casetă de mess. Vivi, Lane și Isabelle se aplecară să vadă mai bine. Citind mesajul, Vivi își simți inima în gât.

Brandon: Bună, Izzy! Ce mai faci?

Vivi o privi pe Lane, lividă la față. Ce naiba era în capul lui Marshall? Dacă revenea la starea lui obișnuită de tontălău și începea să-i spună despre cum Batman e singurul super-erou adevărat, și chestii de astea?

Ah, prostovane, ți-ai semnat sentința! gândi Vivi, fierbând.

— Aăă... cine este ăsta? întrebă Lane, într-un târziu, cu o voce prea liniștită.

— Oh... păi... nimeni, spuse repede Isabelle, readucând pe ecran screensaver-ul ei cu emblema Asociației de Baschet Feminin. Cineva pe care l-am cunoscut on-line.

Obrajii ei deveniră ceva mai rozalii și își mușcă buza ca să nu zâmbească. Inima lui Vivi prinse să-i galopeze. Funcționa!

— Nimeni, ai? Și atunci de ce te-ai înroșit? o tachină Vivi, înghiontind-o pe Isabelle cu brațul.

Pe cât de furioasă fusese pe Marshall, pe atât de extatică se arătă văzând reacția lui Isabelle vizavi de Brandon.

— Nu știu. Tipul e... e dulce. Dar nu reprezintă nimic. Vreau să spun, e o prostie, spuse Isabelle, ridicându-și părul de pe ceafă, de parcă s-ar fi încălzit numai gândindu-se la asta. Am stat de vorbă, asta-i tot.

— Adică ați flirtat, spuse Vivi, aplecându-se și dând să

pună mâna pe mouse, ca și cum ar fi vrut să-l verifice ea însăși pe Brandon.

— Păi, poate, admise Isabelle, ridicând din umeri și zâmbind larg în cele din urmă.

Prelungindu-și mișcarea, se strecură între computer și Vivi.

— Ești topită după el! declară Lane, arătând uluită.

— Prostii! Ne-am cunoscut *on-line*. Se auzi un alt bip și Isabelle tresări.

— Ar fi bine să-i răspund, spuse ea. Lăsați-mă o secundă.

Trase scaunul și se așeză, silind-o pe Vivi să se dea cu un pas înapoi, dar aceasta reuși să rămână îndeajuns de aproape ca să vadă ce-și scriau Izzy și Marshall.

Izzy Belly: În momentul ăsta sunt ocupată. Îmi pare rău. Pot să-ți scriu mai târziu? Brandon: Sigur. Voiam doar să știu ce-ai mai făcut cu balul. Ai găsit pe cineva care să merite?

Înainte să răspundă, Isabelle chicoti. Vivi își ținu respirația, așteptând să vadă ce va răspunde.

Izzy Belly: Încă lucrez la asta. O să te țin la curent.

Nimic despre Shawn. Asta trebuia să însemne ceva – Isabelle nu spusese pasiunii ei *on-line* nimic despre eventualitatea de a merge cu fostul ei. Ceea ce însemna că o parte din ea încă spera la ceva mai bun – că încă mai exista o posibilitate să aranjeze ceva. Dar cum?

Isabelle readuse screensaver-ul ei pe ecran și se ridică.

— Despre ce vorbeam? întrebă ea, prostește.

— Despre bal, o ajută Lane, rânjind cu toată gura.

— Ah, da!

Isabelle clătină din cap și privi spre fereastră, încă zâmbind. Era încă sub influența celor doar patru rânduri schimbate cu Brandon. Ultimul lucru pe care voia să-l facă Vivi acum era să reia conversația despre bal și despre Shawn, lăsând la o parte noua pasiune a lui Isabelle.

— Uită-te la tine! Nu te-am mai văzut așa de când ai obținut autograful lui Dwayne Wade, spuse fericită Vivi.

Brandon ăsta ți-a sucit mințile, cum a făcut-o și Dwayne.

Isabelle râse, încrucișându-și mâinile la piept.

— Ha-ha! Ce păcat că nu-l pot lua *pe el* la bal! Vivi se simți ca și cum cineva i-ar fi aruncat în cap o găleată cu apă rece. Îi zbârnâia până și cel din urmă nerv din trup. Cum de nu se gândise la asta până atunci?

— Hei, Iz, mi-e cam foame. Aș putea da o raită pe la frigider împreună cu Lane? bâigui Vivi, cu o voce neobișnuit de sonoră.

Lane o privi năucă pe Vivi, dar când Izzy se uită la ea, își schimbă iute expresia.

— Bineînțeles, spuse Izzy, ridicând din umeri. Cred că au rămas destule sandviciuri de la strângerea de fonduri pe care au ținut-o părinții mei ieri-seară.

— Minunat! spuse Vivi zâmbind și trăgând-o pe Lane de un braț.

În secunda când ieșiră pe ușă, Vivi o apucă pe Lane cu putere de braț, târând-o spre capătul coridorului.

— Au! Vivi! Ce naiba! făcu Lane, eliberându-se din strânsoarea lui Vivi.

— Tocmai mi-a venit cea mai strălucită idee! îi șopti Vivi, pe furiș.

Lane o privi și-și lăsă umerii în jos.

— De ce simt ceva nasol în legătură cu asta?

— N-o face! îți spun eu! Este cea mai genială, cea mai strălucită, cea mai perfectă idee pe care am avut-o vreodată! o asigură Vivi. Nici măcar tu n-o să mai poți să-mi negi geniul!

Lane respiră adânc.

— Bine, spuse ea, cu jumătate de gură. Zi-o!

Şase

— Cred că glumeşti! strigă Lane, o oră mai târziu, stând în scaunul pasagerului din Jetta decapotabilă a lui Vivi.

Era o după-amiază frumoasă şi însorită de primăvară. Pe alei, puştanii jucau şotron, mamele îşi grăbeau pasul pe trotuare, o gaşcă de elevi de gimnaziu făceau tot felul de acrobaţii pe bicicletele lor murdare în parcare pustie a vechiului patinoar de role. Era genul de zi în care Lane s-ar fi plimbat încântată, cu capota lăsată, bucurându-se de oraşul ei demodat. Din păcate, Vivi şi ţăcăneala ei făceau acest lucru practic imposibil.

— Chiar vrei să angajezi un tip s-o facă pe Brandon şi s-o ia pe Isabelle la bal?

— De ce nu? E perfect! răspunse Vivi, cu părul blond fluturându-i în jurul capului pe când conducea. Brandon este perfect pentru ea. Nu există nimic mai bun s-o rupem de Shawn decât să-i aranjăm ploile cu tipul ei perfect!

Lane o privi pe Vivi a ei. Îşi pierduse în cele din urmă minţile? încă un plan în plus, şi avea să treacă hotarul în lumea iluziilor totale.

— Mda. E o problemă. Brandon nu există în realitate!

Vocea lui Lane creştea cu fiecare cuvânt. Îşi ţinea părul cu mâna, ca să n-o mai lovească peste ochi.

— Şi? N-am postat nicio fotografie. Putem să punem pe oricine să joace rolul ăsta! spuse Vivi sigură pe ea.

— Da, da! Şi unde-o să găsim un tip de vârsta noastră care să vrea să meargă la balul de absolvire? Ah, şi pe care Isabelle să nu-l fi întâlnit niciodată! spuse Lane, în vreme ce Vivi cotea pe strada ei străjuită de copaci.

— La altă şcoală, răspunse Vivi, ridicând o mână de pe volan, de parcă ar fi fost mai mult decât evident.

— Şi, mai exact, cum îl vom face să vrea să se dea drept un tip inventat numit Brandon? întrebă Lane, folosindu-şi o mână ca să-şi ţină părul pe spate şi pe cealaltă ca să se

ferească de soarele după-amiezii.

— Îl vom plăti! spuse Vivi.

— Cu ce?

— Mi-au mai rămas ceva bani pe care i-am câștigat vara trecută ca salvamar, îi destăinui Vivi. Trebuie să fie destui ca să cumperi un partener de bal.

— S-o crezi tu! Care tip ar face așa ceva pentru câțiva dolari? se îndoii Lane.

Vivi o privi pieziș.

— Mă lași?! Uită-te la Curtis! Ce *n-ar* face băiatul ăsta pentru câțiva bănuți în plus pentru consola lui?

Lane oftă, consternată. Odată, Curtis o făcuse pe baby-sitterul la gemenele de doi ani ale vecinului său, pentru o întreagă săptămână, doar ca să-și poată cumpăra un nou joc cu Tony Hawk. Se întorsese acasă cu o șuviță de păr tăiată, cu sos de mere pe nas și cu semne făcute cu un marker vișiniu pe brațe, dar susținuse că meritase pe deplin.

— Bun, să zicem că o să găsim un tip, dar va trebui să afle tot ce am născocit noi despre Brandon, spuse Lane, în vreme ce Vivi opri mașina în fața casei prietenei ei. Cum o să-l facem să învețe tot?

— Nu-ți face griji! Balul e abia peste trei săptămâni, spuse fericită Vivi, întorcându-se cu fața spre Lane de cum se opri mașina. Avem tot timpul. Și apoi, ne poate ajuta și Curtis. Ar putea fi bine să petreacă cât mai mult timp cu el, o îmbrobodi Vivi, cu o expresie de șiretenie pe figură. Poate să-i bage în cap ce parteneră perfectă pentru bal ești tu...

Lane își lăsă capul pe tetiera de piele și gemu. De ce trebuia Vivi să fie așa de insistentă? Și de ce, de ce, de ce trebuia s-o bage întotdeauna și pe Lane în planurile ei? Ca și cum Lane n-ar fi avut destule pe cap! Cu toate că ideea de a-l implica și pe Curtis începea să facă întregul plan să pară mai atrăgător.

— Haide, Lane, se rugă Vivi, *n-o putem* lăsa pe Isabelle să meargă la bal cu Shawn. O să se repete treaba de la aniversarea ei de șaisprezece ani!

La amintirea acelei zile, Lane simți un nod în gât. Petrecerea de șaisprezece ani trebuia să fie petrecerea anului, la care Shawn era de presupus să joace un rol principal. Pe atunci, când părinții lui Izzy nu îl cunoșteau așa de bine pe Shawn ca acum, îi lăsaseră lui noua mașină a lui Isabelle, urmând ca el s-o conducă la sala unde avea loc petrecerea. Din păcate, Shawn se gândise să facă mai întâi un tur cu mașina și, în vreme ce căuta posturile la radio, intrase cu aceasta direct în bara de protecție a unei mașini-școală. Apoi începuse să se certe cu șoferul până când văzuse că tipul nota numărul lui de înmatriculare, și atunci a șters-o, abandonând ca un laș mașina lui Izzy într-o parcare. Shawn nici că s-a mai arătat, mașina a fost sechestrată înainte ca Isabelle s-o poată vedea, poliția venise la petrecere ca să-i informeze pe părinții ei, iar Izzy sfârșise seara în lacrimi.

— Încă nu-mi vine să cred că l-a iertat pentru ce i-a făcut, spuse Lane cu inima grea.

— Da, mă rog, a fost un „accident”! se strâmbă Vivi, marcând în aer niște ghilimele. Tot ce-a avut de făcut a fost să pozeze în victimă și, hocus-pocus! a fost iertat numaidecât.

Lane își coborî privirea pe mâinile ei. Oricât de nebunesc părea planul lui Vivi, era de preferat decât s-o vadă din nou pe Isabelle cu inima frântă.

Lane oftă și se uită la Vivi.

— Bine, hai să spunem că sunt de acord...

— Super! strigă Vivi, lovindu-și palmele.

— Încă n-am spus da! bâigui Lane, evitând privirea lui Vivi și fixându-și ochii pe parbriz. Dar să presupunem. Unde-o să-l găsim pe tipul ăla demential care s-o facă pe Brandon?

Vivi zâmbi strâmb, iar Lane simți cum i se strânge inima. Ar fi trebuit să știe că fata asta avea un răspuns pentru orice.

- Unde învață cei mai perfecți băieți din Tri-State Area⁵?
- Lane se trezi zâmbind la rîndul ei. Vivi *era* isteată!
- Liceul Saint Paul!

Vivi deschise ușa de la dormitorul ei, trântind-o de perete. Speriat, Marshall sări de la biroul ei, împiedicându-se de scaun și dărâmându-l.

— Dumnezeu! *Tot* mai vorbești cu ea? întrebă Vivi, apropiindu-se de ecranul computerului.

Marshall se întinse după mouse, încercând să închidă fereastra, dar Vivi se dovedi mai iute și-l înhăță. Băiatul făcu câțiva pași înapoi. Firește, era deschisă o casetă de dialog, iar Isabelle tasta un răspuns.

— Ești incredibil! strigă Vivi la Marshall. N-ai voie să-i scrii când nu sunt eu aici!

Marshall deschise și închise gura de câteva ori, ca și cum s-ar fi luptat din răspuțeri să vorbească.

— Cum ai...?

— Eram la ea acasă, când deodată a apărut un mesaj de la Brandon, spuse Vivi, scoțându-și hanoracul Rutgers peste cap și trăgându-și în jos tricoul negru cu care era îmbrăcată pe dedesubt. Am fost așa de surprinsă, că era cât pe ce să mă dau de gol.

Marshall își îndesă mâinile la subsuori.

— Ai văzut... ăăă... ce ne-am scris?

— Nu asta e ideea! Se *presupune* că eu trebuie să văd ce-i scrii, bombăni Vivi. Se aplecă și-și ridica scaunul. N-ai voie să-i scrii fără ca eu să fiu aici!

— De ce? întrebă Marshall.

— De aia! Dacă tu... nu știi... spui ceva care intră în

⁵ Zonă din Statele Unite unde se întâlnesc trei state - fie într-un singur punct, fie foarte aproape unul de altul. Cea mai cunoscută este cea din preajma New York City, unde se întâlnesc statele New York, New Jersey și Connecticut.

contradicție cu ce am construit noi? Întrebă Vivi, refăcându-și legătura de la coada de cal.

Fata prinse să se plimbe prin cameră, iar Marshall o urmărea cu o privire nesigură.

— Nu e prea mult și e scris totul pe pagina lui, spuse el. Cred că mă pot descurca.

— N-ai nimic mai bun de făcut decât să vorbești cu cea mai bună prietenă a mea dându-te drept un personaj fictiv? Întrebă Vivi, întorcându-se spre el. Apoi, după ce cugetă o jumătate de secundă, urmă: Nu te mai obosi, cunosc răspunsul.

— Tu ai fost cea care mi-a cerut ajutorul cu chestia asta, spuse indignat Marshall. Își luă cutia cu suc de pe biroul ei și se îndreptă spre ușă. Dacă nu-ți place cum mă descurc, poate că n-ar trebui s-o mai fac deloc.

— Nu! se bâlbâi Vivi, intrând în panică. Nu poți să te retragi acum.

Marshall se opri și o privi cu sprâncenele ridicate.

— De ce nu?

— Păi, n-am vrea să creadă că ți-ai pierdut interesul, spuse Vivi, înjurând în gând că trebuia să se milogească de Marshall. Trebuie să continui, cel puțin până găsesc pe cineva care să joace rolul lui Brandon.

— Să joace rolul lui Brandon? repetă Marshall, pălind ușor.

— Da, o să angajăm pe cineva care să se dea drept el și s-o ducă pe Isabelle la bal, îi explică repede Vivi, luând o perie de pe scria și apucându-se să-și pieptene părul. Știi tu, ca să nu meargă cu Shawn.

Lui Marshall îi căzu falca, și băiatul se apropie de scria lui Vivi.

— Te-ai ținut? Ai de gând să-ți păcălești cea mai bună prietenă aducându-i un partener imaginar pentru bal?

— O să fie un băiat pe bune, ripostă Vivi, aruncându-și părul pe celălalt umăr ca să-i perie și capetele. Nu construiesc un robot sau ceva de genul ăsta.

— Ai putea la fel de bine să faci și asta! spuse Marshall, punând cutia cu suc pe scrin. Unde o să-l găsești pe tipul ăsta?

Vivi simți c-o apucă nervii și trânti peria înapoi în sertar.

— De suport de pahare ai auzit, neghiobule? zise ea, împingându-i înapoi în mână cutia cu suc și verificând imediat dacă nu a lăsat vreo pată pe furnir. Nu știu, pe-aici, răspunse apoi. De fapt, ne gândeam să căutăm la Liceul Saint Paul.

Marshall scoase un icnet de indignare, care doar o irită și mai mult.

— Așadar, o să agăți un tip de pe stradă? Și dacă se dovedește un ucigaș psihopat sau cine știe ce?

— Frate, ai citit prea multe romane gen Hannibal Lecter, răspunse Vivi, legându-și din nou părul. Nu crezi că sunt suficient de pricepută ca să nu angajez vreun nebun?

— Nu, nu se poate! spuse Marshall, întorcându-se și îndreptându-se către ușă. Nu pot să fac asta. S-o ajuți să se refacă după o despărțire e un lucru, dar să angajezi tipi cu care să iasă? Mie unuia îmi pare o treabă de pește.

Vivi se repezi pe ușă și-l urmă pe coridor către camera lui. Văzându-l din spate, nu putu să nu-i remarce jeanșii. Jeanșii lui nou-nouți, prespălați și strâmți, super-beton.

— Hei, de unde i-ai cumpărat? întrebă Vivi, sprijinindu-se de cadrul ușii lui.

Marshall își coborî privirea.

— De la mall, spuse el. Acum vrei, te rog, să mă lași singur?

O parte din Vivi ar fi vrut să-l mai descoase puțin pe Marshall despre schimbările astea ciudate. Noua tunsoare, noii jeanși, brațele lucrate. Dar avea lucruri mult mai importante asupra cărora să se concentreze.

— Nu, nu vreau! protestă Vivi. Haide, Marshall, nu te poți retrage acum. Ce-o să faci? O să te desparți de ea?

Marshall se lăsă pe pat și-și duse mâinile la tâmpile, ca și cum ar fi avut o durere de cap insuportabilă.

— Nu e nevoie să mă despart de ea. De-acum poți să-i scrii tu în locul meu.

Vivi se gândi o clipă, dar își dădu seama că n-o să meargă. N-ar fi reușit să scrie la fel ca Marshall, oricât ar fi încercat.

— Nu, nu pot. Deja ai creat o relație adevărată cu ea. Nu știu despre ce vorbiți voi. Dacă o să pomenească de ceva ce i-ai spus tu mai de mult, și eu n-am idee despre ce vorbește? Și apoi, nu prea am timp. Trebuie să găsesc un tip și să-l învăț să fie Brandon!

— Vivi...

— Marshall, tu ești cel de care ai făcut-o să se lipească. Nu poți să ne lași baltă chiar acum! Îl rugă Vivi, sprijinindu-se cu o mână de tocul ușii.

— Chiar am făcut-o? Întrebă Marshall, ridicându-și capul.

— Ce să faci? Întrebă nedumerită Vivi.

— Am făcut-o să se lipească? Întrebă el. Chiar funcționează?

Vivi își dădu ochii peste cap și-și ridică mâinile în aer.

— Da, da! Felicitări! Ești un adevărat Romeo! Și dacă dispari acum, o să-i frângi iar inima. Nu că ți-arpăsa!

Marshall își îndreptă spatele, încrucișându-și picioarele. Își lovi de câteva ori genunchiul cu pumnul și zâmbi.

— E-n regulă! O fac! acceptă în cele din urmă, arătând puțin tulburat.

— Bun! se bucură Vivi, făcând un pas de dans în pragul ușii. Mulțumesc!

Fugi spre pat și-l îmbrățișă în grabă, dar el o împinse în spate ca s-o poată privi în ochi.

— Dar peste treizeci de ani, când o să fiu forțat să te internez într-un ospiciu, nu vreau să-mi faci probleme, spuse el.

Vivi râse și-și ridică mâna dreaptă.

— Promit!

— Intru și eu! spuse Curtis dând din cap, a doua zi, în fața Liceului Westmont. Lane îl privi uluită.

— Intri! Pur și simplu! N-ai nicio problemă cu planul ei total ținut și vrei să vii cu noi chiar acum la Saint Paul ca să alegem un tip!

— De ce nu? O facem pentru Isabelle, nu? făcu Curtis, ridicând din umeri.

Își puse ochelarii de soare Oakley și prinse să coboare panta spre parcare. Lane și Vivi schimbă priviri surprinse și amuzate. Alergară după el să-l prindă din urmă.

— Curtis, ești gay? întrebă Vivi.

— Vivi! izbucni Lane în râs.

— Ăăă... nu! Dar, din pură curiozitate, de ce întrebi? spuse Curtis.

— De ce? Ar lămuri foarte multe, explică Vivi. Dorința ta de a merge cu noi să agățăm tipi, faptul că n-ai avut niciodată o iubită, faptul că nu ai încă o *parteneră pentru bal*, punctă ea.

Lane se înroși și privi în pământ. N-ar putea fi și Vivi ceva mai subtilă?

— În primul rând, dau o mână de ajutor la planul vostru, spuse Curtis, ridicând un deget. Doi, n-am avut niciodată o iubită pentru că standardele mele sunt foarte înalte, și trei, nu văd nici pe una dintre voi să-și fi găsit vreun partener pentru bal.

Vivi se încruntă imediat.

— Hm! Adevărat!

Ajunseră la jetta lui Vivi și Curtis sări peste portieră pe locul din spate.

— Au! Drace! N-ai putea să ții mai puține rahaturi pe bancheta asta, Vivi?

Își scoase de sub fund o sticlă de gel și o aruncă pe podea la picioarele lui.

— Ciocu' mic, domnu' Standarde-înalte! Eu nu-ți spun cum să-ți păstrezi curățenia în mașină, spuse Vivi,

așezându-se la volan și aruncându-și părul blond peste umăr.

— Asta pentru că eu n-am mașină. Dar dacă aș avea, ai spune precis ceva despre ea, replică el, luând o înghițitură zdravănă din sticla lui cu apă.

Lane râse, întinzându-i pânza albă pe care o ducea acasă pentru a începe o nouă pictură, și Curtis o așează grijuliu lângă el, pe banchetă.

— Prin urmare, care e planul? întrebă Lane, suindu-se în mașină.

Simțea o apăsare pe piept și mâinile începuseră deja să-i transpire. Abia îndrăznea să intre-n vorbă cu băieții de la școala ei – băieți pe care-i cunoștea de la grădiniță –, deci să nu mai vorbim despre băieții perfecți de la Saint Paul și perfecțiunea lor!

— O să facem vreo douăzeci de minute până acolo, așa că o să întâlnim pe drum câțiva băieți care merg la practică și la întâlnirile de la club, spuse Vivi, pornind motorul. Înhați primul tip mișto pe care-l vezi, îi spui că ai pentru el o propunere incredibilă și i-o servești!

Lane dădu din cap și trase adânc aer în piept.

— Ești bine? o întrebă Vivi, aruncându-i o privire feței care-și punea centura. Arăți cam palidă.

— Sunt O.K! zise Lane, sprijinindu-și cotul de marginea portierei. Hai s-o facem!

— Hai!

Vivi scoase mașina din locul de parcare. Așteptară pe aleea de intrare în trafic din fața parării câteva minute bune, iar Curtis privea și bătea darabana pe spătarele scaunelor din față. Lane văzu mâinile lui Vivi strângându-se pe volan și știu că, în nici cinci secunde, prietena ei o să-i sară băiatului în cap!

— Deci azi n-ai avut meci de baschet? îl întrebă Lane pe Curtis, întorcându-se în scaunul ei ca să-l privească.

Trebuie să-și ducă mâna la ochi ca să se ferească de strălucirea soarelui.

— Ba e meci, dar m-am săturat. Jeff o ia prea în serios. Ai văzut ce ochi vânăt avea Lewis Richards azi? o întrebă Curtis, aplecându-se în față și punându-și antebrațele pe genunchi.

— Da, cam urât, spuse Lane.

— Din cauza lui Jeff și a faulturilor lui grosolane, replică Curtis, lăsându-se deodată pe spate ca și cum ar fi fost exasperat. Mie îmi place fața mea așa cum e, mersi mult!

Și mie, gândi Lane, trăgându-și părul peste umăr și întorcându-și fața astfel ca băiatul să nu vadă că se înroșise.

— Ia zi, Curtis, pe bune, de ce n-ai invitat încă pe nimeni la bal? întrebă Vivi din senin.

— Dumnezeu! ANB! gemu Curtis.

— Curtis! se încruntă Vivi.

— Iertare! Al naibii bal! dezvoltă Curtis. Numai despre asta vorbește toată lumea. De parcă nu s-ar mai petrece și altceva pe lume. Ce n-aș da să pot avea și eu o discuție adevărată despre încălzirea globală, glumi el. Își încrucișă brațele și privi într-o parte. Voi știți cu cine vreți să mergeți?

— Nu, spuse Lane.

Inima avea să-i pocnească. Precis. Nu putea păstra ritmul ăsta infernal.

— Eu mă gândesc să merg singură, spuse Vivi.

— Pe bune? întrebă Lane, întorcându-se spre Vivi.

Era o noutate pentru ea.

— Ai curaj, adăugă Curtis.

— Mda, mă rog, școala noastră e lipsită de băieți pe care să-i poți alege parteneri, spuse Vivi, întorcând pe Essex Road, șoseaua lată care lega Westmont de următoarele câteva orașe. Și în mod sigur n-am de gând s-o fac pe dădaca toată noaptea cu un partener ales la întâmplare.

— Exact! Eu vreau să merg cu cineva trăsnet. O fată capabilă să se relaxeze, să se distreze și să nu ia totul în serios, spuse Curtis.

Eu aş fi bună? gândi Lane, cu inima bubuindu-i în piept.
Eu pot să mă relaxez şi să mă distrez.

— Cineva anume? îl descusu Vivi, trăgând cu coada ochiului la Lane.

Lane se foi stingherită, dorindu-şi să fi fost în cu totul altă parte decât acolo. De ce nu putea Vivi s-o lase baltă?

— Păi... ar fi o fată... spuse Curtis. Dar nu ştiu. Mă îndoiesc că ar vrea să vină cu mine.

Vivi o privi nesigură, cu milă, pe Lane. Iar lui Lane i se părea că întreaga lume se oprişea, în vreme ce copacii şi cutiile poştale continuau să zboare prin faţa ei. Ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat acolo. Curtis se gândea la o parteneră. Plăcea o fată. O fată pe care-o credea inaccesibilă. Cu alte cuvinte, nu pe ea. Nu pe Lane. Fireşte, nu se gândea la Lane. De ce-ar fi făcut-o? Era prietena lui. Vecina lui. Cu alte cuvinte, fata din vecini. Fata care-i ducea bicicleta acasă de la şcoală. Cum de se gândise, fie şi pentru o secundă, că el ar putea vedea în ea ceva mai mult?

— Cine-i tipa? întrebă Vivi.

— N-o cunoşti, răspunse Curtis.

O să vărs, gândi Lane, căutând în dezordinea de la picioarele ei ceva care să poată fi folosit drept pungă de vomitat.

— Hai zi, cine e? insistă Vivi, crezând probabil că-i face un serviciu lui Lane.

Doar că Vivi se înşela, Lane ar fi preferat să-şi smulgă timpanele decât să audă cine era partenera la care visa Curtis.

— Vivi, nu vrea să ne spună. Las-o baltă! spuse încet Lane.

Vivi văzu cât de palidă era Lane şi-şi muşcă limba.

— Bine, bombăni ea.

— O.K! Aşadar, schimbăm subiectul! anunţă Curtis indiferent. Deci, ce anume mai exact căutăm noi pentru un Brandon?

Vivi îl puse la curent pe Curtis, trăncănind fără oprire

despre factorul sexy și calitățile ascunse. În vremea asta, Lane privea pe geam, încercând să-și calmeze respirația.

E gata! Nu te vrea, își spuse ea, încercând să accepte realitatea. Măcar știi acum și poți să mergi mai departe. Dar logica ei nu-i micșoră durerea din inimă și nici nu-i opri lacrimile să i se adune în ochi.

Într-un fel, fusese mult mai bine să nu știe!

— Hm, nu e chiar așa sexy! îi spuse lui Vivi Dințosul Blond, aruncând o privire rapidă peste fotografia lui Isabelle.

Purta uniforma standard de la Saint Paul – cămașă bleu-deschis, cravată în carouri grenă cu albastru și jachetă grenă peste pantaloni cafenii. Dar fiind după ore, cravata avea nodul desfăcut, iar cămașa era pe dinafară. Vivi considerase că arăta îndeajuns de sexy, până când o respinsese pe prietena ei superbă de parcă ar fi fost un trol.

— Dar *tu*, pe de altă parte... adăugă el, măsurând-o pe Vivi din priviri.

Vivi își dădu nervoasă ochii peste cap. Oare de ce urmarea cursurilor unei școli vechi cu clădiri din cărămidă roșie, și fără estrogen despre care să vorbești, transforma băieții în ființe egocentrice? Privi peste umăr și-i văzu pe Curtis și pe Lane așezați alături pe o bancă din centrul curții scăldate în soare. Niciunul dintre ei nu părea deosebit de fericit.

— *Eu*, pe de altă parte, am centură neagră la karate, minți Vivi, depărtându-se cu un pas de tipul care avansase cam iute. Așa că dacă ești interesat să nu-ți pierzi funcția de procreare, dispari imediat!

Dințosul Blond făcu o față dezgustată și plecă.

— Ciudato!

— Ratatule! strigă ea tare. După care puse în buzunar poza lui Isabelle și se apropie de prietenii ei. N-ai avut

noroc? întrebă ea, așezându-se în dreapta lui Curtis.

— Nimic. Toți tipii cu care am vorbit fie au crezut că fac parte dintr-o sectă, fie au zis că-i păcălesc sau ceva în genul ăsta, spuse Lane, întinzându-se alene pe bancă.

— Ziceam că poza ei o să-i dea gata, dar au crezut cu toții că le arătam un fals. Ca și cum nu s-ar putea ca o fată frumoasă ca Isabelle să nu-și găsească un partener de bal, oftă Curtis abătut. Ceea ce, de altfel, e logic.

— E ridicol, spuse Vivi, târșâindu-și pantofii de sport prin murdăria din fața băncii. Trebuie să găsim pe cineva. Puse ochii pe doi jucători de baschet înalți care se îndreptau spre parcare și dădu din cap în direcția lor. Ce ziceți de ăia?

— Prea jigăriți, răspunse Curtis. Shawn e bine făcut.

— El? arată Lane spre un tip care dădea din cap în timp ce asculta muzică la iPod.

— N-are bărbie, observă Curtis.

— la stați, cred că avem un învingător! anunță Vivi, îndreptându-și umerii.

Pe alee, venea spre ei un tip înalt, cu umeri lați și cu o claie de păr blond – la fel ca a lui Shawn. Avea un bronz mortal încă de la începutul sezonului, fiind probabil unul dintre băieții aceia privilegiați care-și petreceau vacanțele cu părinții în Caraibe. Sau la schi în Aspen. Vorbea cu un profesor, alături de care pășea foarte sigur pe el.

— *Ăsta e marfă*, spuse Curtis, îndreptându-și spinarea.

Vivi și Lane îl priviră amuzate pe Curtis.

— Ce e? Sunt foarte sigur în ce privește orientarea mea sexuală, spuse el. Îndeajuns de sigur ca să pot spune că tipul ăla e din punct de vedere fizic ideal pentru Isabelle.

Lane și Vivi izbucniră în râs. Băiatul cu pricina se apropia.

— Bine, mă duc la el, spuse Vivi, ridicându-se. Dumnezeuule, de aproape era chiar și mai sexy!

Avea ochii de culoarea acvamarinului. Vivi era cât pe ce să ajungă lângă el și să întrerupă discuția, când tipul râse la ceva spus de profesor. De fapt, explodând într-o serie de cotcodăceli de parcă ar fi fost o hienă turbată. Se îndoii de

mijloc chiar în fața lui Lane, trăgând aerul în piept cu icneli hârâite. Vivi făcu un pas înapoi, temându-se ca tipul să nu aibă un atac sau ceva în genul ăsta. Era cel mai groaznic sunet pe care-l auzise vreodată.

Când tipul își reveni în cele din urmă și-și reluă mersul, chinuindu-se încă să respire, Vivi era prea uluită ca să deschidă gura. Iar când trecu pe lângă ea, Vivi se uită mai îndeaproape la „bronzul caraibian”. Era de fapt un soi de portocaliu. Le aruncă o privire năucită prietenilor ei.

— Avea machiaj? făcu vesel Curtis.

— Cred că s-a dat cu un spray, răspunse Lane. Cât de superficial poți să fii?

— M-a speriat, spuse Vivi luându-și tașca. Hai s-o ștergem de aici. Școala asta e nașpa. Am pierdut tot respectul pentru vraja Liceului Saint Paul.

— Mda, tipii ăștia nu sunt chiar așa sexy, aprobă Lane, ridicându-se și ea.

— Ba sunt, dar tot au probleme, preciză Vivi. Haideti! Să mâncăm ceva și să ne punem mințile la contribuție.

— Asta-i o pizza bună, spuse vesel Marshall, înhățând o a treia felie de pepperoni.

— Mă bucur că-ți place. Ne datorezi șase dolari, bombăni Vivi.

Își mototoli șervețelul și-l aruncă în cutia deschisă de pizza de pe masa din bucătărie. Vivi o auzi sus pe mama ei care-l prinsese pe Curtis când se întorcea de la baie și îi spunea acum despre castingul organizat de Starlight pentru producția lor *Bye Bye Birdie*.

— Mamă, lasă-l în pace! Nu vrea să apară în musicalul tău! strigă Vivi, dându-și capul pe spate.

— Doar vorbeam, scumpo! ciripi maică-sa. Dar îi dădu drumul bietului Curtis, care după câteva secunde se alătură prietenilor lui.

— Maică-ta e MPN!

— Da, așa e, răspunse Vivi, luând o gură de pepsi. Știa și ea că MPN însemna „mult prea nostimă”. Se obișnuia tot mai mult cu limbajul ciudat al lui Curtis. Scuze pentru asta.

— E mama, asta-i tot, spuse Marshall, mușcând din felia lui.

— De ce ești așa bine dispus? îl întrebă ea pe fratele ei.

Marshall dădu din umeri, zâmbind în timp ce mesteca.

— N-am un motiv. Pizza e bună. E o zi frumoasă. Cam asta.

Vivi privi peste masă la Lane. Fratele ei se purta ca și cum ar fi înghițit ceva. Ceva mai puternic decât pepperoni și pepsi.

— Așadar, niciun Brandon la Saint Paul, ai? întrebă Marshall, întinzându-se după paharul lui. Păcat! Vreau să spun, dacă nu puteți găsi un tip dispus să facă asta...

— Are dreptate, Viv, spuse Lane, aplecându-se în față în scaunul ei de vinilin. Saint Paul este Meca băieților demențiali din Tri-State Area. Poate e timpul să...

Vivi își ridică brusc o mână în aer.

— Nu sfârși propoziția asta. Nu renunțăm. Am avut un eșec minor.

Umerii lui Lane se lăsară și ea își sprijini capul în mână.

— Mă așteptam să spui așa ceva.

— Hai, fraților! Puneți-vă capul la contribuție! spuse Vivi, ridicându-se.

Trecu pe lângă raftul din perete pe care mama ei păstra suporturile kitsch de piper și sare și începu să se joace cu ele. Cactuși de ceramică din Arizona, o pereche de bufnițe de sticlă, Turnul Eiffel și Notre Dame.

— În ce alt loc am putea găsi băieți drăguți pe care Isabelle să nu-i fi întâlnit niciodată? Trebuie să existe undeva.

— Am putea încerca la o altă școală, spuse Lane cu jumătate de gură.

— Nu, dacă am învățat ceva astăzi este că să-i agăți pe

tipii de liceu cu o propunere ca asta e mult prea ciudat, – spuse Curtis, rozând crusta de pe o bucată de pizza.

— Exact! făcu Vivi trecând în capul mesei și storcându-și creierii. Trebuie să ne schimbăm modul de gândire. Cum îşi găsesc altfel oamenii parteneri?

— Pe site-uri de socializare? sugeră Marshall.

— N-avem timp pentru astea, replică Vivi. Noi trebuie să găsim un tip care să fie dispus la orice. Cineva care să aibă nevoie de un câştig rapid. Cineva care nu se dă în lături să se facă în cele din urmă de râs.

— Păcat că nu-i putem cere mamei ajutorul, spuse Lane. Ori de câte ori vreunul dintre clienţii ei celebri are nevoie de o îmbunătăţire de imagine, organizează o vedere şi alege un model tare cu care să iasă clientul şi cu care să se fotografieze. Ea ne-ar putea găsi un Brandon în mai puţin de o oră.

— Ce-i o vedere? întrebă Vivi, sprijinindu-se cu spatele de dulapul de bucătărie.

— E ca o audiţie, explică Lane, doar că modelele vin cu portofoliile lor şi se fâţâie de colo-colo. Mie îmi sună cam superficial, dar...

— Ia stai, cum ai spus? întrebă Vivi, simţind furnicături sub piele.

Lane o privi lung.

— Am spus că mie îmi sună cam superficial, dar...

— Nu, nu partea asta! O audiţie! E perfect! strigă Vivi, punând Notre Dame-ul la loc pe policioară.

— Vrei să organizezi o audiţie? întrebă Lane, pe un ton sec. Glumeşti? Cum o să chemăm tipii fără să audă Isabelle de asta?

— Nu trebuie să chemăm tipii undeva, spuse Curtis, îndepărtându-se de perete, cu ochii lui căprui strălucind. Ştim deja pe cineva care organizează un casting.

Vivi îi zâmbi lui Curtis.

— Fraţilor, spuse Marshall prudent, doar nu vă gândiţi la ce cred eu că vă gândiţi, este?

— Mamă! răcni Vivi cât o ținea gura. Se ridică și alergă la capătul scărilor.

— Dumnezeu! E perfect! spuse Lane, înțelegând în sfârșit.

Se ridică și, împreună cu Curtis și Marshall, o urmă pe Vivi, îngrămădindu-se cu toții în holul de intrare.

— Vivi! Ce s-a-ntâmplat? o întrebă maică-sa, apărând în capul scărilor.

— Scuze! zise Vivi, țâșnind în sus pe trepte. O prinse pe maică-sa de braț și o târî pur și simplu jos în hol. Sunt foarte interesată de castingul tău. Faci *Bye Bye Birdie*, da?

— Da... - răspunse nedumerită maică-sa, privind în jur la chipurile pline de însuflețire și părând ușor tulburată.

— Și acolo vin o mulțime de adolescenți, nu? spuse Curtis, sprijinindu-se de balustrada scării.

— Căutăm niște tineri pentru casting, spuse mama lui Vivi, după care în ochi i se aprinseră niște luminițe. Ți-ai schimbat părerea despre audiție, Curtis? Pentru că asta ar fi...

— Nu, mamă, ne întrebam doar... putem veni cu tine la castingul de luni? Lane, Curtis și cu mine? Numai să privim.

Mama lui Vivi rămase uluită.

— Să veniți cu mine? De ce?

— Nu știu. Sunt... sunt teribil de interesată să văd cum se desfășoară chestia asta, improvizează Vivi, luând-o pe maică-sa de mână și reintrând în bucătărie. Vreau să spun, e slujba ta! Pasiunea ta! Vreau să o împart cu tine!

Marshall clătină din cap, aruncându-se la loc în scaunul lui de lângă masă.

— Dar, Vivi, până acum nici că ți-a păsat de musicaluri! sublinie mama ei, rămasă aproape fără grai.

— Ah, cât greșești! protestă Vivi. Mamă, teatrul e viața mea!

Marshall își încrucișă brațele pe masă și-și lăsă capul în jos.

— Ah, Vivi, nici nu-ți dai seama cât de mult înseamnă

pentru mine să te aud spunând asta! zise maică-sa, cu lacrimi în ochi.

În vreme ce mama ei o îmbrățișa fericită, Vivi ridică degetul mare spre Lane și Curtis. Marshall gemu.

— O s-o sun chiar acum pe directoarea de casting! anunță mama lui Vivi. O să-i placă foarte mult că o să veniți și voi!

leși plutind din încăpere, iar Vivi se întinse triumfătoare.

— Marfa de teatru! De ce nu ne-am gândit mai înainte la asta?

— E nemaipomenit, spuse Curtis, luminându-se la față.

— Și unde mai pui că nu trebuie să alergăm noi după ei, spuse Lane, vădit ușurată. Or să urce ei pe scenă pentru noi!

— Pentru mama, preciză Marshall, cam verde la față. Or să vină la selecție pentru mama. Pe care, apropo, tocmai ai îmbrobodit-o complet, îi spuse el lui Vivi.

— Băiete! Relaxează-te! Ea e fericită, eu sunt fericită. E un câștig pentru amândouă! spuse Vivi, luând o altă felie de pepperoni de pe masă. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, o să-l avem pe Brandon al nostru!

— Aș fi vrut să nu avem de așteptat până luni, spuse Lane. Dacă până atunci Shawn o convinge pe Isabelle să meargă cu el la bal?

— Nu trebuie decât s-o ținem departe de el până atunci. Marshall o să-i dea înainte cu dulcegăriile on-line și o s-o ținem ocupată, spuse Vivi. Dacă încă nu i-a spus „da” până acum, e din cauza lui Brandon. Trebuie să ținem steagul sus.

— Așadar, o folosești pe mama noastră - apropo, profitând de visul ei cel mai drag - ca să angajezi un partener fals de bal pentru cea mai bună prietenă a ta, care habar n-are ce se-ntâmplă în jurul ei, spuse Marshall, privind-o în ochi. O s-ajungi în iad, știi asta, nu-i așa?

Vivi zâmbi.

— Da, dar o să fie o călătorie super!

Opt

Lane își privi imaginea din oglinda înaltă din cabina de probă. Asta era! Asta era rochia! După ce probase două duzini de diferite rochii, crezuse că n-o va mai găsi vreodată! Dar cu siguranță asta era aleasa! Culoarea bleu-deschis îi scotea în evidență ochii, fără să-i facă pielea să arate prea roz, așa cum se întâmplase cu cele mai multe dintre celelalte rochii. Și-i plăcea la nebunie bordura de dantelă din corsaj. Cu un cordon mic, cu fundă, și cu partea de jos mini, era și drăguță și la modă. Perfect!

— Hai, fetelor, ieșiți odată! strigă Vivi din cămăruța din fața cabinelor. Ce durează atât?

— Gata, vin, răspunse Lane.

— Și eu! adăugă Isabelle.

Lane ieși pe interval și Vivi se ridică împreună cu mama ei. Vivi purta încă rochia pe care și-o alesese, lungă până în podea, neagră, sofisticată, cu o bretea care se închidea la ceafă, și amândouă, mama ei și cu ea, își duseră mâinile la gură când o văzură pe Lane.

— Scumpo, îți vine nemaipomenit! spuse mama lui Vivi.

Lane se luminează la față.

— Știu! Acum trebuie doar s-o sun pe mama și s-o conving să cheltuiască dublu decât a socotit.

Gândul la asta îi făcu să-i piară zâmbetul de pe față.

— Lasă-mă pe mine s-o sun, știu să fiu foarte convingătoare, se oferi mama lui Vivi.

Își scoase telefonul și ieși din încăpere.

— Îmi place, îi spuse Vivi lui Lane. Pe bune! E perfectă!

— Mulțumesc! Se întoarseră amândouă după Isabelle, care încă nu ieșise din cabina ei. Iz! o strigă Lane.

Tăcere! Vivi se încruntă îngrijorată și se apropie de cabină.

— Isabelle, ești bine?

— S'bine, răspunse Isabelle cu glasul înecat de lacrimi.

— Ah, Dumnezeule!

Vivi împinse ușa și o văzu pe Isabelle în ceea ce ar putea fi descrisă drept rochia ei de vis. Era rozul ei favorit, cu talie strânsă și fustă strâmtă, aidoma rochiilor pe care le admirase ani de zile în magazine. Lane și-o putea imagina pe scenă, strălucind de mândrie, cu coroana de regină a balului pe care toți știau că o va câștiga, așezată pe coafura ei perfectă. Dar în acel moment, Izzy se privea în oglindă cu ochii plini de lacrimi.

— Isabelle! E frumoasă! spuse Lane, privind în jur după ceva ce Isabelle ar fi putut folosi drept șervețel. Ce s-a întâmplat?

— N-am partener! strigă Isabelle. Se prăbuși pe micul scăunel din cabină. E o rochie frumoasă, perfectă, și eu nu am pe nimeni pentru care s-o port!

— Atunci poart-o pentru tine! spuse Vivi.

— Nu, nu e bine, o să-l sun pe Shawn, spuse Isabelle, întinzându-se după poșetă și începând să scotocească prin ea. Trebuie să mergem împreună. Știe și el că trebuie să mergem împreună.

— Nu! strigă Lane.

Înainte să-și dea seama ce face, apucă poșeta lui Isabelle de mâner și o trase deoparte.

— Lane! Dă-mi-o-napoi! Așa am hotărât! spuse Isabelle, apropiindu-se de ea.

Lane îi împinse poșeta lui Vivi, care era mai puternică și mai iute decât ea.

— Nu, Isabelle, spuse Lane, întinzându-i o mână. Acum nu gândești limpede. Ești sub influența rochiei.

— Ba nu! De fapt, pentru prima oară gândesc și eu limpede! tună Isabelle. Ce naiba mai aștept? Pe vreun tip de pe net care să-mi spună că-i plac așa de mult discuțiile cu mine, încât are de gând să conducă două ore și jumătate ca să mă ducă la bal? Ha! Ca și cum s-ar putea întâmpla așa ceva!

Lane o privi descumpănită pe Vivi. Așadar, planul chiar funcționa. Chiar voia să meargă la bal cu Brandon. Doar că

nu credea că ar fi posibil.

— Și apoi, eu îl iubesc pe Shawn. Știu că nu e perfect, dar îl iubesc. N-am ce să fac. De ce n-aș merge la bal cu el? Întrebă Isabelle, învârtindu-și micul inel de argint în jurul degetului.

Se repezi pe neașteptate spre poșeta ei, dar Vivi o trase la timp.

— Pentru că o să strice tot! izbucni Lane. Cum face el întotdeauna când e vorba de tine!

Isabelle o privi pe Lane. Buza de jos îi tremura.

— Îmi pare rău, Iz, dar ăsta-i adevărul. Uită-te la tine! O roti pe Isabelle ca aceasta să se poată privi în oglindă. Arăți minunat chiar și fără machiaj, coafură sau bijuterii. Acum imaginează-te aranjată și pregătită și așteptând acasă, emoționată. Și așteptând, și așteptând, pentru că el n-o să vină. Sau o să vină beat și-o să se poarte ca o jigodie toată noaptea. Imaginează-ți cum o să te simți tu atunci!

Isabelle trase adânc aer în piept. Aflată în spatele ei, Lane o ținea îmbrățișată. Schimbă o privire cu Vivi în oglindă, sperând s-o fi putut convinge pe Iz. Pentru prima oară, Lane credea cu adevărat că un Brandon fals este cea mai bună alternativă pentru prietena ei. Trebuia să fie mai bun decât Shawn.

— Bine, spuse într-un târziu Isabelle, așezându-se pe scaun.

— Bravo, o decizie bună, replică Lane, dându-i drumul.

Isabelle își netezi rochia și-și îndreptă umerii.

— Dar nu spun definitiv că o să merg cu el. Doar că n-o să-l sun chiar acum, le avertiză ea.

— Dar, Isabelle, spuse Vivi, eu...

— Nu vreau să mai vorbim de asta, o întrerupse hotărâtă Isabelle, ridicându-se și apropiindu-se de Lane și de Vivi. O să mă schimb.

Izzy le închise ușa în nas prietenelor ei, iar Lane respiră adânc. Vivi o trase într-o parte, îndeajuns de departe de cabină, pentru ca Isabelle să n-o audă.

— Ce ne facem? O să cedeze! șopti Vivi.

— Măcar am oprit-o acum. S-o luăm pas cu pas, îi răspunse Lane. Măine o să-l găsim pe Brandon al nostru. Indiferent cât de multe interpretări nașpa pentru „Fă o față fericită” va trebui să suportăm!

Vivi își ridică o sprânceană.

— „Fă o față fericită”?

— E din *Bye Bye Birdie*. Mi-am făcut temele, îi spuse Lane, punându-și mâna pe umărul dezgolit al lui Vivi. Suntem băgate până-n *gât*!

Nouă

— O.K., acum știu de ce era mama ta așa disperată să mă aducă la castingul ăsta, spuse Curtis, ridicându-și picioarele pe scaunul din fața sa.

Pe scenă urcase un bărbat grizonant care se tânguia pe ritmul cântecului „Fă o față fericită” pe care, așa cum prezisese Lane, Vivi îl ascultase de *mult* prea multe ori pentru o singură zi.

— Credeam că show-ul ăsta e pentru adolescenți. Or, tipul ăsta e boșo.

— Mai sunt și câteva roluri de adulți, șopti Lane. Domnul Macăfee... Albert Peterson... Ed Sullivan...

Curtis se uită la Lane și apoi își mută privirea la Vivi, care-și dădu ochii peste cap.

— A studiat problema, spuse ea pe un ton malițios.

— Hei, îmi place să fiu pregătită! se bosumflă Lane.

Curtis o mângâie pe cap.

— Știm. Asta ne și place la tine. Iar Lane, firește, roși îngrozitor.

Domnul Boșo își sfârși în cele din urmă cântecul și coborî de pe scenă. Vivi trase adânc aer în piept, să se calmeze, și-și schimbă poziția în scaunul cu adevărat incomod de la teatru. Starlight Playhouse, unde mama ei își petrecea cele mai multe ore ale zilei, era un teatru vechi, aerisit, cu scaune aurite în loji și cu un balcon uriaș care părea să nu mai fi fost renovat de la începutul timpurilor. Deși decorațiunea interioară aparținea eleganței vechii școli, cu tapiserii lucrate și sculpturi, nu exista scaun să nu aibă câte un arc rupt, iar în aer plutea mirosul de lemn putred. Cu toate acestea, în fiecare an, aici erau montate cele mai ovaționate spectacole din întregul New Jersey. Sau cel puțin asta susținea mereu mama ei.

— Ooo! Dar de ăsta ce ziceți? spuse deodată Lane, așezându-se mai bine pe scaun.

Pe scenă pășise un tip înalt, cu umeri lați și păr negru. Purta un tricou negru și jeanși și părea să fie cu vreo doi, trei ani mai mare decât Isabelle, lucru nu tocmai rău.

— S-ar putea... spuse Vivi.

Apoi tipul trase pe gât niște flegmă, își duse mâna la șliț într-un gest a la Michael Jackson și vorbi:

— Așa. Acu dau probă la rolul lu' - privi la scenariul pe care-l ținea în mână - Conrad? E rolul principal, nu? Că nu mai mă screm pentru roluri de rahat!

— Sau nu! spuse hotărâtă Vivi, iar Lane își acoperi gura cu o mână.

— Doar dacă vrei ca Isabelle s-o încaseze în noaptea balului, glumi Curtis.

— Eh! Cred că, după ce s-a terminat cu *Clanul Soprano*, multă lume a rămas fără lucru, spuse Vivi, strâmbându-se.

— În! în făcu Lane, întorcându-și fața când tipul trase o nouă porție de flegmă pe gât. Ce porcărie!

În vreme ce tipul își interpreta soloul - aducând cu un imitator jalnic al lui Elvis -, Vivi încerca să gândească pozitiv. Or să găsească un Brandon. Isabelle o să fie fericită. La bal distracția va fi pe cinste...

— Mulțumesc, Rocco! strigă mama lui Vivi, așezată pe un scaun, câteva rânduri mai în față, alături de regizoarea Jeannie.

— A terminat. Puteți deschide ochii, fetelor, spuse Curtis.

Vivi îi deschise, dar zece minute mai târziu, își dori să n-o fi făcut. După Rocco veni Paul Trei-Bărbii.

— Arată de parcă a înghițit un acordeon, spuse Lane, ceea ce o făcu pe Vivi să izbucnească într-un râs convulsiv, atrăgându-și o privire de admonestare din partea mamei ei.

După Paul urmă un tip numit Rajeesh, care urcă și coborî de pe scenă făcând roata.

— Trebuie să stabilim chiar acum o chestie: fără spectacole de circ, spuse Vivi, ridicându-și talpa pe speteaza scaunului din față.

— Doar dacă e femeia cu barbă. Fiindcă asta ar fi din

cale-afară de amuzant, interveni Curtis.

Iar după Rajeesh veni Danny, care părea să aibă vreo doisprezece ani. Avea păr blond, obrajii ca două mere glasate și un gât ca un creion. Vivi își lăsă capul pe spate și gemu către tavanul crăpat de deasupra:

— Nu merge!

— Numele, te rog, se auzi mama lui Vivi.

— Ăăă... Danny Hess? spuse băiatul cu o voce spartă.

— E drăguț, spuse veselă Lane, îndesându-se mai aproape de Vivi și încrucișându-și mâinile la piept.

— Da, pentru un copil de grădiniță, preciză Vivi.

— Unu-i prea tânăr... altu-i prea bătrân... Pe tine nu te mulțumește nimeni! glumi Curtis.

— Dau probă pentru rolul lui Randolph? spuse Danny, cu glas tremurător.

— Frățiorul mai mic, explică Lane.

— Dă drumul la cântec, Danny, spuse mama lui Vivi.

Danny își drese glasul și prinse să cânte „O lume cu totul nouă” din *Aladin*. Începu cu un tremolo, dar se dovedi chiar foarte bun. Cât timp cântă, Vivi dădu nervoasă din picior.

— Hai, gata, dați jos puștiul de pe scenă să putem continua! șuieră ea.

În cele din urmă, Danny își termină cântecul, iar cineva din sală prinse să ovaționeze și să aplaude.

— Bravo, Danny! Bravooo!

Surprinsă, Vivi se întoarse, odată cu toți ceilalți din sală. Stând în picioare chiar în spatele sălii și aplaudând zgomotos, se afla un tip care părea să fie fratele lui Danny. Trebuia să fie fratele, căci era o versiune mai în vârstă, mai înaltă și mai bine făcută a lui Danny. Vivi sări dintr-odată în picioare. Tipul ăsta era marfă! Păr blond. Chip perfect dăltuit. Era cam șic pentru un Brandon, cu bluza lui în dungi și jeanșii curați, dar asta putea fi îndreptat. Tot ce îi păsa lui Vivi era că, privind la el, își simțea inima tresăltându-i în piept, și acest lucru se întâmpla pentru prima oară în ziua aceea.

— Ei! Ce avem noi aici? șopti ea.

— Iertare! Tipul se opri din aplaudat și-și ridică mâna într-un gest de scuză spre mama lui Vivi și spre colegile ei. Voiam doar... să-l susțin. Zâmbi într-un mod cât se poate de fermecător. O să mă duc în culise și o să aștept.

Culese de pe scaunul din fața lui o jachetă de universitate albastru cu galben și dispăru.

— Scuze, spuse Danny de pe scenă, roșu tot. Fratele meu e cam... ăăă... zgomotos.

— Nu-i nimic, Danny, spuse mama lui Vivi, zâmbindu-i cu căldură. O să te anunțăm ce-am hotărât.

— Haideți! spuse Vivi, sărind de pe scaunul ei, care se ridică imediat cu un zgomot puternic.

Adrenalina îi curgea prin vene cu așa viteză, încât simțea c-o ia cu leșin.

— Unde mergem? întrebă Lane. Începu să-și adune lucrurile de pe podea. A mai rămas o oră din audição.

— Nu pentru noi, șuieră Vivi. Tocmai l-am găsit pe Brandon al nostru!

Vivi grăbi pasul de-a lungul unui coridor înțesat cu tipi care-și încălzeau vocile și se uitau peste partituri. Tipi bătrâni, tipi grași, tipi slăbănogi, tipi palizi. Niciunul dintre ei nu se compara cu fratele lui Danny Hess. Cel puțin își dădu seama că nu avea ce pierde din ce mai rămăsese din casting.

— Vivi! Dar tipul ăsta nici măcar nu e actor, șopti Lane, ocolind un balerin care făcea o întindere așa cum niciun băiat n-ar fi trebuit să facă. Dacă nu poate să se prefacă?

— Gura, Lane! E perfect! o repezi Vivi.

— Uau! Câtă amabilitate, spuse sarcastic Curtis.

— Scuze! spuse Vivi, privindu-i peste umăr. Nu vreau însă să-l pierd!

Tocmai era pe cale să cotească spre culise, când ușa de

la toaletă bărbaților se deschise și apărură chiar cel pe care îl căuta, gata s-o ia pe sus.

— Hei! Uită-te pe unde mergi, glumi Vivi.

— Scuze, băigui tipul. Vru să treacă pe lângă ea, dar, ridicându-și privirea, se opri. Scuze, repetă el.

Vivi roși. Să fi fost vorba de o reacție întârziată?

De aproape, Fratele Mai Mare Hess era și mai interesant. Avea ochii de un albastru-cenușiu aidoma Oceanului Atlantic într-o zi noroasă, iar zâmbetul lui îi tăie răsuflarea lui Vivi. La mijlocul bărbiei avea o mică cicatrice albă, și deja era puțin bronzat – nu artificial – chiar dacă nu era decât luna mai, ceea ce însemna că-i plăcea să stea în aer liber.

— Vivi! făcu Lane când ea și cu Curtis o ajunseră din urmă.

Vivi clipi, ieșind din transă.

— Ești fratele lui Danny, nu?

— Păi, da, Jonathan, spuse el, punându-și jacheta de universitate.

Ea ar fi vrut ca el să se întoarcă astfel ca să poată vedea de la ce universitate era și ce sport făcea.

— E vreo problemă? întrebă Jonathan.

— Cum? Ah, nu! A fost grozav! improviză Vivi. El zâmbi, făcând-o pe Vivi să se înfioare.

Isabelle avea să-și piardă mințile după tipul ăsta.

— Grozav. Voi lucrați aici? întrebă el. Pentru că, dacă lucrați aici, vreau să știți că, dacă primește rolul, o să muncească serios și n-o să întârzie niciodată. Părinții mei sunt la lucru, dar o să-l aduc eu aici. Dintr-un motiv necunoscut, chiar vrea să ajungă actor, spuse el, râzând.

Până și râsul lui era sexy.

— Ah, nu, noi nu lucrăm aici. Doar mama mea. E directorul de casting. Eu sunt Vivi Swayne. Ea este Lane Morris, iar el, Curtis Miles. Ne aflăm aici ca să... ăăă... să ne distrăm, spuse ea, ridicând din umeri.

— Aha! Bine, spune-i mamei tale că-mi cer scuze pentru

manifestarea mea, spuse Jonathan. Dar, știi, sunt mândru de el. Privi în jur prin holul aglomerat, ridicându-și rucsacul pe umăr. Pe unde-o fi?

— Păi se duce Curtis să-l caute... nu-i așa, Curtis? spuse Vivi, întorcându-se spre el cu ochi imploratori.

Curtis oftă.

— Da, da! Am plecat.

Se întoarse și dispăru în culise, în căutarea lui Danny.

— La ce liceu mergi? îl întrebă Vivi pe Jonathan.

— Cranston, răspunse Jonathan, rotindu-se un pic, astfel ca Vivi să poată vedea spatele jachetei. Care se dovedi a fi o jachetă de lacrosse. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Voi sunteți din zonă?

— Mergem la Westmont, răspunse Vivi. De mirare, nu? Locuim la probabil cincisprezece minute unii de ceilalți și nu ne-am mai întâlnit până acum. Sunt prea mulți oameni în statul ăsta. Nu-i așa, Lane?

Ce tot îndrug aici? se gândi Vivi.

— Aăă... da, spuse Lane, privind-o nedumerită pe Vivi.

— Așadar, Jonathan, spuse Vivi, pregătindu-se să abordeze problema, noi am...

— Uite-l! anunță Curtis, întorcându-se cu Danny pe urmele lui, pregătit de plecare.

Lui Vivi îi veni să-i strângă de gât pe amândoi.

— Mulțumesc, spuse Jonathan. Ai făcut o treabă foarte bună! i se adresă el lui Danny, strângându-l de umărul lui mic și osos.

Danny ridică din umeri cu modestie.

— M-am descurcat. Mi-au spus că or să mă sune peste vreo două zile.

— Ești ca și admis, zise Jonathan, ciufulindu-i părul. Ei, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi, dar noi trebuie să ne întoarcem acasă. Am un examen pentru care trebuie să învăț...

Văzându-l gata să iasă pe ușă, inima lui Vivi porni să bată furios. În niciun caz nu avea de gând să-l lase pe tipul ăsta

să-i scape.

— Stai! Nu poți pleca! strigă Vivi, alergând spre ieșire.

Jonathan și cu Danny se opriră.

— Da? Și de ce nu? întrebă Jonathan.

— Pentru că... ăăă... vrem să-ți facem o propunere, spuse Lane.

Jonathan îi privi intrigat. Vivi se simți aproape amețită de ușurare.

— Ce fel de propunere?

— Vizavi e un restaurant, spuse Vivi, ieșind înaintea lor pe ușă. Vă luăm niște cartofi prăjiți și vă spunem despre ce e vorba.

Jonathan își sprijini mâinile de masă – nu avea loc să-și pună coatele – și privi lung la Lane și Vivi. La câteva mese mai încolo, Curtis și Danny se adânciseră într-o dispută foarte serioasă Xbox versus Play Station, care, după câte știa Lane, putea dura ore întregi. La sugestia ei ocupaseră o altă masă, astfel ca, împreună cu Lane, să poată detalia planul fără ca Danny să pună întrebări și să fie atras în jocul lor nu tocmai cinstit.

— Deci voi vreți să mă dau drept un tip născocit de voi pe internet și s-o duc pe prietena voastră cea mai bună la balul de absolvire pentru ca ea să nu meargă cu iubitul ei, rezumă Jonathan sec.

E atât de deosebit, gândi Lane, strecurând o privire rapidă spre Vivi.

— *Cu fostul* ei iubit, preciză Vivi, luând o gură din shake-ul ei de ciocolată și punând paharul înapoi pe masă. Accepți?

Jonathan oftă și se lăsă pe spate, făcând vinilinul să scârțâie.

— Știam eu că trebuie să-l țin pe frate-meu departe de teatru. Toată lumea din showbiz e țicnită.

— Întâi de toate, *noi* nu facem parte din showbiz, preciză Vivi, jucându-se cu ambalajul de la pat. Și în al doilea rând, nu suntem ținute. Dacă l-ai cunoaște pe tip...

— Vreau să vă întreb ceva: ea vrea să meargă cu el? o întrerupse Jonathan.

Vivi tăcu și privi nervoasă pe geam.

— Mda, ceva în genul ăsta, admise Lane, primind o privire ucigătoare din partea prietenei ei.

— Și de ce n-o lăsați? întrebă Jonathan. Culese o felie de roșie din salata lui și o aruncă în gură. Trebuie să-i lași pe oameni să greșescă. Nu-ți poți ține prietenii sub control. Dacă încerci să faci asta, o să ai parte numai de relații tensionate.

Lane își mască râsul înghițind un cartof prăjit. Jonathan o citise pe Vivi mai repede decât le luase să termine de Mâncat.

— Faci psihanaliză cu mine? întrebă Vivi, lăsându-și brațul pe masă cu zgomot. Ești un psihiatru în devenire?

— Da' de unde! Am făcut un curs opțional de psihologie, spuse Jonathan zâmbind. Tare-aș vrea să fie și profesoara mea aici, poate că mi-ar schimba nota într-una mai bună dacă mi-ar fi auzit discursul, glumi el.

— Ai note mici și încerci să ne dai lecții? replică Vivi. Bună încercare!

— Insulte! Bună tactică! Vreți să vă ajut sau nu cu chestia asta? le întrebă Jonathan.

Vivi îl privi amenințător, iar Lane își stăpâni zâmbetul. Îi plăcea tipul ăsta. Făcea parte din puținele persoane care-o puteau reduce la tăcere pe Vivi. Totuși, tăcerea se prelungea, și Lane își dădu seama deodată că, dacă nu intervenea ea, Jonathan avea să se ridice de la masă și ele se întorceau de unde pleaseră. Și, cum mai rămăseseră doar două săptămâni până la bal, asta nu era alternativă dorită.

— Problema este că Isabelle a mai *făcut* greșeala asta și înainte. De mai multe ori, spuse Lane cu calm. Înțeleg

perfect ce vrei să spui. Nici eu nu eram nebună după planul ăsta la început...

Vivi bombăni ceva și sorbi iar din *shake-ul* ei. Își șterse gura cu dosul palmei și o privi furioasă pe Lane.

— Dar acum cred că ar putea să fie cel mai bun lucru pentru Isabelle, adăugă Lane. Shawn e o lichea și dacă o să continue să fie așa, sunt convinsă că o să-i distrugă viața.

Vivi îl privi pe Jonathan ca să-i observe reacția. Părea să mediteze serios pentru prima oară de când se așezaseră la masă. Lane simți un mic fior în piept. Oare îl convinsese?

— Nu știu, spuse el în cele din urmă, jucându-se cu furculița în ce mai rămăsese din salată. Pare atât de necinstit!

— O să te plătim, izbucni Vivi. Jonathan ridică din sprâncene și scăpă furculița din mână.

— Glumești!

— Am trei sute de dolari care spun că nu glumesc, îi zise Vivi. Plus toate cheltuielile. Smoching, buchetul de corsaj, limuzină. Totul.

— Totul? Înghiți Lane în sec.

— Totul, replică Vivi, fără să-și ia ochii de la Jonathan. O să-l duci pe fratele tău la teatru pentru repetiții în fiecare zi dacă primește rolul, nu-i așa? Cu trei sute de dolari îți cumperi o groază de benzină.

Lane rânji. Încă de când primise mașina, Vivi se plângea că toată alocația ei se scurgea în rezervor, iar jumătate dintre elevi aveau slujbe part time ca să-și poată plăti benzina. Fata asta știa să găsească un argument convingător.

— Mda, dar nu știu, spuse Jonathan. V-ați gândit bine la asta? Și dacă Isabelle își dă seama? Sau dacă cineva de la școala voastră aduce pe cineva de la școala mea și suntem prinși? Ar putea să iasă *nasol*!

Vivi se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele la piept.

— Știi ceva, Lane? Cred c-ar trebui s-o lăsăm baltă. Tipul ăsta n-are curaj. Un astfel de tip nu poate fi un băiat rău ca

Brandon.

Și Vivi făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se ridice de la masă.

Surprinsă, Lane își simți inima oprindu-se pentru o clipă în loc.

— Vivi! Ce te-a...

— Las-o baltă, Lane. Am terminat, spuse Vivi pe un ton hotărât.

Își luă haina de piele din cuierul de lângă masă.

— Așteaptă! Pot să fiu un băiat rău! protestă Jonathan. Nu asta e problema. Dacă vrei să fiu un băiat rău, pot să fiu un băiat rău.

Își ridică mânecile de la jachetă și-și smuci gâtul făcându-l să trosnească. Lane rânji. Dintr-odată, înțelesese jocul lui Vivi.

— Vezi? Tipul e bun, spuse Lane.

— Mă lași? Un tocilar cu jachetă lacrosse și standarde morale ridicate și care mănâncă *salată*! Aici e un fast-food, pentru numele lui Dumnezeu! Cine mănâncă salată din grădină? spuse Vivi, trăgându-și fermoarul până sus, ca și cum n-ar fi avut de gând să mai rămână. Pun pariu că cel mai periculos lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost să-ți faci cărare în partea cealaltă a capului.

— Hei! Am făcut destule lucruri periculoase, răspunse Jonathan.

— Cum ar fi? replică Vivi, rămânând în dreptul mesei, cu mâinile în șolduri.

— Fac snowbord, spuse el. Și adun bani pentru o motocicletă.

— Nu te cred, făcu Vivi.

— Deci *ai* nevoie de bani, adăugă Lane.

Jonathan se uită în altă parte, dând nervos din picior pe sub masă. Apoi le măsură cu privirea pe Vivi și Lane, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă sunt niște cazuri patologice, și oftă resemnat. Aflată la capătul mesei, Vivi îi făcu cu ochiul lui Lane.

— Bine, e-n regulă, o s-o fac, spuse el într-un târziu.

— Da! aplaudară Vivi și Lane, iar Vivi se așează din nou la masă.

— Dar acum trebuie să-l duc pe fratele meu acasă. Scoase un carnețel din rucsac și notă ceva pe el, după care rupse foaia și i-o întinse lui Lane. Ai aici datele mele. Sună-mă și stabilim o întâlnire.

— Mersi! Îți suntem recunoscătoare, spuse Lane, zâmbind cu toată gura.

— Nicio problemă! Tu cel puțin pari o fată de treabă, îi spuse el lui Lane. Apoi își mută privirea la Vivi și-și miji ochii. Juriul încă mai dezbate cazul tău, glumi el.

— Ha-ha! făcu Vivi, adresându-i un mic rânjet superior.

Jonathan se ridică să-și ia fratele, dar se opri.

— Și, apropo, părul meu nu e pieptănat pe partea care nu trebuie.

În secunda în care dispăru, Vivi și Lane izbucniră.

— Am făcut-o! L-am găsit pe Brandon al nostru! strigă Lane, bătând palma cu Vivi.

— Isabelle o să se *îndrăgostească* de el! spuse Vivi cu mândrie, înhățând unul dintre cartofii lui Lane. Shawn Scursură e istorie. Mulțumită strălucitelor mele tertipuri!

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred că a pus botul! Psihologia inversă e cel mai vechi truc din carte! spuse Lane.

Se ridică și se mută în celălalt capăt al mesei, luându-și farfuria cu cartofi cu ea. Având în vedere cât de reticentă se arătase la început față de plan, era surprinsă să constate cât entuziasm arăta acum! Dar de ce nu? Jonathan era super, era amuzant și, cu puțin efort, ar putea fi iubitul perfect pentru Isabelle. Poate că Vivi avusese dreptate. Poate că planul ăsta chiar avea să funcționeze! Ideea de a o vedea pe Isabelle fericită și scăpată de Shawn Litting o făcea pe Lane să simtă furnicături pe piele.

— Păi *chiar* că are note mici la psihologie, glumi Vivi, mestecând la cartofi.

— Prin urmare, doamnelor, a fost declanșată Operațiunea Scursura pe Frigare? Întrebă Curtis, apărut la capul mesei și frecându-și mâinile.

Fetele chiuiră.

— A fost declanșată! strigă Lane.

— Super!

Curtis bătu palma cu ele și gemu când își auzi telefonul bipăind. Îl scoase din buzunar.

— Al treilea mesaj de la tata. Am face bine s-o ștergem!

Vivi dădu să se ridice, dar Lane o prinse de mână. Trăia un moment prea înălțător ca să-l lase să treacă așa repede.

— Ia stați! Nu credeți că ar fi cazul să sărbătorim momentul? Tocmai l-am găsit pe Brandon!

— Așa e! Un toast! zise Vivi, ridicându-și paharul cu *shake*. Pentru Isabelle ca să scape de Scursură! Pentru Brandon!

Lane își ridică paharul cu suc, iar Curtis puse mâna pe unul dintre paharele cu apă cu cuburi de gheață neatinse.

— Pentru Brandon!

Zece

— DAR DACĂ TIPUL N-A CITIT NICIO CARTE DINTRE cele pe care se presupune că le-a citit Brandon? Întrebă Lane, pe când se întorceau la locuința lui Vivi seara târziu. Sau n-a văzut filmele care trebuie? Ah, Doamne! Dacă nu se uită la *Extreme Makeover: Home Editon*, așa cum am spus noi? Isabelle știe practic fiecare episod pe dinafară. Dacă tipul n-a văzut niciunul, o să-și dea seama.

Vivi își mușcă interiorul obrazului ca să nu explodeze. Lane se pricepea să-i reteze din entuziasm.

— O.K., ce s-a întâmplat cu ține de la restaurant până aici? o întrebă Vivi. Își scoase haina de piele și o aruncă spre cuierul de lângă ușă. Rată cu un kilometru și haina căzu pe podea, unde o și lăasă. Acum o jumătate de oră îl iubeai pe Jonathan.

— Știu. Și nu mi-a trecut. Dar... cum o să transformăm un băiat șic și cu maniere într-un băiat rău care bate la tobe? Lane se opri pe scări. Dumnezeu! Ar trebui să bată la tobe!

— Nu contează! spuse Vivi agasată. Urcă scările și se îndreptă spre capătul holului. Se duc doar la bal! Crezi că Isabelle o să aducă o tobă cu ea și-o să-i ceară să cânte?

Vivi dădu de perete ușa de la dormitorul ei și, așa cum părea să fie mereu cazul în ultimele zile, îl văzu pe Marshall la computerul ei. Peste tricoul grenă simplu și jeanșii săi noi, purta o jachetă kaki militară la modă. Era pentru prima oară în viața ei când Vivi îl vedea pe fratele ei etalând o ținută mai puțin anostă și cumva diferită de cea de băiat rău.

— Frumoasă jachetă, spuse Vivi, aruncându-și tașca pe pat. Poate că o s-o porți și când ieși din casă, unde sunt și oameni. În loc să stai aici unde nu te poate vedea nimeni.

— Are dreptate, Marshall! în ultimul timp, petreci o grămadă de timp în fața computerului, și asta nu e sănătos,

spuse Lane trântindu-se în scaunul-scoică și expirând cu putere.

— Mă plictiseam și am văzut că Isabelle era on-line, așa că m-am gândit să vorbim, răspunse Marshall. Se uită la Vivi și se trase de manșete. Chiar îți place?

— Da, ți se potrivește, spuse Vivi absentă. Minteaa îi era ocupată cu următoarele trei mișcări pe care trebuia să le facă. Se aplecă peste computer și Marshall minimaliză rapid fereastra în care tasta.

— Ești cu Izzy acum?

— Da, vorbeam despre ce-o să facem vara asta și... Se opri și-și ridică ochii spre Vivi, dintr-odată neliniștit. De ce ești așa fericită?

O privi pe Lane care, observă Vivi, era mai degrabă verde. Ce era în neregulă cu ea? Găsiseră un Brandon, dar Lane era mai confuză ca niciodată.

— De ce e așa fericită? o întrebă Marshall și pe Lane.

— Am găsit un tip, explică Lane, ca și cum ar fi anunțat o execuție.

— Da, și acum o jumătate de oră Lane plutea în al nouălea cer, înainte să-nceapă să despice firul în patru, ca întotdeauna, bodogăni Vivi.

Marshall se făcu alb la față.

— Ați găsit un tip.

— Pentru Isabelle! Să se dea drept Brandon! anunță Vivi, refuzând să se lase atinsă de undele negative care veneau dinspre ei. Trimite-i un mesaj și spune-i că vrei s-o duci la bal.

— Stai un pic, spuse Marshall, ridicându-se. Împinse scaunul cu fundul, împiedicând-o pe Vivi să stea prea aproape de computer. Ați găsit un tip? Cine e?

— Numele lui e Jonathan Hess și e grozav de sexy, explică Vivi, bătând din palme, în vreme ce inima ei bătu mai tare doar când se gândi la el. Isabelle o să moară când o să-l vadă.

— Cât de sexy e? întrebă Marshall, prinzându-se de

spătarul scaunului de lângă el.

— De ce? Vrei să-i ceri *tu* o întâlnire? întrebă Vivi.

— Vivi, după șaptesprezece ani, glumele cu gay încep să plictisească, răspunse Marshall.

Vivi își dădu ochii peste cap.

— Bine, ziceam și eu. Ce-ți pasă ție cât de sexy e tipul? Tu dă-i mesajul.

Se aplecă peste el, puse mâna pe mouse și deschise din nou fereastra. La fel de rapid, Marshall se întinse și-o închise.

— Nu, Vivi, stai puțin, spuse el, îndepărtându-și de pe frunte șuvițele de păr care-i cădeau în ochi, dar ele reveniră la loc. De unde e tipul ăsta? Ești sigură că nu e vreun ciudat sau ceva în genul ăsta? Ai luat referințe?

— De la cine? De la fostele lui iubite? Dumnezeu, Marshall, ai nițică încredere, spuse Vivi. Lane și cu mine n-avem de gând să alegem un tip căutat de poliție care s-o ducă pe prietena noastră cea mai bună la bal. E un tip ca lumea. Acum, *te rog*, fă-ți treaba!

Apucă scaunul și se trânti în el, cât pe ce să-l lovească pe fratele ei. Umerii lui Marshall căzură, dar se așează și-și trase tastatura în față. Tocmai se pregătea să înceapă să tasteze, când Lane sări de la locul ei.

— Stai, strigă ea, frângându-și mâinile.

— Acum ce mai e? întrebă Vivi, gata să treacă de la entuziasm la iritare. N-avem vreme de sensibilități. Din câte știm, chiar în clipa asta ar putea fi pe telefon cu Shawn, spunându-i ce culoare trebuie să aibă buchetul de flori ca să meargă cu rochia ei. O chestie de care, în treacăt fie spus, lui puțin o să-i pese.

— Vreau doar să mă asigur că facem ceea ce trebuie, spuse Lane, căreia îi apăruseră cute de îngrijorare pe frunte. Suntem cât se poate de convinse că o să-l putem transforma pe Domnul Șic în Brandon Băiatul Rău? Avem doar două săptămâni la dispoziție, iar el trebuie să fie cât mai credibil.

Lui Vivi îi venea să urle. Ce credea Lane că ar fi trebuit să-i facă, operație pe creier? Tot ce avea nevoie Brandon era să fie nițeluș neras, să poarte o jachetă de piele și un tatuaj fals, și treaba era gata!

— Dar, suntem foarte convinse, spuse ea cu hotărâre. Marshall, hai s-o facem!

— Seara trecută i-am lăsat un mesaj, dar încă nu mi-a răspuns, îi spuse Lane lui Vivi. Se opri în fața clasei de arte și oftă. Sper să nu ne lase cu buza umflată.

Deși undeva în sufletul ei spera ca Jonathan să se retragă din afacere. Dacă ar fi făcut-o acum, ar fi fost cu siguranță prea târziu să mai găsească pe altcineva și ar fi trebuit să înmormânteze întregul plan.

Lane trase adânc aer în piept și oftă. Trebuia să-și reamintească de ce făceau toate astea. Isabelle era prietena ei cea mai bună. Tot ce făcea aici era menit s-o protejeze de Shawn.

— Știam eu c-ar fi trebuit să-l sun personal, bombăni Vivi.

— De ce? Ce i-ai fi putut spune așa de diferit decât i-am spus eu? Întrebă Lane iritată.

— Nimic! Nu știu, răspunse Vivi. Își descheie hanoracul Nike și, scoțându-l, și-l prinse în jurul taliei. Doar că... eu sunt mai energică decât tine, spuse, trăgând de mâneci.

— Da, sunt conștientă de asta. Lane privi în jur, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea, și-și cobori vocea: Tocmai de-asta am și hotărât ca eu să fiu cea care să-l sune. Câtă vreme tu ești cea care aproape că-l bagă în sperieți!

— Mă rog, pufni Vivi batjocoritor.

Lane își strânse pumnii și-și reținu respirația ca să nu țipe. Dacă Vivi ținea morțiș să facă totul de una singură, la ce-o mai atrăsese și pe Lane în porcăria asta? Ei uneia nu-i prea plăceau uneltirile, minciunile și păcălelile.

— Bună, fetelor, spuse Curtis, apărând lângă Lane.

La auzul vocii lui, inima i se opri. Dar când se întoarse să-l salute, îl văzu posomorât.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu mai puteți conta pe mine, spuse Curtis, vârandu-și mâna în buzunarul jeansilor săi lălai. Tata a aflat că am luat notă mică la testul de mate și m-a pedepsit. Nicio ieșire neaprobată pentru tot restul anului. Așa că nu pot să vă ajut să-l pregătiți pe Jonathan.

— Glumești! spuse Vivi, schimbându-se la față. Lane își simți deodată ochii usturând-o și-și plecă privirile în podea. Era deja prea sensibilizată ca să mai audă și că acum Curtis avea să dezerteze și să le lase baltă. Unul dintre argumentele primordiale pe care le folosisese Vivi ca s-o atragă în plan fusese tocmai timpul petrecut alături de el. Or, acum va petrece și *mai puțin* timp cu Curtis.

— Îmi pare sincer rău, spuse Curtis, atingând-o pe Lane cu cotul.

Lane își înghiți lacrimile și-și ridică privirea.

— E-n regulă.

Apoi, privind dincolo de Curtis, Lane o văzu pe Isabelle practic ținându-l spre ei cu un zâmbet larg pe față. Inima lui Lane bătu mai tare, și își simți stomacul în gât. Avea presentimentul că știa de ce era fericită Isabelle.

— Ssst! Iat-o că vine!

Ochii verzi ai lui Vivi se măriră.

— Bună, Iz!

— Fetelor, n-o să vă vină să credeți ce mi s-a-ntâmplat! le anunță Isabelle, ținându-le în fața lor. Brandon a vorbit cu părinții lui și ei i-au dat voie să vină la bal! O să vin la bal cu Brandon!

— Dumnezeule, Izzy, e super! spuse Vivi, îmbrățișându-o pe Isabelle. Felicitări!

E bună! Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că știe ce se întâmplă, gândi Lane. Inima îi bătea să-i sară din piept, întrebându-se dacă ar putea fi ea însăși măcar pe jumătate

așa de convingătoare.

— Brandon? Cine e Brandon? Întrebă Curtis, părând total neștiutor.

— E tipul *incredibil* pe care Isabelle l-a întâlnit pe MySpace, spuse Vivi cu un surâs de satisfacție.

— Ah, super, Iz, zise Curtis.

— Da, e nemaipomenit, spuse calmă Lane. Aruncă o privire prudentă spre Vivi. Dar chiar crezi că e o idee bună? Adică, să mergi la bal cu cineva cunoscut pe internet?

Ochii lui Vivi deveniră două punctișoare negre. Lane știa că, dacă ar fi putut, Vivi ar fi despicat-o acolo, pe loc.

— Ce e? Îmi fac griji pentru ea, asta-i tot, spuse cu nevinovăție Lane. Ce fel de prietenă și-ar lăsa prietena să iasă cu un tip oarecare întâlnit on-line? Poate că nici nu e tânăr, poate e un boșo. Sau o femeie! Sau...

— Gata, Lane, am sesizat ideea, rosti Vivi printre dinți.

Lane își mușcă limba. Încerca doar să spună ceea ce ar fi spus dacă n-ar fi știut că Brandon este de fapt Marshall.

— Știam că o să spui asta! făcu Isabelle, lovind-o ușor pe Lane peste braț. Și ai perfectă dreptate. M-am hotărât deja să-i trimit diseară un mail și să-i cer să ne întâlnim undeva în weekendul ăsta, ca să fim siguri că suntem amândoi... mă rog... normali!

— Weekendul ăsta? Serious? spuse sec Vivi. E așa de... curând.

Lane înghiți cu noduri, știind exact ce gândea Vivi. Dacă preîntâlnirea asta avea să aibă loc așa cum dorea Isabelle, atunci mai aveau doar patru zile ca să facă din Jonathan un Brandon credibil. Patru. Zile. Scurte.

În acel moment, țârâi telefonul lui Lane. Îl scoase din buzunar și se întoarse spre perete. Tehnic vorbind, elevii nu aveau voie să-și țină telefoanele deschise în timpul orelor, așa că ea, prietenele ei și toți ceilalți din școală își țineau telefoanele ascunse vederii. Avea un mesaj nou pe care-l deschise repede și-l citi.

Ne putem vedea azi. La mine acasă. 4 p.m. Vb mai târziu

& stabilim detaliile. Ne vedem.

J.

— Cine e? întrebă Isabelle.

— Ah... păi... nimeni, răspuse Lane, acoperind ecranul de ochii prietenelor. Mama, spunea că nu ajunge la cină. Cred că tata și cu mine trebuie să ne descurcăm din nou singuri.

— Îmi pare rău, Lane, e cam nașpa, spuse Isabelle, trecându-și cărțile dintr-o mână în alta.

Lane simți că ia foc. Isabelle o compătinea pe biata Lane pentru viața ei anormală de acasă. În același timp, Lane o mințea pe Isabelle în față și complota pe la spatele ei.

— Da, lasă, spuse Lane ridicând din umeri și răspuse iute la mesaj.

O.K. Mersi. Nu te rade 2 zile. Explic mai târziu! Își vârî telefonul în buzunar și-și șterse fruntea transpirată cu mâneca puloverului.

— E totul în regulă? întrebă Curtis înadins.

— Da. Tata și cu mine o să mâncăm în oraș. Pe la patru... făcu ea, privind-o pe Vivi în ochi. Poate undeva în Cranston!

— Pare un plan grozav! spuse fericită Vivi, făcându-i cu ochiul lui Lane.

Lane zâmbi, ușurată că Vivi înțelesese foarte bine mesajul ei. În vremea asta, Isabelle le privea ca și cum ar fi vorbit în altă limbă. Ceea ce, într-un fel, nu era departe de adevăr.

— Ăăă... patru nu e prea devreme pentru cină? întrebă Isabelle. Tatăl tău nu e la lucru?

Mintea lui Lane se goli brusc.

— Are liber după-amiaza, nu? spuse Vivi tare, apucând-o pe Lane de braț.

— Da. Parcă așa ai spus ieri, interveni și Curtis.

— Cum? Ah, da! O să mergem mai întâi la cumpărături și pe urmă, știți voi, să mâncăm. Cina. Împreună. După patru.

Isabelle clipi.

— Aha!

Clopoțelul sună. Cu zece secunde prea târziu.

— Pa! bâigui Lane.

Țâșni pe ușa clasei și-și trase scaunul într-un colț îndepărtat, ascunzându-se după șevaletul pe care se afla proiectul ei de absolvire. Își simțea nervii întinși la maximum, și se destinse abia când clopoțelul sună a doua oară și ușa se închise. Slavă Domnului că erau mai puțin de două săptămâni până la bal! Acesta nu era un stil de viață la care să reziste prea mult timp!

La sfârșitul zilei, Lane era în fața dulăpiorului ei, căutând prin lucruri după caietul de istorie, când simți că cineva se uită la ea. Își ridică privirea și, întâlnind ochii căprui ai lui Curtis pe deasupra ușii dulăpiorului, trase un țipăt.

— Doamne, ce m-ai speriat! spuse ea, roșind. Curtis râse și făcu un balon de gumă, ieșind de după ușa deschisă a dulapului.

— Stau așa de două minute, spuse el. Erai foarte concentrată.

— Nu-mi găsesc caietul de istorie și mâine avem examen, spuse Lane, dându-și părul roșcat pe după ureche și ghemuindu-se ca să se uite printre cărțile din partea de jos a dulăpiorului. Poate că l-am lăsat în clasă.

— Vrei să mă duc să ți-l aduc? întrebă Curtis, arătând peste umăr.

În fața ofertei curtenitoare, Lane se înroși mai tare.

— Faci tu asta? Mersi!

— Cu plăcere, cu condiția să vrei să mergi cu mine la mall după asta, spuse Curtis, zâmbind.

Minunat! Sigur că da! Nu putea să facă un gest frumos pentru ea doar de dragul gestului.

— Credeam că ești pedepsit, oftă Lane, aruncându-și tașca pe umăr.

— Da, dar chiar și tata își poate da seama că un băiat nu poate să meargă la bal fără un smoching, spuse Curtis.

Dintr-odată, Lane se simți ca și cum ar fi mers prin mâl. Balul. El își cumpăra un smoching pentru bal. Ceea ce însemna că avea și o parteneră. Ceruse cuiva să-l însoțească. Cuiva care acceptase. N-ar fi cheltuit optzeci de dolari pe un smoching dacă nu avea de gând să-l și folosească.

— Și tu știi, gusturile mele sunt zero, așa că... făcu Curtis, plimbând în mâini o minge de pâslă.

Lane se uită la el. La jeanșii lui rupti-în-șapte-lo-curi, la tricourile puse unul peste altul, la ceasul pe care i-l făcuse ea cadou când împlinise șaisprezece ani, pe care el îl purta în fiecare zi. Oare îl purtase și când îi ceruse fetei ăsteia să-i fie parteneră? Numai când se gândea la asta și simțea că i se face rău.

— Ce zici? Vii cu mine? Nu vreau să arăt ca o sperietoare.

Pentru ea. Nu vrei să arăți ca o sperietoare pentru ea. Oricine ar fi ea, gândi Lane.

— Bună, copii! spuse Vivi, apărând la momentul oportun. Era roșie în obraji de la ora de sport și cu răsuflarea tăiată pentru că străbătuse în fugă toată școala. Uite, ai lăsat ăsta în clasă, spuse ea, aruncându-i lui Lane la piept caietul ei de istorie. Plecăm?

— Da! Lane împinse caietul în tașcă și trase fermoarul. Avem un plan, îți amintești? îi spuse ea lui Curtis. Vivi și cu mine trebuie să ne întâlnim cu Jonathan.

— Aha, bine, spuse Curtis, vârându-și mâinile în buzunare. Și nu poți amâna asta cu o oră?

— De ce? întrebă Vivi.

— Vrea să meargă la mall, o lămuri Lane.

— Ah, nu! zise Vivi, trântind ușa de la dulăpiorul lui Lane în locul ei. Aici e vorba de Operațiunea Scursura pe Frigare! E mult mai importantă decât să faci cumpărături.

Curtis se încruntă.

— Dar...

— Ai spus că ieși din joc, și e-n regulă, dar asta nu înseamnă că poți să-mi monopolizezi aliatul principal, spuse Vivi, Trecându-și brațul pe după umerii lui Lane. Și apoi, știam că ești pedepsit.

După care o trase pe Lane din fața lui Curtis, care rămăsese fără replică, și porniră amândouă spre capătul holului.

— O să te sunăm să te ținem la curent! îi strigă Vivi.

Niciodată în viața ei Lane nu-i fusese mai recunoscătoare lui Vivi ca acum, pentru că preluase controlul și hotărâse în locul ei.

— M-ai salvat, spuse ea, cu gratitudine. Vivi ridică din umeri.

— N-o fac tot timpul?

Unsprezece

Așteptând în fața casei de cărămidă, în stil început de secol XX, a lui Jonathan, Vivi nu părea să-și poată opri tremurul genunchilor. Ținea în brațe cutia cu cărți și filme pe care le adunase Lane, iar lucrurile din cutie se tot mișcau de colo-colo.

— Ce-i cu tine? Întrebă în cele din urmă Lane.

— Nimic, dar abia aștept să-i dăm drumul, răspunse Vivi, privind la ușa de lemn care avea fixat în centru numărul 22 de metal.

Era o casă mare, dar *nu foarte* mare. Și deja trecuse un minut de când apăsaseră pe butonul soneriei.

— Da. Și eu. Abia aștept, spuse sec Lane. Dar asta tot nu explică de ce ți-ai pus bluza asta. Ești... prea elegantă.

Vivi se înroși. O prinsese. Își tot pusese și-și scosese maioul mov pe care i-l cumpărase maică-sa de ziua ei cam de vreo zece ori la rând și, în cele din urmă, îl lăsase pe ea. Zăcuse neatins în dulapul ei timp de patru luni.

Nu că încerca să impresioneze pe cineva, bineînțeles, în mod sigur, nu pe Jonathan.

— Nu e *chiar așa* de elegantă, spuse cu nevinovăție Vivi, sprijinindu-și cutia cu materiale de șold.

— Mda, dar tu ești cu tricourile, preciză Lane.

— Și cu bluzele maiou, adăugă Vivi.

— Mda, dar nu...

— N-am putea s-o lăsăm baltă? aruncă Vivi. Dumnezeuule, uneori chestia asta cu „Eu observ tot” începe să devină obositoare.

Lane se schimbă la față și Vivi se simți brusc vinovată. Dar exact în clipa aceea ușa se deschise și în fața lor apărură Jonathan, îmbrăcat într-un tricou purtat, gri, cu marca liceului Cranston și într-un șort kaki cam ponosit. Nu se știe cum, dar peste noapte devenise și mai sexy.

— În sfârșit! mormăi Vivi, pășind spre el.

— Intrați, zise el amuzat. Scuze că mi-a luat atât să vă deschid. Eram pe telefon cu ceva legat de muncă.

— Muncești? Întrebă Lane, intrând și privind în jur.

— Da, la cinematograful Cranston, spuse Jonathan, rămânând aproape de Lane, lucru remarcat de Vivi. Dacă veniți pe-acolo, pot să vă dau o pungă de pop-corn gratis.

— Mmm... *îmi place* pop-cornul de la cinema, exclamă entuziastă Lane.

— Ne-apucăm de treabă, sau ce? făcu nerăbdătoare Vivi.

— Ei bine, *ție* pot să-ți dau oricum pop-corn gratis, îi spuse Jonathan lui Lane.

Vivi se aprinse la față.

— Sunteți ridicoli, știți asta? spuse ea, oprindu-se la capul scării largi. Ridică ușor cutia. Unde să pun asta?

— În camera mea, spuse el. A doua ușă pe dreapta.

Vivi urcă scările de lemn și intră în odaia lui Jonathan. Era o încăpere largă, aerisită, cu un bovindou uriaș, care dădea spre curtea din față, și mai ordonată decât putea spera vreodată Vivi că va fi camera ei. Fotografiele legate de sport – una cu autograf de la Derek Jeter⁶, una mai veche cu Ruth⁷ și Gehrig⁸, o panoramă cu Yankee Stadium⁹ – erau înrămate și agățate cu spații între ele pe pereți. Patul avea așternuturi bleu simple. Carpeta de ratan de pe podea stătea drept. Puloverele de pe raftul dulapului deschis erau împăturite, iar hainele de pe umerase erau separate: cămășile deoparte, pantalonii în altă parte și gecile în altă parte. Până și încălțărilor erau aliniate.

— Uau! făcu Vivi, surprinsă în fața acestei organizări. Ești

⁶ Derek Sanderson Jeter (n. 1974), jucător profesionist american de baseball.

⁷ George Herman Ruth (1895 – 1948), cunoscut ca Babs Ruth, jucător american de baseball în Major League.

⁸ Henry Louis „Lou” Gehrig (1903 – 1941), jucător american de baseball în Major League.

⁹ Stadionul oficial al clubului de baseball New York Yankees, situat în Bronx, New York.

așa de pedant?

— Am făcut curat doar, zise Jonathan, intrând și el.

— Pentru noi? zise Vivi, înclinându-și capul într-o parte și lăsându-și părul lung și blond să-i cadă pe umăr.

Jonathan roși ușor.

— Vă aduc ceva, fetelor? Suc? Snackuri? Ceva?

— Ești o gazdă atât de amabilă! îl tachină Vivi, așezându-se pe patul lui. Dar n-avem nevoie de nimic. Hai să trecem la treabă.

În acel moment, sună telefonul lui Vivi. Văzând numele lui Isabelle pe ecran, inima aproape că i se opri.

— Drace! E Izzy! spuse, ridicându-se în picioare. Unde să-i spun că sunt?

— Nu știu, spuse Lane. Scornește ceva. Mintea lui Vivi era însă un vid imens.

— Nu pot să-i zic că sunt la Lonnie, că poate ea e deja acolo. Și nici acasă nu pot să-i spun că sunt, pen' că poate să vrea să treacă pe la mine.

Telefonul sună din nou.

— Nu răspund! Răspunde tu! zise ea, întinzându-i telefonul lui Lane.

— Nu pot! E telefonul tău! Iar de mine se știe că sunt cu tata! spuse Lane aruncând telefonul, pe care Jonathan îl prinse din aer.

— *Dacă* întreabă, spune-i simplu că ești la cumpărături. Dar numai dacă întreabă. Cu cât mai puține amănunte, cu atât mai bine, spuse el calm, întinzându-i telefonul lui Vivi.

Fata îl înhăță, enervată. Dacă era un lucru pe care-l ura, acela era să-și piardă stăpânirea de sine și altul să o facă pe calmul. Totuși, Jonathan avea dreptate. Înghiți în sec și răspunse la telefon.

— Bună, Iz! zise pe un ton vesel.

— Ah, Doamne, Brandon *este*, pe bune, cel mai uluitor băiat din toate timpurile, spuse repede Isabelle.

Vivi se relaxă.

— Serios? spuse ea cu încântare. Ce s-a întâmplat?

— A intrat pe site-ul unui florar și mi-a trimis în atașament cinci buchete diferite să-mi aleg unul din ele, spuse Isabelle. Vrea să se asigure că-l va lua pe cel care trebuie. Nu e cel mai dulce lucru din lume?

— Ba e nemaipomenit! spuse Vivi, ridicând degetul mare la ceilalți „complotiști”. Tipul ăsta o să fie partenerul perfect pentru tine la bal.

— Știu! Plus că a zis că ar fi mai mult decât fericit să vină aici în weekendul ăsta, așa că nu trebuie să merg eu cu mașina până la el, adăugă Isabelle. O să ne întâlnim la Lonnie’s.

Vivi zâmbi. Marshall își făcea treaba cum trebuie.

— E minunat!

— Sunt atât de fericită, că nici nu l-am mai sunat pe Shawn în weekendul ăsta, spuse Isabelle. Voi, fetelor, m-ați salvat. Iar acum tot ce ne mai rămâne de făcut e să-l convingem pe Curtis s-o invite pe Lane și ție să-ți găsim partenerul perfect, și suntem gata de atac!

Vivi se uită la Jonathan, care o privea atent.

— Da, absolut! Trebuie să facem asta, bolborosi ea.

— Hopa! Trebuie să închid. Tocmai îmi trimite un mesaj, spuse Isabelle. Vorbim mai târziu.

— Da, da! spuse Vivi, închizând telefonul. E topită după el până peste cap!

— După cine? întrebă Jonathan, așezându-se la biroul său, trăgându-și picioarele pe scaun și punându-și brațele în jurul genunchilor.

— După tine, spuse Vivi. Mă rog, după Brandon. Tipul în care te vom prefăce.

— Păi cred că e bine, spuse Jonathan. Și vezi? Nici măcar n-a întrebat unde ești.

— Da, da! Ești isteț, ce mai! recunoscui Vivi. Jonathan îi zâmbi jucăuș.

— Știi, nu sunt chiar băiatul bun pe care-l crezi tu.

Vivi se strâmbă, iar el îi susținu privirea. Fata trebui să facă un efort ca să se uite în altă parte.

- Bun, ne apucăm de treabă sau ce?
- Da. Ce mi-ați adus?
- Doar câteva chestii care i-ar putea plăcea lui Brandon, spuse Lane, scoțând câteva cărți din cutie și întinzându-i-le.
- Da, i-am verificat pagina. Le are cu literatura, nu? Se uită la cărți, după care le aruncă pe pat, lângă pernă. N-am cum să citesc toate astea.
- Lane se schimbă la față.
- Trebuie!
- Regret! Sunt un cititor mai leneș. Mai ales la romane. Ficțiunea e supărătoare. Trebuie să ții minte atâtea personaje. Să-ți aduci aminte cum arată...
- Și pe cine cunosc, și ce le place și de unde sunt, confirmă Vivi. Știu exact ce vrei să spui! Urăsc... chestia asta din imaginație.
- Uau! În sfârșit suntem amândoi de acord cu ceva, spuse Jonathan. Se lăsă pe spate în scaunul lui de birou și-și încrucișă brațele la piept. Dacă e să citesc ceva, mai degrabă aș citi ceva legat de istorie sau o biografie. Ceva care chiar s-a-ntâmpat.
- Exact! strigă Vivi.
- Copii, interveni Lane.
- Dacă aș putea alege două ore de istorie și să sar peste cea de literatură engleză, aș face-o imediat, spuse Vivi.
- Știu! Tu nu crezi că jumătate din cărțile pe care te silesc să le citești n-au nicio noimă? Cum ar fi *Pe patul de moarte*¹⁰. Despre ce dracu' delira ăla acolo? făcu Jonathan.
- Urăsc cartea aia! îl aprobă Vivi. De fapt, am și aruncat-o în frate-meu. O săptămână a avut vânătaie pe braț. Jonathan o privi întrebător.
- De ce în fratele tău? Vivi ridică din umeri.
- Mă tot bătea la cap ce operă nemaipomenită era. Trebuia să-i curm logoreea.
- Jonathan râse, iar Vivi zâmbi. Ah, din nou! Râsul lui atât

¹⁰ *As Lay Dying*, roman de William Faulkner.

de sexy!

— Copii! strigă Lane, ridicându-se.

Vivi o privi pe prietena ei. Pentru un moment, uitase unde se aflau și în ce scop.

— Suntem, ca să zic așa, în criză de timp! spuse Lane, scoțându-și jacheta. Se uită la Jonathan. Regret că urăști romanele, dar lui Isabelle îi place să citească. Te-am angajat să faci o treabă, și unul dintre aspecte este să ai habar de cărțile astea. Așa că o să le citești.

Trase din cutie *O pace separată*¹¹ și i-o întinse.

— Și, apropo, dacă citești cărți de istorie și biografii, tot trebuie să-ți „imaginezi niște chestii”, spuse ea, făcând ghilimele în aer. Nu e ca și cum chiar ai fi acolo.

Se așază iritată, iar Vivi întâlni privirea lui Jonathan.

— Uau! Am crezut că tu ești aia dură, spuse el.

— N-am mai văzut-o până acum folosind ghilimelele în aer, răspunse Vivi. Ai face bine s-o iei în serios.

— Alo! Sunt aici, spuse Lane, scoțând un prinț cu pagina lui Brandon de pe MySpace. Hai să trecem la treabă!

— E un dezastru total! Ar trebui să-i punem capăt! Vorbesc serios. N-o să meargă deloc, turui Lane, în timp ce Vivi oprea mașina în fața casei ei.

Era o seară răcoroasă și tremura în jacheta ei. O briză îndârjită făcea să foșnească frunzele stejarului din mijlocul gazonului.

— Uau, ce atitudine absolut pozitivă ai! spuse Vivi, ținându-și mâinile pe volan. Ar fi trebuit să te faci majoretă.

— Nu glumesc! N-a citit nici măcar *De veghe-n lanul de secară**, bombăni Lane. Cine n-a citit *De veghe-n lanul de secară*?

Vivi se strâmbă și ridică mâna.

¹¹ *A Separate Peace*, roman de John Knowles.

— Ăăă... eu?

Lane clipi.

— Atunci cum ai luat notă bună la lucrare?

— E chestia aia micuță care se numește internet! Poate ai auzit de el. Au o grămadă de rezumate on-line, spuse Vivi.

— Minunat! E bine să aflu că trișezi, spuse Lane, întinzând mâna spre mânerul ușii.

Simțea că era gata să explodeze. Fusesse o zi proastă chiar înainte de apariția lui Curtis cu propunerea lui să meargă împreună să cumpere smochingul, ca să nu mai spunem că trebuiau s-o mintă pe Isabelle la fiecare pas. Iar acasă la Jonathan lucrurile se înrăutățiseră și mai mult. Nu numai că nu citise nici măcar o carte de pe lista lui Brandon, dar abia dacă văzuse vreo două filme. Plus că îi controlaseră tot dulapul și nu găsiseră nici măcar un singur lucru pe care un tip ca Brandon l-ar fi purtat, așa că acum erau silite să-și petreacă toată după-amiaza următoare plimbându-l pe Jonathan prin mall. Și, ca să pună capac la toate, era deja trecut de nouă și Lane nici măcar nu începuse să învețe la testul de istorie de a doua zi.

— Trebuie să te relaxezi, îi spuse Vivi, coborându-și bărbia și privind-o pe Lane în ochi. lei toată povestea asta prea în serios.

— Păi cineva trebuie s-o facă, zise Lane. Dacă te-ai opri o clipă și ți-ai studia opera diabolică pentru măcar cinci secunde, o să vezi și tu că n-are sorți de izbândă.

— Opera diabolică? repetă Vivi.

— Da! Și apropo, în caz că ai uitat, mâine avem test la istorie. Un examen la care niciuna dintre noi n-a avut prilejul să învețe din pricina proiectului ăstuia al tău, spuse Lane. Asta dacă nu te gândești să trișezi și la testul ăsta.

— O.K., mai întâi de toate, pune punct atacurilor personale, spuse Vivi.

Lane se lăsă pe spate, strângând agasată din dinți.

— În al doilea rând, continuă Vivi, suntem în clasa a XII-a.

Tu ai zece pe linie. O notă proastă la un test n-o să te omoare. Și pe urmă, tu poți să iei notă de trecere fără să pui măcar mâna pe carte.

— Eu nu vreau doar notă de trecere, spuse Lane, deschizând cu putere portiera. Și dacă primesc așa ceva, e din cauza ta.

— Hei, nu te purta ca și cum totul e numai din vina mea, strigă Vivi după ea. Facem asta pentru Izzy, ai uitat?

Lane n-o băgă însă în seamă și o porni grăbită spre casă. Odată ajunsă înăuntru, trânti ușa după ea. Asta n-o să meargă *niciodată*]

Doisprezece

— Amintiți-mi din nou de ce trebuie să mergem la cumpărături, spuse Jonathan, pășind în urma lui Vivi și Lane care traversau centrul mallului din Short Hills.

Privea înjur, cu capul dat pe spate ca să admire tavanul de sticlă, de parcă nu mai fusese până atunci într-un mall.

— Pentru că Brandon este un băiat rău, spuse Vivi, grăbind mersul. Iar tu nu pari.

— V-am mai spus, pot să fiu un băiat rău, protestă Jonathan.

Un țânc într-un cărucior împins de mama sa aruncă pe jos o jucărie sunătoare, iar Jonathan se opri s-o ridice și să i-o dea înapoi, după care alergă să le prindă pe fete din urmă. Schimbase două vorbe cu mămica, și Vivi nu putuse să nu observe cum razele soarelui care intrau pe ferestre păreau să-l urmeze. Ridicol! reveni la ele zâmbind larg, încântat de ce făcuse, până când băgă de seamă că Vivi și Lane îl privesc încruntate și zâmbetul îi dispăru.

— Ce e?

— Ah, da, asta chiar a fost fapta unui băiat rău, spuse Vivi, pufnind. Hai odată, avem treabă.

Vivi o luă direct spre Hollister și nu se opri decât în fundul magazinului, unde se găseau hainele la reduceri. Prinse să scoată tricouri fals jerpelitate și să aleagă câteva jachete. Recunoscu numaidecât jacheta kaki pe care fratele ei o purtase cu o zi în urmă și o trase afară. Dacă stătea bine pe Marshall, pe Jonathan l-ar fi făcut să arate și mai sexy.

Se întoarse și-l văzu pe Jonathan în fața unei oglinzi, probând o pereche de ochelari de aviator. Vivi își simți inima bătând mai tare. Tipul putea să facă modelling. Pe bune!

— Ce e? întrebă Lane.

Vivi tresări. N-o văzuse pe prietena ei care stătea chiar în stânga ei, în fața unui stativ cu cămăși clasice cu nasturi

care fixau gulerul. Lane îl privi pe Jonathan, apoi pe Vivi, de parcă ar fi adunat doi și cu doi și îi dădea zero. Vivi traversă magazinul aglomerat și-i trânti lui Jonathan hainele în brațe.

— la astea și probează-le.

Jonathan își scoase ochelarii de soare, și în momentul ăla era atât de sexy. Ca și cum făcuse gestul acela de o mie de ori, deși ea știa că nu era așa. Ceea ce, firește, îl făcea și mai fermecător. Se strâmbă la haine.

— N-aș purta niciodată cheștiile astea, spuse el. Vivi își dădu ochii peste cap.

— Asta e și ideea!

El îi aruncă o privire ironică, dar luă hainele și se îndreptă spre cabina de probă. În vreme ce se schimba, Vivi se sprijini nonșalantă de perete. Când el își aruncă puloverul peste muchia de sus a ușii, respirația i se accelerează.

— la zi, chiar mergi singură la bal? o întrebă Lane, examinând un pulover cu guler și mâneci aparent zdrențuite.

Vivi își îndreptă spatele. Oare Jonathan le putea auzi? Și dacă da, ce-ar crede despre o fată care voia să se ducă singură la balul de absolvire?

Nu-ți pasă, își spuse ea. Nu contează ce crede el, pentru că el e partenerul lui Isabelle.

— Da, nu există nimeni care să merite să mă însoțească, așa că de ce nu? spuse Vivi pe un ton destul de ridicat.

Lane își mușcă buza de jos și, pentru o clipă, căzu pe gânduri.

— Poate vin și eu singură.

— Zău?

Vivi simți un strop de speranță la gândul că nu va fi singura în acea situație. În oricare altă zi, putea fi pe cât de individualistă avea chef, dar seara balului era un eveniment unic. Ar fi fost frumos să aibă un partener. Doar că...

— la stai, Lane, păi credeam că o să-l întreb pe Curtis.

— Asta era înainte să-și fi ales partenera, spuse Lane cu nonșalanță, apropiindu-se alene de un raft înțesat cu haine

pentru fete.

Vivi rămase năucă.

— Curtis are o parteneră?

— Păi nu e stabilit, el însă...

În acel moment, ușa cabinei de probă se deschise și Vivi și Lane rămaseră tăcute. În fața lor se afla Jonathan, purtând hainele alese de Vivi pentru el și arătând ca o sperietoare.

— Nu ți-ai ridicat mânecile de la geacă, încercă Vivi să-i repare înfățișarea.

— Cum? Sunt toate vraște, răspunse el, și de ce ar cumpăra cineva un tricou care are deja o gaură în el?

Le arată gulerul tricoului – pe care și-l vârâse în jeanși – ca și cum ar fi fost acoperit cu rahat de câine.

— Tare gogoman mai ești! spuse Vivi, clătinând din cap.

Jonathan roși brusc.

— Dacă sunt gogoman pentru că nu înțeleg dorința asta universală să arăți ca și cum tocmai te-ai ridicat din pat, atunci cred că sunt fără speranță, spuse el, dându-și ochii peste cap. Așteaptă!

Închise ușa, peste care aruncă hainele pe care tocmai le probase.

— Vivi, poate că... ar trebui să încerci să nu mai fii chiar atât de pretențioasă, șopti Lane. Totuși, *ne face* o favoare.

— Ce-am spus? se miră Vivi, începând să caute printre celelalte cămăși de pe stativ, în caz că ar fi trebuit să aleagă altceva.

— Tocmai l-ai făcut gogoman în față, sublinie Lane, revenind lângă rafturile cu haine bărbățești.

— Ah, mă lași! N-a zis nimic, făcu Vivi.

— Poate. Deocamdată. Dar dacă nu-ți mășori cuvintele, aprecierile tale s-ar putea să-l sperie, iar Izzy o să rămână fără partener, șuieră Lane.

Vivi simți cum i se strânge inima. Era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit să se întâmple. Și nici nu voia să-i rănească sentimentele lui Jonathan. S-o fi făcut deja? Oare în clipa

asta deja se întreabă de ce naiba s-a băgat în chestia asta?

Ușa se deschise. Jonathan se schimbase într-un tricou gri și o geacă scurtă, albastră.

De data asta îi ridicase mânecile. Se roti în fața oglinzii, admirându-se.

— Ei, cum îmi stă?

Lane gemu, își încrucișă brațele pe stativul cu haine și-și lăsă capul să cadă pe ele. Vivi oftă. Avea să fie mai greu decât crezuse. Poți să-l scoți pe puștan din școală, dar nu poți scoate școala din puștan.

— Groaznic, spuse ea, apropiindu-se de Jonathan.

Era momentul să pună mâna pe hățuri. Îl prinse de braț și-i trase în jos o mânecă, apoi pe cealaltă. Apoi îngenunche și trase de jeanși, ca să nu stea așa de sus pe talie, desfăcând tivul și lăsând marginile scămoșate să-i acopere călcâiele. Ridicându-se, îi scoase tricoul din centură și se întinse să-i aranjeze părul.

— Hei! Ce faci? o întreabă Jonathan, ridicând o mână.

— Ai încredere în mine, îi răspunse Vivi.

Își băgă mâinile în părul lui și trase în sus, apoi îl ciufuli la ceafă. Luă de pe banca din cabina de probă ochelarii de aviator și-i întinse lui Jonathan. Înainte să-i pună, el ezită o clipă. Apoi, împreună cu Vivi, se întoarse spre oglindă.

Doamne, fac minuni!

— Hm, spuse Jonathan, întorcându-se într-o parte. Nu-i rău.

— Nu, nu-i rău deloc! recunosc și Lane, venind lângă ei.

— Bun, deci ăsta e genul de băiat pe care-l place prietena voastră? întreabă Jonathan, foindu-se de colo-colo ca să se privească din diferite unghiuri.

— Ajungem și-acolo, îi spuse Vivi. Acum lasă-ne să ne facem treaba... Jonathan oftă și-și scoase ochelarii.

— Bine, fie, spuse el. Vă las. Voi mă plătiți. Așa că voi luați hotărârile.

— Deci o să citești cărțile? întreabă Lane cu speranță în glas, lovindu-și palmele una de alta entuziasmată.

— Cât de multe o să pot, cedă Jonathan.

— Și o să ne lași să te ducem la frizerie? îl întrebă Vivi.

Jonathan își verifică din nou ținuta în oglindă și se încruntă gânditor. Când se întoarse spre Vivi, avea pe buze un surâs care putea opri orice inimă în loc.

El e partenerul lui Isabelle! Partenerul lui Isabelle, își zise Vivi.

— Sunt al vostru!

La aceste cuvinte, Vivi își simți genunchii tremurând. Apar probleme la orizont!

— O.K., deci o să răsfoiesc *De veghe-n lanul de secară* și *Adio, arme*, spuse Jonathan, consultând lista întocmită de el la fast-food-ul din mall. Astea sunt cele mai importante, da?

— Asta ar face treaba să meargă, spuse Vivi, cu părul fluturându-i în vânt, în vreme ce-l conducea pe Jonathan înapoi acasă. Așa, ce o să porți la întâlnirea din weekendul ăsta?

Jonathan se strâmbă.

— Tricoul cu gaură, geaca mea cu mânecile scămoșate, jeanșii prespălați și cizmele negre care arată ca și cum ar fi trecut prin cel de-al Doilea Război Mondial.

— Băiat bun! spuse Vivi cu un surâs șiret.

— Ah, și nu trebuie să uit de tatuaj.

Scoase din sacoșă cătușa neagră și răsucită pentru biceps.

— Nu că ar putea s-o vadă, dar e bun pentru atitudinea ta, spuse Vivi. Te va face să te simți periculos.

— Mă simt periculos doar când mă uit la ea, glumi Jonathan.

— Nu uita să repeți vorbirea laconică, îi reaminti Vivi. Vorbești doar strictul necesar. Tipii mișto răspund monosilabic. Ai priceput?

— Marfă, spuse el, coborându-și vocea.

Vivi râse iar. Partener sau nu, avusese parte de mai multă distracție decât cu ultimii trei tipi cu care ieșise.

— Tipul de care e îndrăgostită prietena voastră trebuie să fie mare tont, spuse el, pe tonul lui obișnuit. Mă simt ca și cum m-aș înfrunța cu cel mai prost reprezentant al comportamentului stereotip masculin.

— Da, ăsta e Shawn față de tine, spuse Vivi întunecându-se la față. Aș fi tare fericită să nu-l mai văd niciodată pe fraierul ăsta.

— Știi, prima oară când te-am văzut am crezut că ești o țăcănită care vrea să aibă totul sub control...

— Uau! Așa direct? spuse Vivi. Jonathan râse.

— Dar acum, după ce-am petrecut ceva timp cu tine, continuă el, mi-e clar că faci asta ca să-ți ajuți prietena. Ceea ce e super. Ușor nebunesc, dar super.

Vivi roși. Își întoarse capul, pretinzând că se uită la banda cealaltă, și viră, astfel că el nu putu observa. O.K! Asta nu era bine deloc! După palmele transpirate, după bătăile precipitate ale inimii și după cât de ușor se înroșea, nu prea mai putea nega că nu făcuse o pasiune pentru Jonathan! Un băiat de care era limpede că *nu* putea să se atingă. Vivi începuse să regrete că o lăsase pe Lane în drum spre Cranston. Nu era sigură că putea să aibă încredere în ea când se afla singură cu el. Vivi nu era chiar o maestră a stăpânirii de sine atunci când își dorea ceva.

— Și tu mergi singură la bal? o întrebă Jonathan.

Își scoase ochelarii pe care și-i cumpărase și trase ușor de eticheta cu protecția la ultraviolete de pe una dintre lentile.

Vivi își dresă glasul. Așadar, *auzise!* Ce umilitor!

— Așa se pare.

Viră spre strada lui, dorind dintr-odată mai mult ca orice să-l vadă coborât din mașină. Casele elegante și pajiștile îngrijite din Cranston se scurgeau pe lângă ea fără ca Vivi să le acorde prea multă atenție.

— Hm, făcu Jonathan.

Vivi porni semnalizatorul împingând cât putu de tare maneta.

— Ce?

— Nimic, spuse Jonathan. Dezlipi de tot eticheta pe care o puse într-una dintre sacoșele de la picioarele lui. Doar că sunt surprins că n-ai un iubit.

Din nou se înroși. Vivi începea să-și urască pielea.

— Păi, am avut. Am rupt-o săptămâna trecută. Jonathan își puse din nou ochelarii și o privi.

— Aha! De ce?

Pentru că era un neghiob care nu putea suporta nici cea mai mică critică Mă rog, nici măcar o critică pe oră sau ceva asemănător. De parcă avea de gând să-i spună asta lui Jonathan!

— Nu mă merita, spuse ea cu un surâs ironic. Jonathan râse. Doamne, râsul ăsta sexy și ochelarii ăia de Hollywood!

Trase în fața casei lui și opri ușor. Era impresionată de propria ei stăpânire de sine. Dacă ar fi apăsat brusc frânele, ar fi satisfăcut-o mai mult.

Jonathan își scoase ochelarii de soare și o privi direct în ochi.

— Da, spuse el, cred că o mulțime de băieți nu merită o fată ca tine.

Dumnezeule, sărută-mă! gândi Vivi. *Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă...*

Se trezi holbându-se la buzele lui și remarcând din nou cicatricea albă din bărbie.

— De unde ai asta? îl întrebă ea.

— Poftim? Am mâncare pe față? întrebă el, aplecând oglinda retrovizoare.

— Nu. Cicatricea, spuse Vivi râzând.

— Ah, aia! spuse Jonathan. Dacă-ți spun, o să trebuiască să te omor.

— Ha-ha-ha! Pe bune, de unde o ai? insistă Vivi.

— Am făcut ceva de băiat rău, glumi Jonathan, cu o privire ironică.

Deschise portiera mașinii.

— De ce nu-mi spui? îl întreabă Vivi, neobișnuită să fie lăsată fără răspuns.

— Pentru că e mai nostim să te fac să roșești ca atunci când te enervează cineva, spuse el coborând și închizând portiera. Pe curând!

— Jonathan...

— Am o mulțime de treabă de făcut, spuse el, ridicând sacoșele și făcând semn cu mâna. Pa!

— Biiine! strigă Vivi, pe jumătate râzând, pe jumătate nervoasă.

— Biiine! repetă el vesel.

Vivi făcu din mână și porni în trombă, rămânând cu mâna ridicată în semn de salut. Își mușcă zdravăn buza de jos ca să-și oprească zâmbetul.

— E tipul pentru Izzy, pentru /zzy/ repetă ea, luând-o spre autostradă. Jonathan este numai pentru /zzy/

treisprezece

Lane își ridică privirea de pe notițele ei de engleză, căscă și privi pe fereastra strălucitoare de la Loonie's, pe lângă care treceau autobuzele de școală și mașinile oficiale. Era așa de diferit aici dimineța! Lipsit de flecărelile aprinse, locul era relativ liniștit, pacea fiind tulburată doar de sunetul casei de marcat și de câte un țârâit de telefon mobil. Cinci bărbați și o femeie stăteau aliniați la tezghea, purtând cu toții trenduri cafenii sau negre ca să se apere de burnița slabă de afară. Lane își privi ceasul și se întrebă ce tren așteptau oamenii aceia. Mama ei pleca de acasă în fiecare zi la ora șase, ca să ajungă în oraș la întâlnirile de micul dejun de la ora opt. Din câte se părea, navetiștii de la Loonie's aveau slujbe mai puțin pretențioase.

Afară, pe Washington Street, Vivi abia mergea, cu gluga de la hanorac trasă peste cap. În același timp, din direcția opusă venea Isabelle, pășind veselă, protejându-și părul cu umbrela ei roz. Se întâlniră în ușă, și Isabelle o trase pe Vivi înăuntru, împingând-o practic pe bancheta din fața lui Lane. Expresia iritată de pe fața lui Vivi spunea clar că e-mult-prea-devreme.

— Bună, fetelor! spuse zâmbind Lane.

Vivi își dădu gluga pe spate și acceptă cu un mârâit cafeaua pe care Lane i-o împinse peste masă.

— Îmi cer scuze pentru întâlnirea asta de urgență, dar am cele mai super vești! spuse Isabelle, rămânând în picioare în capul mesei.

Lane o privi întrebătoare.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Shawn a rupt-o cu Tricia aseară! anunță Isabelle, balansându-se pe vârfurile pantofilor.

Lane nu primise niciodată un pumn în stomac, dar era convinsă că ar fi simțit cam ceea ce simțea acum. Își ridică pur și simplu cele două cozi (când era vreme umedă, era absolut necesar să-și împletească părul creț și rebel) și-și

acoperi ochii cu ele, ca să nu vadă cum exploda capul lui Vivi.

— CE?! strigă Vivi, abia acum trezită complet.

— M-a sunat aseară, spuse Isabelle. Nu te speria, nu m-am întors la el. Și nici măcar n-am vorbit de balul de absolvire.

— Slavă *Domnului* spuse Vivi, prăbușindu-se în scaun.

— Dar sunt *convinsă* că vrea să meargă cu mine, adăugă Isabelle.

— Iz! Zău așa! exclamă Vivi.

— Dar am fost grozavă, fetelor! continuă Isabelle, neluând în seamă protestul lui Vivi. I-am spus că m-a rănit și că, dacă mă vrea înapoi, de data asta va trebui să-și câștige privilegiul ăsta, spuse Isabelle –, zâmbind ca și cum tocmai și-ar fi anunțat cel mai mare triumf obținut vreodată.

— Ia stai, deci chiar te întorci la el? întrebă Lane.

— Și cu Brandon cum rămâne? adăugă Vivi.

— Brandon o să-nțeleagă, spuse Isabelle, fluturându-și o mână. Fetelor, ăsta e Shawn! Și e balul de absolvire. Și, regret, dar eu cred că să merg cu cineva pe care-l cunosc și la care țin este mult mai bine decât să merg cu un tip pe care nu l-am văzut niciodată.

Inima lui Lane porni într-un galop nebunesc. Nu putea să se întâmple una ca asta! Isabelle nu putea să se gândească să revină la Shawn după tot ce-i făcuse el – și după tot ce Lane, Vivi și Curtis făcuseră încercând s-o protejeze.

— Dar te întâlnești cu el! în weekendul ăsta! strigă Vivi, ridicându-se.

— Pot oricând să anulez întâlnirea, o lămuri Isabelle. Brandon n-o să se supere dacă n-o să fie nevoit să vină până aici.

— Dar... dar... Isabelle... ție-ți place de Brandon! spuse Lane. Nu poți să renunți dintr-odată la el, pur și simplu!

— Are dreptate! preluă Vivi. Nu lua hotărâri pripite.

Fața lui Isabelle se lungi încet și-și plecă privirea pe

podeaua proaspăt spălată, pe care umbrela ei lăsase o mică băltoacă.

— Fetelor, știu că voi nu-l plăceți pe Shawn...

— N-are nimic de-a face cu Shawn, minți Lane. Noi doar...

O privi pe Vivi, cerându-i ajutorul cu ochii mari deschiși.

— Noi doar vrem să-ți păstrezi dreptul de a alege, spuse Vivi apucând-o pe Isabelle de brațe și strângându-le. Iz, măcar întâlnește-te cu Brandon înainte să iei o hotărâre.

— Da, așteaptă până după sâmbătă, adăugă Lane, întorcându-se pe banchetă astfel ca picioarele să-i atârne peste margine. După care o să poți lua o decizie în cunoștință de cauză.

— Am văzut cum te-a făcut Brandon să te simți, o imploră Vivi. Și e vorba doar de niște mesaje. Închipuie-ți ce se poate întâmpla dacă te întâlnești cu el față-n față! Iz, el poate fi sufletul tău pereche!

Lane era cât pe ce să izbucnească în râs, dar își mușcă limba. Știa ce efort uriaș făcuse Vivi ca să rostească „sufletul-pereche” fără să-și dea ochii peste cap.

— Crezi? spuse Isabelle, ridicând din sprâncene.

— Absolut! interveni Lane, simțindu-se îngrozitor de ticăloasă. Dar n-avea încotro, Jonathan era singura lor șansă. Însă, dacă-l respingi acum, n-o să știi niciodată.

Isabelle oftă și-și lăsă umerii în jos. Își privi manichiura și-și făcu de lucru cu șnurul umbrelei.

— Poate...

— Ei, haide, e o singură întâlnire. Una singură, îi spuse Vivi.

— Și dacă pe urmă tot o să vrei să mergi cu Shawn, noi nu mai avem nimic de comentat, adăugă Lane.

Vivi îi aruncă o privire mânioasă, dar Lane ridică din umeri. Acum, pe bune, dacă Isabelle îl va alege tot pe Shawn după întâlnirea cu Jonathan, ele nu mai aveau efectiv *nimic* de făcut ca s-o ajute.

— Bine, în regulă, spuse Isabelle, dând hotărâtă din cap. N-o să mă întorc la Shawn înainte să-l las pe Brandon să-și

facă numărul.

— Ura! se bucură Vivi zgomotos.

— O hotărâre bună, spuse Lane.

— Mulțumesc, fetelor! Isabelle o îmbrățișă repede pe Vivi și se aplecă peste masă ca s-o sărute pe Lane pe obraz. Uneori, e bine să vă am pe voi două prin preajmă, glumi ea. Luați ceva? Eu o să comand o gogoasă și un suc.

— Mie nu-mi trebuie, spuse Lane.

— Nici mie, zise și Vivi, așezându-se în sfârșit pe banchetă. Înainte să continue, așteaptă ca Isabelle să se îndepărteze, ca să n-o poată auzi. Phii! Cât pe ce!

— Mie-mi spui! zise Lane, trăgându-și mai aproape caietul de notițe. Dar acum chiar că trebuie să-l facem pe Jonathan irezistibil. Shawn o să dispară! șopti Lane, cu ochi sclipitori.

— Nenică! Iar te-ai băgat până-n gât în chestia asta! spuse amuzată Vivi.

— Păi m-a speriat! spuse Lane, privind la Izzy care înainta greu odată cu coada. Nu vreau să se întoarcă la Shawn. Și e clar că Brandon e cea bună șansă a noastră.

— Hm! Nu asta-ți spuneam eu de la bun început? zise Vivi cu nonșalanță.

— Da, bine, făcu Lane. Deci ai avut dreptate. Să nu ți se urce la cap.

Se priviră și își zâmbiră atotcunoscător.

— Prea târziu! spuseră într-un glas.

Apoi, Lane râse și se întoarse la notițele ei. La început se arătase hotărâtă să ia notă mare la testul de engleză, dar după aceea, în după-amiaza când ea și Vivi se întâlniseră cu Jonathan, decisese să ia parte cu trup și suflet la planul pus la cale. Și după situația asta limită, *nimic* nu era mai important decât s-o țină pe Isabelle departe de Shawn.

După ore, Lane o aștepta pe Vivi în fața școlii, în vreme

ce puștanii mai mici alergau la autobuze, iar cei mai mari se îndreptau spre mașinile lor. Își lăsă ușor capul pe spate când soarele se strecură printre nori, și zâmbi. Testul la engleză fusese un fleac. Îl terminase cu douăzeci de minute înainte de timpul-limită, pe care le petrecuse gândindu-se la întrebări cu care să testeze cunoștințele lui Jonathan legate de cărțile împrumutate. Trebuie că citise măcar două deja, și dacă nu, Lane avea de gând să descopere asta.

Avea să devină mână de fier de acum înainte.

— Te bronzezi?

Lane își îndreptă capul și deschise ochii. În fața ei era Curtis, cu un picior pe skateboard. Lane se făcu roșie ca focul.

— Păi... eu doar... ăăă...

— Ce faci acum? o întrebă Curtis, săltând skateboard-ul cu o lovitură de picior și prinzându-l în mâini.

Lane înghiți în sec.

— Merg cu Vivi la Jonathan.

— Aha! Privi spre parcare și lăsă iar skate-ul jos, împingându-l înainte și-napoi cu talpa. Voiam să știu dacă vrei să facem tema pentru mate împreună.

Soarele ieși complet din nori, și Lane simți cum îi frige pielea.

— Îmi pare rău, nu pot, spuse ea, dorindu-și mai mult decât orice să fi putut. Azi-dimineață, Isabelle ne-a anunțat că se întoarce la Shawn, asta dacă nu cumva Jonathan este, ca să zic așa, sufletul ei pereche. Așa că noi trebuie să...

— Să-l transformați în sufletul ei pereche? o ajută Curtis.

— Da.

Suna ridicol, acum că aceste cuvinte erau rostite de altcineva.

— O.K., atunci plec și eu, spuse Curtis, sărind pe skate-ul lui.

N-o privise deloc în ochi.

— Stai! se repezi Lane. Te-ai supărat?

— Nu. Operațiunea Scursura pe Frigare este importantă,

spuse Curtis sec, ridicând din umeri și privind spre parcare. Trebuie să faci ce ai de făcut. Vorbim mai târziu.

Apoi își dădu drumul pe panta dealului, ridicând o mână în chip de salut, dar fără să întoarcă privirea. Lane simți un nod în stomac. Curtis nu se mai purtase cu atâta răceală față de ea până atunci. În niciunul din anii ăștia de când îl cunoștea. Avea o problemă cu Jonathan? Cu planul? Ce făcuse ca să-l jignească?

— Bună, Lane! strigă Vivi, alergând spre ea. Lane își îndepărtă gândurile negative și se întoarse spre prietena ei. Era timpul să treacă la treabă. Putea să se concentreze la Curtis mai târziu.

— Bună! Mergem? întrebă Lane, încercând să-și recapete determinarea și entuziasmul care-o stăpâniseră cu câteva clipe în urmă.

Vivi trase bretelele rucsacului mai bine peste umeri.

— Asta voiam să-ți spun. Poți să-ți iei după-amiaza liberă, spuse ea.

Lane clipi.

— Poftim?

— Poți să-ți iei după-amiaza liberă, repetă Vivi, bătând-o pe umăr. Destinde-te! Relaxează-te! Sau studiază! Asta voiai să faci, oricum, glumi ea.

Trecu pe lângă Lane, care rămase mută vreo cinci secunde, după care-și regăsi glasul.

— Ești cumva șeful meu? întrebă ea.

Vivi se opri și se întoarse surprinsă spre ea.

— Nu. Dar Jonathan o să se uite la câteva din filmele pe care i le-am dat, așa că nu are nevoie de noi, spuse ea. Sau, mă rog, de tine. Eu i-am spus că mă duc să le văd cu el.

Lane își studie atent prietena. Vivi își privi ceasul, devenind brusc interesată de lungul șir de mașini care căutau să iasă din parcare. Cu cât se uita Lane mai mult la obrăjii ei, cu atât se înroșeau mai tare.

— Ce e? se răsti Vivi într-un târziu.

— Dumnezeuule, îți place! exclamă Lane. De-aia nu vrei să vin și eu! Îl vrei doar pentru tine!

Vivi pufni, dar nu-și luă ochii de la mașini.

— Te-ai țicnit!

— Deloc! spuse Lane.

Vivi își îndreptă spinarea și o privi pe Lane în ochi.

— Nu-mi place. M-am oferit să merg la el doar pentru că nu sunt pe deplin convinsă că o să înțeleagă mesajul din *Cercul poezilor dispăruți*¹².

— Dar nici tu n-ai înțeles mesajul, îi reaminti Lane.

— Păi nu, dar Isabelle mi l-a explicat, așa că i-l pot retransmite lui, răspunse Vivi. E doar o sarcină! adăugă ea, ferindu-și iar privirea.

Abia dacă-și putea ascunde un zâmbet amețit.

— Oh, Doamne! Nu-i așa! Îl placi! Nu-mi pasă de ce spui tu. Îl placi pe iubitul virtual al celei mai bune prietene a noastre! spuse Lane, abia stăpânindu-se să nu țipe.

— Lane, te rog...

— Vivi, nu poți face asta! Dacă te duci singură, poți pune în Pericol întregul plan, o rugă Lane, punându-și brațele pe după umerii ei. Tu... Jonathan... singuri în întuneric, urmărind filme cu iz romantic... Te cunosc. O să sari pe el. N-o să poți să te stăpânești.

— Chiar crezi că nu mă pot controla? se răsti Vivi.

— Nu, dar...

Dar atunci când îți dorești ceva, de obicei uiți să-ți pese de ce simt ceilalți din jurul tău! Lane nu-i putea spune asta. Vivi ar fi înnebunit!

— O.K., știu că-ți place să crezi că ne cunoști pe mine și pe Isabelle *atât* de bine, dar de data asta habar n-ai ce vorbești, spuse Vivi. Nu pun deloc în pericol planul, ca s-o trimit pe Izzy în brațele lui Shawn, doar pentru că e posibil să fiu *oarecum* atrasă de Jonathan. Probabil că orice fată care-l cunoaște se simte atrasă de el. Lane o privi mânioasă

¹² *Dead Poets Society* (1989), film american cu Robin Williams și Ethan Hawke.

pe Vivi.

— Vin cu tine!

Trecu pe lângă Vivi, îndreptându-se spre parcare, dar Vivi o apucă de mână, oprind-o.

— Ba nu, nu vii, spuse ea, trăgând-o pe Lane înapoi.

— Vivi! strigă Lane.

— Lane! strigă și Vivi, încrucișându-și brațele la piept.

Pentru o vreme, Lane și Vivi se înfruntară din priviri, iar Lane se simți ca la grădiniță când se lupta pentru ultima bucată de prăjitură. N-avea de gând să renunțe. Nu după ce-l refuzase pe Curtis – care acum părea să fie supărat pe ea – ca să poată merge la Jonathan. Și ea făcea parte din plan, la fel de mult ca și Vivi. Nu putea fi dată la o parte pur și simplu. Dar cu cât stăteau mai mult așa, cu atât mai mult simțea Lane că va ceda. Nu putea câștiga în fața lui Vivi. Niciodată nu putuse face asta. Și niciodată nu va putea s-o facă.

— Bine. Dacă vrei să distrugi totul, n-ai decât! spuse, în cele din urmă, Lane. Mie una nu-mi mai pasă.

Se răsuci și porni furtunos în direcția opusă, îndreptându-se spre casă. Pentru prima oară în viață, Lane văzu cum un grup de puștani se feresc rapid din calea ei. Se pare că arăta fioroasă atunci când stătea să izbucnească în lacrimi.

— Ba nu distrug nimic! strigă Vivi după ea.

— Mai vedem! îi răspunse Lane, sigură că Vivi nu putea s-o audă din pricina huruitului unui autobuz care se apropia.

Mai vedem noi'

Paisprezece

Vivi nu putea face nicio mișcare. Dacă ar fi făcut, umărul ei ar fi atins umărul lui Jonathan. Sau și-ar fi atins mâinile. Sau coapsele. Ce naiba era cu canapeluța asta? Era clar că părinții lui Jonathan aveau bani. Nu-și puteau permite o mobilă mai mare?

— N-am putea să ne uităm la astea în living? Aici nu prea e aer, spuse Vivi, privind în jur prin salonul de fapt foarte aerisit.

— DVD-ul de acolo e stricat, răspunse Jonathan, fără să-și ia ochii de pe ecran.

Minunat! Cel care defectase rahatul ăla de aparat avea să-i năruiască întregul plan! Pentru că dacă Vivi se mișca fie și numai cu un centimetru, dacă trăgea mai adânc aer în piept, o parte din trupul ei urma să atingă o parte din trupul lui Jonathan, după care aleluia! O să sară pe el! N-o să poată să se stăpânească!

— E destul de bun, de fapt, spuse Jonathan.

Vivi întoarse capul ca să-i privească profilul. Era perfect. El era perfect. Și erau singuri pe canapeluța asta, căci fratele lui plecase la un prieten. Nu tu părinți, nu tu frați curioși...

Stai! Nu-l placi. E doar un tip sexy, își spuse Vivi. *Tipi sexy sunt peste tot. Nici prin cap nu ți-ar fi trecut să-l săruți dacă Lane nu ți-ar fi dat ideea.*

Da, era greșeala lui Lane. Numai greșeala lui Lane. Și putea să dovedească faptul că fata se înșela. Chiar *avea* s-o dovedească! Tot ce trebuia să facă era să-și țină mâinile și buzele deoparte.

— Ce-i? Întrebă el, întorcându-și fața spre ea.

Ea își feri privirea, fixând din nou ecranul televizorului. Inima îi bătea cu așa putere, încât avea senzația de vomă.

— Nimic.

El rămase cu ochii pe ea. Îi privea obrazul. Vivi își lipi

palmele și le strecură între coapsele strânse, încercând să se facă pe cât de mică putea.

Deodată, coapsa lui Jonathan o atinse ușor pe a ei. Vivi simți cum inima i se oprește cu totul! Se uită spre el și i se păru că era ceva mai aproape decât fusese o clipă mai înainte. Privirea lui era intensă, iar întrebarea din ochii lui cât se poate de limpede. O ruga să-i dea voie. Fiecare părticică din trupul lui Vivi pulsa. *Da! Fă-o! Sărută-mă!*

Buzele lui Jonathan se apropiau tot mai mult, dar, spre surprinderea ei, Vivi se feri.

— Stai!

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? zise Jonathan sărind înapoi ca ars.

Vivi era deja în picioare.

— Nimic. Doar că...

În spatele ei, Robin Williams continua să vorbească.

— Doar că asta e partea din *Cercul poezilor dispăruți* care-i place cel mai mult lui Isabelle. Ar trebui s-o privești cu atenție. Trebuie să... s-o știi bine dacă o să ieși cu Isabelle sâmbătă.

Jonathan se uită la televizor de parcă ar fi fost o navă extraterestră care tocmai aterizase în salonul lui. Își îndreptă spatele pe canapeluța de catifea și-și înfipse mâinile în pernă.

— Sigur. Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta, spuse el.

— Despre ce? întrebă Vivi.

— Despre întâlnirea mea cu prietena ta, spuse Jonathan ridicându-se, fără să-și ia ochii de pe chipul lui Vivi.

Stătea atât de aproape de ea, încât Vivi îi putea simți pe față respirația caldă. Doamne, era perfect! De ce trebuia să fie atât de perfect?

— Vivi, tu... chiar vrei să mă întâlnesc cu prietena ta?

Vivi se gândi la lacrimile lui Isabelle atunci când Shawn o înșelase. Încrederea pe care o arătase după ce îl cunoscuse pe Brandon on-line. Emoția ei după ce Brandon se oferise s-

o însoțească la bal'. Înțelegerea pe care-o făcuseră ca Isabelle să-i acorde o șansă lui Brandon.

Vivi se găsea în fața singurei persoane care o putea împiedica pe Isabelle să se întoarcă la Shawn. Era prietenă cu Izzy de când purtau codițe și șpilhozeni roz. Jonathan intrase în viața ei cu trei zile în urmă.

— Da, vreau, spuse ea pe un ton hotărât. De ce n-aș vrea?

— Așa, fără motiv, spuse el, cu o expresie împietrită. Cred că trebuie să dăm înapoi câteva secvențe.

Înhăță telecomanda și se așează cât mai retras pe canapeluță, lipindu-se de brațul ei și oferindu-i lui Vivi un spațiu cât mai mare. Fata simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

— De fapt, trebuie să plec, spuse tare, înșfăcându-și geanta.

— Cum? Nici măcar primul film nu l-am văzut până la capăt, zise Jonathan.

— Știu, dar mi-am amintit că am ceva de făcut. N-avea de gând să plângă în fața lui. Nici vorbă! în niciun caz!

— Dar, Vivi...

— Pe curând! spuse Vivi, ajunsă deja în bucătărie. Să te uiți la cât de multe poți! mai strigă ea.

Trânti ușa din față după ea și alergă la mașină. Era spre binele ei, spre binele lui Isabelle. Spre binele tuturor.

Cincisprezece

Vineri era o zi frumoasă și însorită, iar curtea din fața școlii era plină de elevi care sporovăiau sau își agitau skateboard-urile, folosindu-și fiecare minut liber până aveau să intre la ore. Lane se sprijini de peretele exterior al sălii de sport, așteptând-o pe Vivi pentru a putea să se pună la curent una pe alta cu progresele făcute. Era cu un ochi pe parcare și altul pe Curtis și prietenii lui de skate, care-și etalau talentele încercând să impresioneze un grup de eleve dintr-a nouă. Curtis nu-i vorbise toată dimineața, și acum Lane avea un ghem în stomac, iar lucrurile se înrăutățeau și mai mult ori de câte ori vreuna dintre fete chicotea sau izbucnea în râs. Să fi fost una dintre ele partenera de bal a lui Curtis? Când, în cele din urmă, apărură și decapotabila lui Vivi, Lane alergă în întâmpinarea prietenei sale spre locul în care-și parca mașina, fericită să scape de acrobațiile penibile ale băieților.

— O.K! Ce s-a petrecut între tine și Jonathan aseară? se repezi Lane înainte ca Vivi să apuce să iasă din mașină.

— Dumnezeule! Fac infarct cu tine! bombăni Vivi.

Vivi purta pantaloni de trening cu talie joasă și tricoul ei de alergare, își strânsese părul în coadă de cal și nu se machiase. Arsenalul ei standard nu-te-pune-cu-mine! Lane îl știa. Și *mai știa* că ceva mersese prost cu Jonathan.

— Ce-ați făcut, v-ați combinat? De-aia era așa ciudat aseară la telefon?

Lane se dădu deoparte ca s-o lase pe Vivi să deschidă portiera mașinii.

— Ai vorbit cu el? o întreabă Vivi. Ce-a spus?

— O, Doamne, am dreptate! L-ai sărutat, este? o descusu Lane.

— Nu, ești fericită? Nu ne-am combinat! zise Vivi trântind portiera. De ce-ați vorbit la telefon?

— M-a sunat ca să-i dau să citească mesajele dintre

Isabelle și Marshall, îi spuse Lane. O urmări atentă pe prietena ei să vadă cum reacționează la fiecare cuvânt. Voia să se asigure că e pregătit.

— O.K. Și-atunci ce-i cu panica asta la tine? Întrebă Vivi.

— Pentru că părea ciudat. Foarte oficial. Nicio glumă, nimic. Și m-a mai întrebat dacă am vorbit cu tine după ce ai plecat de la el, continuă Lane în vreme ce se întorceau și se îndreptau spre școală. De ce m-a întrebat asta?

— Habar n-am, Lane. Nu știu să citesc gândurile, spuse Vivi, ridicând din umeri. Tot ce-am făcut a fost să ne uităm la un film. Mare scofală!

— Dacă spui tu, replică Lane.

— Spun. Cum te-ai descurcat cu mesajele? Întrebă Vivi scoțându-și ochelarii de soare din geantă și punându-i la ochi. I le-ai dat pe toate?

— Nu chiar, îi zise Lane. Vreau să spun, erau *o grămadă*. A luat Marshall note mai mici în ultima vreme? Pentru că, sincer, nu cred că face altceva decât să stea pe chat cu Izzy.

Vivi pufni.

— Nici nu mă mir! E prima oară în viața lui când o fată îi vorbește și-i spune mai mult de „Bună”, glumi ea.

— Nu-i adevărat! Eu vorbesc cu el, protestă Lane.

Ajunseseră la băncile așezate în cerc din curte și se așezară pe singura rămasă liberă.

— Da, pentru că n-ai încotro, răspunse Vivi.

— Nu pricep ce problemă ai tu cu fratele tău, spuse Lane, aruncându-și geanta la picioare.

Vivi își dădu ochii peste cap și-și lăsă capul pe spate, cu un căscat.

— Mă rog. E sau nu pregătit Jonathan?

— N-are cum să țină minte totul, răspunse Lane. E prea mult. O fi el un tip isteț, dar e ca și cum ai toci pentru un examen în numai două zile. Oricui i-ar veni greu. Și dacă Izzy îl întreabă ceva ciudat despre ceva de care nu-și amintește, am încurcat-o. Ce-o să ne facem?

Vivi își ridică fruntea și privi atât de trist spre parcare, încât Lane simți un alt nod în stomac. Părea aproape resemnată.

Și apoi Vivi se luminează la față.

— Asta e!

— Ce? Întrebă Lane, cu speranță și nervozitate deopotrivă.

— Aci erați! V-am căutat peste tot, fetelor! se auzi deodată ciripitul lui Isabelle, care apăruse în spatele lor.

Vivi se făcu cenușie la față, iar Lane sări în picioare ca să-i distragă atenția lui Izzy înainte ca ea să poată observa.

— Bună, Iz! spuse ea, îmbrățișându-și prietena. Deci! Măine e marea întâlnire! Ești emoționată?

— Foarte, spuse Isabelle. Abia aștept să văd cum ara...

— De fapt, o întrerupse Vivi, ridicându-se în picioare, Lane și cu mine tocmai vorbeam despre ziua de mâine și spuneam că ar trebui să venim cu tine.

— Ce? Întrebă Isabelle.

— Chiar... ce? repetă Lane.

— Știi, ce vorbeam noi adineaori, spuse Vivi apăsător, dându-i un cot lui Lane. L-ai întâlnit pe tipul ăsta on-line și nu ți-a arătat nici măcar o fotografie. Ar putea fi un pervers de cincizeci de ani sau ceva în genul ăsta. Sau unul care răpește femei. Ar putea fi oricine.

Lane o privi lung pe Vivi. Asta era soluția ei la problemă? Să se întâlnească toate trei cu Jonathan? Și ce să facă, să-i trimită fițuici pe sub masă ca să știe ce să spună?

— Păi ne întâlnim într-un loc public, replică Isabelle, ducându-și mâna la ochi ca să se ferească de soarele dimineții.

— Da, dar asta nu ajunge, spuse Vivi, încrucișându-și brațele la piept. Ai văzut *Dispărut fără urma*. Crede-mă. Ai nevoie de cineva lângă tine.

Isabelle își mușcă buza, privind-și prietenele.

— Chiar credeți că e un pervers de cincizeci de ani?

— Nu, sigur că nu, spuse Lane, prinzând-o de mână pe

Isabelle. Sunt convinsă că e un tip O.K... Dar Vivi are dreptate. E mai bine să fii în siguranță.

— Aveți dreptate, spuse, în cele din urmă, Isabelle. Și, oricum, ar trebui să-l cunoașteți și voi. O să fim cu toții la bal!

— Da, așa e, spuse Vivi, forțându-se să zâmbească.

Lane o privi pe Vivi. Putea fi mai evident de-atât că voia să meargă *ea* la bal cu Jonathan?

— Sunteți cele mai bune prietene, fetelor, v-am mai spus asta? murmură Isabelle, îmbrățișându-le pe amândouă. Ce m-aș face fără voi?

Te-ai fi dus la bal cu un ticălos, spuse Lane, simțind cum i se strânge inima. Lane își puse palma streășină la ochi și-și plimbă privirea prin curtea școlii, roind de copiii care nu voiau deloc să intre în școală într-o zi atât de frumoasă. Curtis trecu prin stânga ei pe skate-ul său, sărind peste un șir de trepte de pe alee. *Dar cel puțin ai merge cu cel pe care-l dorești lângă tine. Spre deosebire de noi celelalte.*

Peste tot vedeai numai cupluri. Lane nu era sigură dacă de vină era frenezia primăverii sau iminența balului de absolvire sau doar o soartă potrivnică, dar se părea că toți se țineau de mână, pupându-se prin holuri și flirtând fără rușine prin toate locurile prin care trecea ea. Așezându-se la coada de la cantină, după Clara Johnson și Sanjay Medha, se simțea ca și cum ar fi urmărit o producție Cine-max live și în culori. În fața perechii rămăsese un spațiu imens, iar în spate se formase o coadă foarte, foarte lungă. Dar tot ce vedeau cei doi erau nasurile lor extrem de apropiate, de parcă ar fi vrut să se înghită cu totul unul pe celălalt.

— Zi-le ceva, șopti tipa dintr-a zecea din spatele lui Lane”.

Lane se făcu purpurie la față. Nu era prea bună la dat din gură, dar fiind următoarea persoană la rând și singura elevă

din ultimul an de prin preajmă, se presupunea că era responsabilitatea ei.

— Aăă... pardon, spuse ea sfios. Ar trebui să... aăă... ne mișcăm.

Cei doi își îndepărtară fețele și-o tratară cu un smiorcăit umed și răsunător de parcă ar fi supt ceva. Puștani din spatele lui Lane gemură. Și apoi, asemenea unui înger coborât din cer, apăru Curtis, depășind rândul ca să ajungă în fața lui Lane. Doar la apropierea lui, ea își simți inima gata să-i explodeze în piept.

— Hei! Indianule! Dacă voiam să vedem asta, închiriam versiunea profesionistă!

Sanjay și Cara se desprinseră unul de celălalt și priviră plictisiți rândul din spatele lor, dar înaintară, își împinseră unica tavă, fiecare ținând-o de câte un capăt, cu picioarele practic împletite când se mișcă împiedicat în față. Puștani de la rând ovaționară.

— Mulțumesc, spuse Lane, șovăind. Curtis luă un lapte cu ciocolată și un măr.

— Da, mă rog, măcar atât să fac și eu.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Lane.

Își împinse tava după el, fără să ia nimic. Mâncarea era ultimul lucru la care se putea gândi.

— Doar că-ți rămăsesem dator, spuse Curtis, uitându-se cu coada ochiului la ea. Scuze pentru ieri, cred c-am fost o PMG.

Lane izbucni în râs. Se simțea așa de ușurată că ar fi putut s-o țină tot într-un râs o oră întreagă.

— Ba n-ai fost o pramatie mare și grasă!

— Bine, poate o pramatie mică și grasă, glumi Curtis.

Își scoase portofelul și privi la tava lui Lane. Ea-și dădu seama că era goală și înhăță repede o gogoasă și un suc.

— Le plătesc pe amândouă, îi spuse el casierei. Ieșind din rând, Lane zâmbea larg. Merseră încet alături pe culoarul central.

— Eram nervos de toată povestea asta cu pedepsitul. Iar

voi, fetelor, sunteți așa de ocupate cu Brandon... am senzația că nu te mai văd decât când învățăm împreună.

Făcu un pas în lateral ca să o poată privi.

Inima lui Lane mai avea puțin și-i ieșea din piept. Fusese îngrijorat că n-o mai vedea. Era cea mai grozavă conversație pe care o avusese vreodată.

— Vrei să-l sun pe tatăl tău să-i spun că e un om rău? întrebă Lane, încercând să rămână calmă.

— Ca și cum ai face asta pe bune, glumi și Curtis, oprindu-se în mijlocul culoarului. Și, pe urmă, nu e chiar așa de rău. Am făcut o înțelegere că, dacă iau un nouă sau chiar mai mult la testul de istorie, pot să merg la petrecerea din weekend. Așa că tre' să aștept până ne dau rezultatele ca să văd dacă pot să merg sau nu, dar mă gândeam... dacă pot să merg... poate ai vrea să vii și tu, spuse Curtis. Te iau și te duc eu înapoi acasă. Tu nu trebuie să faci nimic.

— Serious? chițăi Lane.

Era o întâlnire? Ea și Curtis aveau o întâlnire?

— Adică, da, sigur, sună super!

Bun! spuse Curtis zâmbind. Te iau pe la șapte. O.K?

Te iau pe la șapte. Suna ca o întâlnire. Dar nu! Ea și Curtis erau doar prieteni. Tipul avea probabil o parteneră pentru bal. Trebuia să se calmeze. Poate că acolo o să fie și partenera lui de bal. Poate că le-a invitat și pe Isabelle și pe Vivi. *Nu-ți face iluzii,* își zise Lane.

— O.K., s-a făcut! spuse Lane încuviințând din cap.

— Copii, vă și așezați, sau luăm masa în picioare? le spuse Vivi, care apăruse în spatele lor.

Lane tresări, dar reuși să nu scape nimic din mână. Se îndreptară toți trei spre masa unde-i aștepta Isabelle. Lane se așeză, încercând să ia parte la conversația despre absolvire și despre petrecerea de după, dar aștepta să vină vorba de cheful din weekend și Curtis să le invite și pe Isabelle și Vivi, dar el n-o făcu. Nici măcar nu aminti de el.

Se părea că vor fi numai ea și Curtis. Ah, și poate

partenera lui de bal. Dar Lane avea să treacă peste asta, dacă și când avea să se întâmple. Deocamdată, era fericită. Fericită și, de data asta, plină de speranță.

Şaisprezece

Piciorul lui Vivi se băţâia întruna pe sub masă, în colţul din spate al localului lui Loonie. Îşi apăsă mâinile pe coapsă, încercând să-l facă să se oprească, dar fără succes. Era agitată. Ca şi cum ar fi ieşit la o primă întâlnire. Ceea ce, presupunea ea, chiar făcea. Doar că nu era prima întâlnire a ei, ci a lui Isabelle. Prima întâlnire a lui Isabelle cu Jonathan.

Şi, fireşte, Isabelle arăta ca o zeiţă. Părul netezit, machiaj perfect şi o rochie foarte drăguţă, feminină, care pe Vivi ar fi arătat ca un costum de Halloween. Isabelle nu comandase nimic de mâncare, ca să nu-şi strice luciul de pe buze. În vremea asta, Vivi deja înghiţise o jumătate de gogoaşă cu unt de arahide şi o pungă de chipsuri.

— Eşti sigură că n-am exagerat cu rochia asta? o întrebă Isabelle, aranjându-şi rochia de bumbac Ralph Lauren fără bretele.

— Păi, începu Vivi, poate...

— Nu, Iz, interveni Lane, aruncându-i lui Vivi o privire care-o redusese la tăcere. Arăţi minunat!

Isabelle zâmbi.

— Mulţumesc că aţi venit, fetelor! Ce m-aş face fără voi?

Vivi zâmbi, dar Lane arăta aşa de nesigură, încât o făcu pe Vivi să simtă o sfârşeală în trup. Dar nu! Nu! Făceau bine ce făceau. O ţineau pe Isabelle departe de creatura toxică care era Shawn Littig şi-i puneau pe tavă pe cel mai uluitor tip de pe planetă. Se putea spune că erau cele mai bune prietene din toate timpurile.

Isabelle îşi controlă ceasul elegant de argint.

— Unde o fi? Doar nu m-a lăsat baltă?

Dacă a făcut-o, o să-l urmăresc personal şi-o să-i ard toate puloverele lui şic.

— Nu, spuse Vivi, privind la ceasul cu neon de pe perete. Dar aşa se poartă.

Exact în acel moment, ușa de sticlă se deschise. Vivi se întoarse, simțindu-și inima în gât. Dar pe ușa restaurantului nu intra Jonathan. Ci Marshall și prietenul lui cu părul creț Theo, cel obsedat de *Stăpânul inelelor*. Vivi își dădu ochii peste cap și pocni din limbă, cufundându-se în scaun.

— Bună, Marshall! îl strigă Lane, făcându-i cu mâna.

Marshall privi în direcția lor și zâmbi.

— Bună, Lane!

Îi spuse lui Theo câteva cuvinte și, după ce acesta se așază la rând în spatele unor fete din echipa de majorete, veni spre masa lor. Marshall purta jachetă cea nouă, verde, peste un tricou negru și o altă pereche de jeansi la modă. Avea chiar și o centură neagră cu ținte. Părul blond îi era neobișnuit de zburlit.

— Ce cauți aici? îl întrebă, iritată, Vivi.

— Nu poate un băiat să ia masa? întrebă el calm. Bună, Isabelle!

— Bună, îi răspunse Izzy. Îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită din nou, surprinsă. Arăți altfel.

— Mersi, spuse Marshall surâzând timid. Așa cred.

— Pot să-ți vorbesc o secundă? îl întrebă Vivi prin dinții încleștați. Fără să mai aștepte un răspuns, îl apucă de braț și-l trase către tejghea. Ce cauți aici? O să se prindă că se pune ceva la cale!

— Cum, Vivi? Păi locul ăsta e mereu plin cu elevi. Theo și cu mine mâncăm, atâta tot. Asta fac oamenii tot timpul, spuse Marshall. Și pe urmă, vreau să-l văd și eu pe tip. Fac și eu parte din plan, la fel ca și tine.

Vivi îl privi furioasă. N-avea replică la argumentul lui.

— Bine, dar ia-ți mâncarea și cară-te. Cum apare, tu dispari!

— Mă rog, spuse Marshall, dându-și ochii peste cap.

Vivi se opri scurt, iar băiatul se întoarse și se apropie alene de tejghea. Se părea că îmbrăcămintea lui nouă, de tip dur, i se urcase la cap. Îi spuse ceva lui Theo și amândoi chicotiră, uitându-se spre Isabelle și Lane. Vivi l-ar fi

omorât. Ce metodă mai bună să distrugi emoția unei întâlniri decât să ai un băiat pus pe rele care să le spioneze? Se îndreptă furtunos spre masa ei și se aruncă pe banchetă. Tot ce voia era să termine cât mai repede cu toată tevatura asta.

— O, Dumnezeuule! El e. E el? exclamă deodată Isabelle, strălucind toată.

Lane se schimbă dintr-odată la față.

— El e. Adică... el trebuie să fie, adăugă ea imediat.

Vivi se întoarce și Pământul se opri din rotația lui. În ușa stătea Jonathan, cercetând alene localul, își scoase ochelarii de soare și, în cele din urmă, ochii îi căzură pe ea. Vivi simți cum căldura din trupul ei ar fi putut încălzi întreaga încăpere.

Arăta incredibil. Părul blond îi era răvășit artistic, și obrajii și bărbia îi erau acoperite cu o barbă blondă de două zile – dar nu și cicatricea, observă Vivi. Era o zi călduroasă, așa că renunțase la îmbrăcămintea stabilită, dar obținuse un rezultat bun. Purta un tricou roșu, cu litere negre pe un umăr și o pereche de jeanși largi și rupți. Ghetele negre erau tocite în vârf și, din nefericire, purta o centură identică cu cea a lui Marshall. Nu că ar fi observat și altcineva în afară de Vivi.

— Brandon? întrebă Isabelle.

Jonathan zâmbi alene. Un zâmbet foarte sexy, cu gura închisă. Se îndreptă încet spre masa fetelor, ochii lui părând fixați pe chipul lui Vivi.

— Bună, zise el, privind adânc în ochii lui Vivi. Vivi îi răspunse mai mult în șoaptă.

— Bună!

— Bună, interveni și Isabelle.

Vivi simți o durere acută – din cauza unei lovituri de picior primite din partea lui Lane – și își reveni. Îl lovi la rândul ei pe sub masă pe Jonathan și acesta își mută, în cele din urmă, privirea la Isabelle. Vivi văzu cu un amestec de disperare și triumf cum zâmbetul lui devenea tot mai

larg.

— Isabelle? Întrebă el, plăcut surprins.

— Brandon, rosti ea, zâmbind cu toată gura.

— Fotografia ta e departe de realitate, spuse Jonathan, cu o voce joasă și răgușită.

Isabelle roși de plăcere.

— Mulțumesc!

Își duse mâna la buzunarul din spate al jeanșilor și scoase un trandafir roz perfect.

— Rozul e culoarea ta preferată, nu-i așa? spuse Jonathan.

— Ți-ai adus aminte, spuse Isabelle, cu răsuflarea tăiată.

Jonathan ridică din umeri.

— Bunicul meu îmi spunea mereu: Nu te duce niciodată la o întâlnire cu mâna goală.

Vivi trebui să se stăpânească să nu clatine din cap la găselnița lui. I se spusese cât de mult își iubea și-și respecta Isabelle bunicii. Tipul era bun.

— Ce drăguț! ciripi Isabelle, mirosind floarea. Jonathan se așeză lângă Vivi, în fața lui Isabelle, iar Vivi se trase mai departe, pentru a evita orice atingere. După ce Izzy îl prezentă pe „Brandon” celor două prietene ale ei, Vivi și Lane reușiră în sfârșit să schimbe o privire fără să i se pară cuiva ciudat. Lane zâmbi încântată, iar Vivi îi răspunse în același fel. Inima i se strânse de durere, dar ea o ignoră. Nu mai avea nicio importanță ce reacție ciudată avea trupul ei. Pentru că Isabelle era în mod clar fericită. Și asta era tot ce conta!

— Uneori, am probleme cu somnul. Prea multe gânduri, știi, spuse Jonathan, mijindu-și ușor ochii. Iar azi-noapte a fost nașpa rău. N-am reușit să închid un ochi până spre patru dimineața.

Se lăsase pe spătarul scaunului, cu picioarele întinse, jucându-se cu paiul din paharul cu suc. Antiteza totală a felului său de a fi în mod obișnuit, cu spatele drept și ținută politicoasă. Vivi era uluită. Tipul era bun. Tipul chiar era

bun. Isabelle rămăsese ținută locului. Între timp, Vivi se întreba cât din ce spunea Jonathan era adevărat, și cât născociri pentru rolul lui Brandon. Căci, cu cât vorbea mai mult, cu atât păreau să aibă mai multe în comun ea și cu Jonathan. Desigur, dacă ceea ce spunea era real.

— Și eu am aceeași problemă, nu se putu Vivi abține să nu spună. Ca și cum n-aș putea să întorc comutatorul creierului.

— Serios? întrebă Jonathan, pentru o fracțiune de secundă revenind la vocea lui obișnuită.

Și astfel, Vivi înțelese că măcar partea asta era adevărată. Apoi tipul păru să-și revină și reintră în pielea personajului.

— Bun, și când se întâmplă asta, de obicei cânt puțin la chitară ca să mă relaxez.

Vivi își simți inima sărindu-i din loc și o privi pe Lane, care se albise ca varul.

— La chitară? Eu știam că tu cânti la tobe, spuse Isabelle, nedumerită.

Pe chipul lui Jonathan se produse o tresărire extrem de mică, aproape imperceptibilă, dar Vivi era aproape sigură că ea fusese singura care-o remarcase.

— Sigur, dar e puțin mai greu să bați la tobe în plină noapte, spuse el, aplecându-se spre Izzy. Încă mai locuiesc cu părinții. Din nefericire.

Isabelle zâmbi. *A întors-o bine*, gândi Vivi.

— Dar când nu merge nici treaba cu chitara, am câteva liste pe care le recit în gând, urmă el. De obicei, asta mă ajută.

— Liste? Ce fel de liste? întrebă Vivi.

— Păi, știi... Statele și capitalele lor. Președinți, spuse Jonathan, după care-o privi pe Isabelle: Chestii plictisitoare ca astea, adăugă el. Care de obicei mă fac să trag pe dreapta.

— Oh, Doamne! Și eu fac exact același lucru! Doar că eu încerc să recit numele colegilor din clasă, spuse Vivi.

— Zău? Par să fie mulți, răspunse Jonathan.

— E o clasă mică, zise sec Lane.

Și-i mai trase un picior lui Vivi pe sub masă. Jonathan o privi pe Lane, își dresе glasul și se întoarse din nou spre Isabelle.

— Dar tu ce faci când nu poți să dormi?

— Eu? spuse Isabelle roșind. Păi eu nu prea am problema asta. Nu mi s-a întâmplat niciodată. Adorm de cum pun capul pe pernă.

— Ah! Jonathan păru pentru o clipă dezamăgit, după care își etală zâmbetul lui sexy. Te invidiez. Și pe tine, și perna ta.

Isabelle chicoti și se înroși și mai tare. Vivi își dădu ochii peste cap. Nu-i venea să creadă ce ușor cădea pradă unui tertip prietena ei superinteligentă. Nu că i-ar fi păsat. De fapt, se simțea foarte mândră de ea însăși. Atunci când inima nu-i bubuia în piept, tulburând-o.

— Așadar... ești sigur că nu te deranjează să vii tocmai până aici în weekendul viitor? îl întrebă Isabelle.

Vivi își ținu respirația, în sfârșit? Isabelle se hotărâse să meargă cu Jonathan la bal? Și dacă era așa, de ce oare lui Vivi îi venea să țipe în loc să sară-n sus de bucurie?

— Pentru tine? Glumești? M-aș duce până-n California, spuse Jonathan fără să clipească.

Își întinse coatele pe masă, prinse degetul mic al lui Isabelle cu degetul său și rămase nemișcat. Vivi nu și-ar fi putut lua ochii de la degetele încolăcite nici dacă în cafeneaua Starbucks de vizavi ar fi explodat o bombă.

Isabelle zâmbi și-i susținu privirea.

— Bun răspuns.

Jonathan îi întoarse zâmbetul. Vivi putea simți efectiv atracția dintre cei doi. Și, stând aproape de ei, îi era tot mai cald.

— Asta înseamnă că am trecut testul? întrebă Jonathan, înclinându-și capul într-o parte și afișând din nou surâsul lui sexy și minunat.

Isabelle se înroși.

— N-a fost un test.

— Sigur că a fost, spuse Jonathan. Dar am fost mai mult decât fericit să-l dau.

Isabelle își întoarse mâna, o ridică pe cea a lui Jonathan și-și împleti degetele cu ale lui. Gâtul lui Vivi se uscăse cu totul.

— Atunci, da, ai trecut testul, spuse Isabelle, neluându-și ochii din ochii lui.

Jonathan strânse degetele lui Isabelle, și ar fi putut la fel de bine să fi strâns și inima lui Vivi. *Te rog, să se termine cât mai repede toată povestea asta*, se gândi ea.

— Bun, așadar, săptămâna viitoare o să fiu aici, spuse Jonathan. Spune-mi ora și locul.

— Ne întâlnim la mine acasă, izbucni Vivi. Jonathan o privi ca și cum ar fi uitat că se mai afla și ea pe-acolo – sau că ar fi existat vreo dată – și dădu drumul mâinii lui Isabelle.

— Super! O să-mi trimiți pe mail detaliile, da, Isabelle? o întrebă, ridicându-se din scaun. Cred că ar trebui s-o pornesc la drum. Mai am... ceva de făcut. Acasă.

Isabelle sări în picioare.

— Bine, ies cu tine.

— Bun! Jonathan o privi pe Lane și apoi lung pe Vivi. Doamnelor!

— Mă bucur că te-am cunoscut, spuse tare Lane.

— Pa, adăugă Vivi.

Ieșind împreună pe ușă, Isabelle se roti, zâmbind fericită, „și mimă: *Oh, Dumnezeule!* ca și cum nu i-ar fi venit să creadă cât de norocoasă era. Vivi se forță să-i zâmbească la rândul ei.

— Uau! făcu Vivi înghițind în sec și păstrându-și zâmbetul pe buze. A fost perfect tipu', îi spuse ea lui Lane.

— Mda. Perfect, spuse Lane cu o voce încordată. Se sculă de pe banchetă. Pentru tine.

— Ce vrei să spui? întrebă Vivi, trăgându-se la marginea

banchetei de vinilin. Isabelle e nebună după el!

— Da, pentru că este orbită de strălucirea lui, spuse Lane, ridicând o mână. Dar jur, Viv, parcă ar fi avut întâlnire cu tine, nu cu ea. Voi doi ați vorbit practic tot timpul.

— Mă lași? Până la urmă salivau unul la altul ca nimic, spuse Vivi ridicându-se și ea, adrenalina alungându-i starea de melancolie. Mă bucur pentru ea. *Sunt. Pe bune, chiar pe bune că mă bucur.*

— Da, vezi să nu! O spui ca să te convingi pe tine, îi răspunse Lane.

Sunt. Pe bune, chiar pe bune că mă bucur. În acel moment, Isabelle dădu buzna pe ușă și se rezezi la Vivi.

— Oh, Dumnezeule, nu-mi vine să cred ce perfect e! Sunt așa de bucuroasă, fetelor, că nu m-ați lăsat să mă întorc la Shawn. Nici prin cap nu-mi trecea că ar putea exista și dpi ca el. Și s-a purtat așa frumos cu voi! Vi-l puteți imagina pe Shawn vorbind cu voi așa cum a făcut-o Brandon? Nu s-ar fi întâmplat nicicând.

— Nu. Nicicând, spuse Vivi, zâmbind triumfătoare către Lane.

— O să fie cel mai tare bal din toate timpurile! spuse Isabelle, arătându-și dinții perfecți. O.K! Acum trebuie să mă duc să fac pipi. Mă țin de douăzeci de minute, dar nu voiam să mă ridic de la masă.

Râse, trecând pe lângă prietenele ei în drum spre toaleta aflată în partea din spate a localului. Vivi se întoarse încet spre Lane, cu sprâncenele ridicate. Dar Lane se mulțumi să se încrunte, refuzând să urce în trenul veseliei.

— Minunat! Acum e îndrăgostită până peste cap de el, spuse Lane, punându-și mâinile în șolduri. Ce-o să facă atunci când o să afle că Brandon nu e Brandon?

— Tu nu știi niciodată să vezi partea frumoasă a lucrurilor? se răsti Vivi când Lane trecu pe lângă ea îndreptându-se spre ușă.

— Nu în scenariul ăsta! spuse Lane întorcându-se iarăși, cu mâinile încrucișate peste piept. O să sfârșească iar cu

inima sfărâmată.

Vivi își plimbă privirea prin localul pe jumătate gol, după ce ora mesei trecuse, căutând un răspuns care s-o satisfacă pe Dezamăgita Lane.

— Păi... n-o s-o lăsăm să afle.

— Îhî! Și cum o să facem asta? întrebă Lane, punându-și mâna pe speteaza unei banchete goale.

Vivi nu găsi nimic și-și ridică palmele.

— Bănuiesc că o să descopăr eu o cale.

— Mda, bine, succes! îi spuse Lane. Pentru că fie se vor tot întâlni și Jonathan își va spune Brandon, fie va trebui s-o termine cu ea fără să-i frângă inima. Încearcă să rezolvi chestia asta!

Lane se roti pe călcâie și porni iar spre ușă, toată numai nervi. Vivi alergă în fața ei, blocându-i ieșirea.

— Ce e cu tine? o întrebă ea. Nu poți s-o faci brusc pe aia corectă și să te porți ca și cum n-ar fi decât vina mea. Ești implicată în chestia asta la fel de mult ca și mine.

Lane oftă, fixând podeaua.

— Da, poate că ai dreptate. Dar aș fi vrut să nu fiu băgată, spuse ea, părând tristă. Vorbim mâine.

— Stai! Unde pleci? zise Vivi, tăindu-i iarăși drumul. Trebuie să ne întâlnim cu Jonathan.

— Du-te tu, oricum n-ai nevoie de mine, îi replică posomorâtă Lane.

De astă dată, Vivi o lăsă să plece, iar Lane împinse ușa cu podul palmei, deschizând-o cu așa o violență, încât aceasta păru gata să iasă din balamale. Apoi fata dispăru. Și în secunda următoare, cuvintele ei își atinseră ținta.

Vivi simți gustul amar al vinovăției dându-i târcoale. Tot ce voise să facă fusese să-i arate lui Izzy că mai existau tipi mișto și în afara lui Shawn Lităg, dar lui Isabelle i se pusese pata pe *un singur* tip - pe „Brandon”. Vivi trebuia să găsească o cale de rezolvare, fără să o facă pe Isabelle să sufere.

După ce o lăasă pe Isabelle acasă, Vivi conduse direct la Suburban Diner, unde ea, Lane și Jonathan avuseseră prima lor întâlnire. Intrând în parcare, își simți inima bătându-i cu putere, dar își spuse că era doar nervozitatea produsă de trecerea la etapa a doua a planului. Nu avea nimic de-a face cu faptul că-l va vedea pe Jonathan de una singură. Și nici palmele nu-i transpiraseră.

Se aștepta să-l găsească înăuntru, la o masă, dar rulând prin parcare în căutarea unui loc, îl văzu stând cu spatele sprijinit de SUV-ul lui rablagit. Își netezise părul, dar încă mai purta hainele lui Brandon. Vivi îi zâmbi și-i făcu cu mâna, apoi parcă lângă el și coborî din mașină.

— Ai fost nemaipomenit! strigă ea, ocolind în fugă mașina.

La apropierea ei, Jonathan își îndreptă spinarea.

— Pe bune! De necrezut! Habar n-aveam ce actor bun ești. Isabelle era topită de cum ai înșirat totul pe tarabă.

— Da, pare o fată grozavă, spuse Jonathan.

— Sunt așa de încântată c-o să mergi la bal cu ea, turui înainte Vivi. Shawn Littig este în sfârșit, *în sfârșit*, istorie!

— Vivi... în legătură cu balul, spuse Jonathan, vârandu-și mâinile în buzunarele jeansilor. Nu cred că pot să merg.

Vivi se simți ca și cum ar fi căzut într-o groapă adâncă.

— Ce? bâigui ea. Trebuie să mergi. E atât de fericită! Și tocmai i-ai spus că o să vii! Nu te poți retrage acum!

— Vivi. Jonathan făcu un pas către ea și ochii lui albaștri îi căutau pe ai ei. Nu vreau să merg decât cu tine.

Inima lui Vivi se strânse brusc.

— Ce?

— Există ceva între mine și tine, spuse el. Nu între Isabelle și mine. Tu ești cea pe care-o vreau, Vivi.

Apoi el îi puse o mână pe spate și o trase spre el. Înainte ca ea să poată măcar trage aer în piept, buzele lui le atinseră pe ale ei. Vivi simți o explozie de senzații cum nu mai simțise niciodată până atunci. Se lipi de Jonathan, iar

limba lui îi desfăcu buzele, făcând-o să simtă fiori pe șira spinării. Brațele ei erau deja pe după gâtul lui. Coapsele lor erau lipite. Mâinile băiatului îi răvășeau părul. Vivi își simți mintea golită de orice gând. Nimic altceva decât incredibila senzație de perfecțiune care-o copleșise.

Apoi se auzi un claxon.

Tresărind, Vivi făcu un pas înapoi.

— Ce naiba faci? strigă ea, încercând să se dezmeticească.

Pe lângă ei trecu o mașină plină de adolescenți, care râdeau și-i tachinau. Vivi își șterse gura cu dosul mâinii ca și cum ar fi fost dezgustată, deși simțea orice în afară de asta. Dar el așa trebuia să creadă. Așa trebuia. Pentru că nu putea merge cu el. Jonathan era partenerul lui Isabelle. Îi era destinat lui Isabelle.

— Se presupune că ești partenerul prietenei mele celei mai bune! spuse ferm Vivi, făcând încă un pas în spate ca să mărească distanța dintre ei.

— Nu, *Brandon* este presupusul partener al prietenei tale celei mai bune! replică el, roșu la față. *Eu* vreau să fiu partenerul *tău*!

Respirația lui Vivi era scurtă, sacadată. Asta nu se putea întâmpla. Pur și simplu nu se întâmpla.

— Vivi, te rog, spuse încet Jonathan, făcând un pas spre ea. Întâlnește-te cu mine. Știm amândoi că asta vrem, spuse el cu un surâs încântător.

Doar o privire către chipul plin de speranță al lui Jonathan, și Vivi știu. O făcuse de oaie. Rău de tot! Nu numai lui Isabelle avea să i se frângă inima. Totul din cauza ei și a planului ei stupid.

— Nu, nu vreau, zise ea sec.

Jonathan făcu un pas înapoi și izbucni într-un râs stângaci.

— Poftim?

— Nu vreau să mă întâlnesc cu tine, Jonathan. Nu ești deloc genul meu, dar poți fi genul alteia, spuse Vivi,

cuvintele ieșindu-i din gură fără să le mai fi gândit.

— Doar nu vorbești serios! spuse Jonathan, obraji colorându-i-se într-un roșu-aprins.

— Ba da. Uită-te la tine. Parcă ești dintr-un film anii 1950. Tipul cinstit, frumos îmbrăcat, cu o față de naiv, cu frățiorul pe care-l iubește și hainele de tocilar și cu... cu felul lui de „Sunt așa de politicos!” Astea nu-s pentru mine. Nimic din toate astea nu e pentru mine, spuse Vivi. Eu sunt dezordonată. Sunt gălăgioasă. Nu fac nimic din politețe. Tu și cu mine? Nu ne potrivim!

— Dar contrariile se atrag! spuse Jonathan, pe un ton implorator, încercând s-o prindă de mână.

Vivi gemu și-și trase mâna. Jonathan tresări.

— Iisuse! N-ai priceput aluzia? strigă ea, exasperată. Noi doi n-o să fim împreună! Nu-mi placi așa!

Jonathan își încleștă dinții și rămase privind-o lung, dezamăgit. Arăta de parcă Vivi tocmai i-ar fi călcat cățelul cu mașina.

— Îmi pare rău, spuse mecanic Vivi, cu inima strânsă într-o gheară de durere. A fost... foarte direct.

— Da, dar tu nu faci nimic din politețe, nu-i așa? replică tăios Jonathan, îndepărtându-se de ea.

— Nu asta, voiam însă să fiu bine înțeleasă, spuse Vivi, agățându-se disperată și de-un pai. Dacă mergi la bal cu Isabelle...

— Nu. Nu merg. Nu merg la bal cu Isabelle. Am pus punct, spuse Jonathan, întorcându-se spre mașina lui.

— Jonathan, nu! strigă disperată Vivi. Stai! Jonathan se urcă la volan și trânti portiera cu așa putere, că Vivi uită să mai respire. Nu putea să-l lase să plece. Nu putea să-l lase să dispară și să nu-l mai vadă niciodată.

— Îmi cer iertare, bine? strigă, încercând să acopere zgomotul motorului. Haide! Lasă-mă să-ți explic!

Dar el n-o băgă în seamă. Demară de pe locul lui și plecă fără să-i mai arunce nici măcar o ultimă privire.

Şaptesprezece

— Haide odată, răspunde! spuse Vivi printre dinţii încleşaţi.

Cu o mână ţinea strâns volanul, iar în cealaltă telefonul. În mod obişnuit folosea hands-free-ul, dar acum era o situaţie de urgenţă, iar căştile ei dispăruseră. Probabil sub una dintre cutiile goale de fast-food sau sub mormanele de haine de sport care-i umpleau maşina.

— Răspunde!

— Bună, sunt Jonathan, lăsaţi un mesaj!

— Fir-ar să fie!

Vivi îşi aruncă telefonul pe scaunul pasagerul lui, de unde ricoşă, cât pe ce să zboare afară pe geam. Trecu pe galben, luă un viraj strâns la stânga şi se năpusti pe Washington Street.

Era un coşmar. Cum putea Jonathan să-i facă una ca asta? Dacă o plăcea atât de mult, n-ar fi trebuit să încerce s-o ajute? N-ar fi trebuit să nu o lase baltă într-un moment atât de important? Nu înţelesese nimic! Nu era vorba despre ea. Nu era vorba despre ei doi. Era vorba despre Isabelle!

Telefonul sună şi inima îi sări din loc. Mai să dea într-un hidrant, bâjbâind după aparat. Când în sfârşit îl prinse cu degetele umede, era deja la al patrulea ţârâit şi nu mai avu timp să vadă cine o suna. Apelul ăsta nu putea merge la cutia poştală.

— Alo! strigă ea pe un ton strident.

— Vivi! Eşti bine? Întrebă Isabelle.

— Ah! Bună, Izzy! Sunt O.K! spuse Vivi, oprind la un stop şi blestemându-se că nu se uitase pe ecranul telefonului.

— Eşti sigură? Ai o voce cam ciudată, spuse Isabelle.

— Nu, sunt bine. Ce-i?

— Nu pot să-mi iau gândul de la Brandon, explodă Isabelle. I-ai observat cicatricea de pe bărbie? Unde nu-i

crescuse nici barba? Cât de incredibil de sexy era!

— Incredibil, repetă Vivi morocănoasă.

— De unde crezi că o are? O fi căpătat-o recent, de la schi sau din altă parte? Sau crezi că e una din cicatricile alea vechi, de la o bătaie din grădiniță sau ceva în genul ăsta? făcu tot felul de speculații Isabelle.

Vivi trase adânc aer în piept. N-avea de gând să piardă. În niciun caz. Dar de ce trebuia Isabelle să fie atât de afurisit de romantică, dramatică și lacrimogenă? O să fie terminată când o să afle că Jonathan - Brandon - oricare - se retrăsese.

Poate ar trebui să-i spun acum! Să rupem pisica, așa cum as dezlipi un plasture dintr-o mișcare!

— Mă întreb dac-o să-mi spună, continuă Isabelle entuziastă. Sau poate o fi un secret întunecat din trecut și va trebui să i-l smulg cu vorbe dulci!

Când semaforul se făcu verde, Vivi apăsă accelerația și o luă spre locuința lui Lane. *O.K., trebuie să rezolvăm asta. Nu putem renunța acum*, își spuse ea. *Jonathan o să meargă la bal cu Isabelle, de-ar fi să mor!*

— Vivi! mai ești acolo? întrebă Isabelle.

— Iz, regret, dar trebuie să închid. Sunt în mașină, spuse Vivi, apelând la firea corectă a lui Isabelle.

— Ah, scuză-mă, sună-mă mai târziu!

— Sigur că da! Pa!

Vivi azvârli din nou telefonul, frână în fața casei lui Lane și o luă la fugă pe aleea din față. Bătu tare la ușă să mai scape de adrenalina care-o copleșea. După ceea ce păru o veșnicie, Lane deschise ușa, cu fața îngrijorată.

— Vivi! Ce-i cu tine? întrebă ea.

— Jonathan se retrage, spuse Vivi, trecând pe lângă prietena ei în vestibulul încăpător.

— Cum? icni Lane.

Se făcu albă la față și trânti ușa, închizând-o.

— Se retrage!

Vivi se prinse cu mâinile de balustrada scărilor late și o

strânse puternic. Era atât de pornită, încât simțea că ar putea rupe în două lemnul de stejar masiv.

— A zis că nu mai merge la bal.

— Cum? De ce? întrebă Lane. O.K! Asta o să cam doară!

— Pentru că... începu Vivi, trăgând adânc aer în piept. Mă place pe mine. Vrea să meargă cu mine.

Lane simți că o ia cu leșin. Se sprijini de peretele de lângă ușă și se holbă la Vivi.

— Am știut eu!

— Da, bine, ai avut dreptate. Felicitări! spuse Vivi, începând să măsoare podeaua prin fața prietenei sale. Mă place și îl plac. Dar asta n-ar trebui să schimbe faptul că avem o înțelegere.

— Lasă naibii înțelegerea! exclamă Lane, acoperindu-și fața cu mâinile. Trebuie să o anulăm. Trebuia de mult s-o facem.

— Nu! Nu putem! Nu acum! spuse Vivi, întinzându-și mâinile în față asemenea unui condamnat care imploră să i se lase viața. Nu acum după ce s-a întâlnit cu el! Nu cu o săptămână înainte de afurisitul de bal! Este prea târziu. Dacă nu merge cu Brandon, n-o să meargă cu altcineva. Și aici vorbim de Isabelle! E emblema liceului! Dacă nu vine la bal și nu câștigă coroana de regină și tot restul, atunci ea... o să se sinucidă!

Teatral, își dădu Vivi seama, dar nici măcar Lane n-ar fi putut să nege. Isabelle fusese cu gândul la balul de absolvire încă de când erau în clasa a noua. Făcuse un colaj cu reguli pentru ora de educație sanitară – o lucrare care ar fi trebuit să reprezinte persoana care trebuia să fie ea – și fiecare poză fusese tăiată din reviste care vorbeau despre balurile de absolvire. Și încă mai avea chestia aia într-o clapă a stupidului ei Plan de Bal.

— Atunci sună-l, zise Lane cu o voce obosită. Sună-l și convinge-l să se răzgândească.

— Nu crezi că am încercat? Nu răspunde, spuse Vivi. Se lăsa să cadă pe prima treaptă a scărilor. Știi, uneori cred că

ideea de caller ID a fost cea mai proastă invenție făcută vreodată.

— Da, numai atunci când suni tu, răspunse Lane.

Vivi oftă. Era timpul să meargă până la capăt. Era timpul să apeleze și la ultima variantă.

— Lane, tre' să te duci tu la el și să stați de vorbă.

— Eu? spuse Lane, arătând ca un câine de pripas încolțit.

— Da, tu! Știu că am dat-o în bară, și aș rezolva eu situația dacă aș putea, dar nu pot. Tu ești singura persoană care poate să rezolve problema, spuse Vivi pe un ton implorator. Te rog! Pe mine n-o să mă asculte, dar poate că o să te asculte pe tine. Își privi ceasul. E încă devreme. Poți să-l prinzi înainte de cină.

— Vrei să „fac asta *acum*?” întrebă Lane.

— Da, acum, spuse Vivi. Deja pierdem timp prețios. Și apoi, dacă nu reușim s-o rezolvăm în vreun fel, o să stau toată noaptea trează și o să mă frământ.

— Îmi pare rău s-aud asta, dar nu pot, spuse Lane decisă, clătinând din cap. Nu pot să merg acolo. Am altele de făcut.

Vivi observă abia acum că părul lui Lane era frumos pieptănat și că ochii îi erau machiați. Și nu numai asta, prietena ei purta o bluză de bumbac drăguță pe care Vivi n-o mai văzuse până atunci. Arăta bine. Dar ce lucru ar putea să facă și care să fie mai important decât să o salveze pe Isabelle de un bal fără partener?

— Te rog, Lane! Nu putem lăsa să cadă totul. Am ajuns prea departe, spuse Vivi. Tu ai fost cea care-și făcea griji că Isabelle o să rămână cu inima frântă. Ce crezi c-o să se întâmple dacă o să fim nevoite să-i scriem un e-mail din partea lui Brandon în care să-i spună că nu poate merge cu ea? O să creadă că a văzut-o și n-a plăcut-o. O să creadă că i s-a părut hidoasă sau ceva în genul ăsta. Vorbim despre o inimă frântă – Izzy o să fie la pământ!

Lane se uită la Vivi, cu venin în priviri.

— Tu ești de vină, Vivi, te-am avertizat că așa o să se întâmple, dar n-ai vrut să asculți. Nu-i treaba mea să curăț

după tine.

Vivi simți în piept un nou ghimpe de vinovăție. Practic, Lane avea dreptate. Fusese numai vina lui Vivi. Dar asta nu schimba faptul că trebuiau să găsească o soluție. De dragul lui Isabelle.

— Te rog, șopti Vivi. Haide, Lane! Fă-o pentru Isabelle! Te rog!

Lane trase adânc aer în piept și privi spre capătul holului care ducea în bucătărie. Pentru o fracțiune de secundă, Vivi crezu că dăduse greș - că toată speranța era pierdută. Dar apoi Lane o privi din nou, cu o expresie de resemnare pe față, cu umerii căzuți.

— Bine, spuse ea, abia ridicând o mână și lăsând-o apoi să cadă. Trebuie să sun pe cineva.

Lane trase Jaguarul mamei sale în fața casei lui Jonathan și opri motorul. Îl sună pe Curtis pentru a treia oară și-și ținu respirația. În vreme ce ținea telefonul la ureche, cercetă locuința lui Jonathan, aproape sperând să descopere aleea fără mașini și casa închisă. Din păcate, mai multe ferestre erau deschise pentru a lăsa aerul cald de primăvară să intre în casă, și se putea auzi muzică venind dintr-o cameră de la etaj. În cele din urmă, la telefon răspunse robotul.

— Aici e Curtis. Cântecl de astăzi este „Graduale” cu Ttâird Eye Blând.

Lane gemu auzind primele măsuri ale cântecului pe care îl mai ascultase de două ori în ultima jumătate de oră. Într-un târziu, în sfârșit, bipul!

— Curtis, tot eu sunt, Lane. Ai primit mesajele mele? Întrebă, coborând din mașină și trântind portiera. Îmi pare tare rău că a trebuit să fug, dar dacă mă suni și-mi spui cum să ajung la petrecere, ne întâlnim acolo. Așa că... sună-mă. O.K. Mersi. Pa.

Închise și-și puse telefonul în buzunarul jachetei. De ce n-o sunase până acum Curtis? Să nu fi primit mesajele ei? Să fie chiar acum în fața casei ei goale, sunând întruna la ușă? Sau primise mesajele și se înfuriase așa de tare, încât nici măcar nu se obosise s-o sune și el?

O urăsc pe Vivi! O urăsc, o urăsc, o urăsc, o urăsc, o urăsc! gândi Lane, grăbindu-se spre ușa din față și sunând la sonerie.

Era atât de înverșunată, încât apăsă cu toată puterea pe buton, iar apoi se gândi că poate își scrântise degetul. Încă își mai scutura mâna, când ușa se deschise și apărură Jonathan. Pe față avea o expresie vădită de uimire.

— Bună, spuse Lane, dându-și seama dintr-odată că fusese atât de absorbită de apelurile către Curtis, încât nici nu se gândise la ce avea să-i spună.

— Bună, răspunse el. Intră.

Băiatul își trase capul între umeri și-și vârî mâna în buzunarul șortului de bumbac. Poate că Vivi făcuse bine că nu venise ea, căci în tricoul lui polo bleu, arătându-și picioarele bronzate și părând oarecum sfios, era pur și simplu adorabil.

Jonathan o conduse pe Lane în bucătărie, unde mama sa – o femeie înaltă, stilată, cu păr blond tuns scurt – tăia legume.

— Mamă, ea e prietena mea Lane, spuse Jonathan. Lane, ea e mama mea!

— Bună seara, spuse Lane, simțindu-se jenată. Mama lui Jonathan își șterse mâinile de șorț și zâmbi.

— Bună, Lane, îmi pare bine să te cunosc. După care îl privi pe Jonathan întrebător.

— O să mergem în salon pentru o secundă, da? făcu Jonathan.

— Sigur! Lane, vrei să bei sau să mănânci ceva? o întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, spuse Lane.

— Bine, strigați-mă dacă aveți nevoie de ceva, spuse ea,

înainte să se întoarcă la legumele ei.

Jonathan se întoarce și cobori cele câteva trepte care duceau în salon. La televizor se difuza un episod din *Junk Brothers*, unul din serialele preferate ale lui „Brandon”. Lane își ridică mirată sprâncenele, privindu-l pe Jonathan.

— Da, voi m-ați băgat în asta, fetelor, spuse el, ridicând telecomanda și închizând sonorul. Ocoli măsuța de cafea și rămase în picioare în fața fetei. Ei, ce s-a întâmplat?

— Nimic, îmi pare rău că te deranjez, spuse ea.

— Nu mă deranjezi. Dar prietenii mei or să apară peste puțin timp, spuse el. Așadar...

— Așadar, de ce sunt aici? Întrebă Lane.

— Cred că știu de ce ai venit, răspuse Jonathan, scărpinându-se la ceafă și ferindu-și privirea, ca și cum ar fi fost stingherit. Ți-a spus Vivi ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus că renunți, zise Lane. Iar eu speram să te fac să-ți schimbi intenția.

— Uau! Și pari foarte entuziasmată de misiunea ta, glumi Jonathan.

Lane reuși o umbră de zâmbet. Dădu ocol măsuței și se așeză pe brațul canapelei de catifea.

— Uite ce-i, știu că ne crezi pe amândouă țicnite, dar Isabelle nu este. Ea e de fapt incredibil de bună, de dulce și de minunată. Și ea o să fie cea rănită dacă tu nu vii. Poate că n-ar fi trebuit să punem la cale toată povestea asta, dar am făcut-o. Așa că tot ce te rog e să te gândești la sentimentele ei.

Jonathan o privea aproape amuzat, iar Lane își dădu seama ce-i ieșise din gură. Chicoti și privi podeaua, simțindu-se total idioată.

— Să te gândești la sentimentele unei persoane complet străine, față de care nu ai nici cea mai mică responsabilitate, spuse ea, dând din cap.

— Îmi pare rău, spuse Jonathan. Zău că-mi pare. Am știut de la început că n-ar fi trebuit să mă las implicat în asta. Știu că voi credeți că ceea ce faceți pentru prietena voastră

este un lucru bun, dar nu e așa. Îi anulați șansele să ia singură o decizie, de capul ei.

Lane își simți inima golindu-i-se de sânge. Jonathan habar n-avea ce ironice sunau cuvintele lui pentru ea. Se simțea ca și cum niciodată în viață n-ar fi luat vreo hotărâre pentru ea însăși, iar acum era acuzată că lua hotărâri în numele lui Izzy. Asta făcuse oare? Era oare posibil ca, luând parte la planul nebunesc al lui Vivi, să fi dispus de viața lui Isabelle mai mult decât dispusese vreodată de viața ei?

În acel moment își dădu seama că știuse de la început că nu va merge nicicum – că nu avea nicio șansă să-l convingă pe Jonathan să revină asupra deciziei lui. La urma urmei, ea nu era tipul A de personalitate din grupul ei. Dar venise oricum. Venise pentru că, într-un fel, asta i se păruse mai ușor decât să se uite la Vivi și să-i spună nu.

Jonathan își ridică rucsacul de pe podea și scoase un plic gros dintr-un buzunar exterior.

— Poftim, spuse el, întinzându-i-l feței. Aici sunt banii pe care mi i-a dat Vivi. Înțeleg poziția ta, Lane, sincer. Dar e problema ta. Nu a mea.

— O.K., spuse Lane, cu vocea înecată de lacrimi.

Nu-i venea să creadă că se putea întâmpla așa ceva. Isabelle avea să fie distrusă, și asta numai din vina ei. A ei și a lui Vivi. Nu numai că Izzy era părăsită de cel pe care-l denumise „băiatul de vis”, dar rămăsese și fără partener de bal. Doar dacă Shawn nu-și găsisese la rândul lui o parteneră, dar asta însemna să meargă cu însuși diavolul la bal. Cum de ieșiseră toate așa de prost?

— Ești bine? Întrebă Jonathan. Arăți de parcă tocmai ți-ai pierdut cel mai bun prieten.

— Sau pe toți trei, spuse mohorâtă Lane. Vivi o să se enerveze. Curtis o să fie rănit. Iar când Isabelle o să fie părăsită, avea să intre în cea mai gravă depresie din viața ei. Și totul din cauza unui plan stupid.

— Ce vrei să spui? zise Jonathan, așezându-se pe celălalt braț al canapelei și ridicându-și picioarele pe perne.

— Nu vrei să auzi, spuse Lane, înroșindu-se.

— N-aș fi întrebat dacă nu voiam să aud, spuse Jonathan cu un surâs blând.

Lane îl privi. Chiar putea să-i spună ce se întâmpla? Trecuse atât de mult timp fără să poată spune cuiva ce simțea cu adevărat. Dar de ce să nu-i spună lui Jonathan? Era om de treabă și nu avea cum să spună cuiva ce afla de la ea. Practic, el rupsese orice legătură cu ea și cu prietenii ei. Lane puse banii în poșetă și se întoarse spre el!

— Ți-aduci aminte de Curtis? întreabă ea.

— Tipul de la cina din prima seară. Sigur, spuse Jonathan. A tot schimbat mesaje cu frate-meu despre jocuri video.

Lane zâmbi.

— Serious?

— Danny îl consideră mai mișto decât mine, spuse Jonathan, râzând. De ce?

— Treaba e că-mi place la nebunie, dintotdeauna mi-a plăcut, spuse Lane, ridicându-se și apropiindu-se de biblioteca de pe perete. Iar el...

— El habar n-are, sfârși Jonathan în locul ei.

— Cam așa ceva, spuse Lane.

— De ce nu i-ai spus nimic? o întreabă Jonathan.

— Pentru că nu pot! spuse Lane, simțindu-se jalnică. Am plănuit s-o fac într-un milion de feluri, dar de fiecare dată când încerc, pun frână. Și de câte ori pun frână, mă simt o și mai mare ratată, în plus, am fost prieteni dintotdeauna. Și dacă lucrurile ar merge prost, n-aș vrea să pierd prietenia asta.

— Aha!

— Da, și ieri mi-a spus să merg cu el la petrecerea de diseară și, nu știu, poate am citit eu printre rânduri sau așa ceva, dar cred că mi-a cerut o *întâlnire*! Ca parteneră a lui, adică, spuse Lane cu speranță în glas.

— Petrecerea-i diseară? întreabă Jonathan, arătând spre podea.

— Da.

— Păi și de ce naiba ești aici? o întrebă Jonathan. Lane se făcu roșie la față. Începu să se joace cu cotorul unei cărți vechi de pe un raft al bibliotecii.

— Pentru că m-a convins Vivi să vin.

— Te-a *convins*? exclamă Jonathan.

— Păi da! Adică, trebuia să facem planul să funcționeze, nu? Iar ea nu putea să vină aici, așa că...

— Lane, nu mă înțelege greșit, dar ieși afară din casa mea, spuse Jonathan, dar nu lipsit de amabilitate.

— Ce? icni ea.

Jonathan dădu ocol măsuței de cafea și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Tu-ți dai seama ce se-ntâmplă aici? L-ai vrut pe tipul ăsta *toată* viața ta, iar diseară puteai să ai cea mai bună șansă cu el, dar în loc de asta, ai venit aici ca să obții ceea ce crezi că ar face-o fericită pe Vivi. Ceea ce crezi că face-o fericită pe Isabelle. Dar tu?

Inima lui Lane prinse să-i bubuie. Avea dreptate. Avea dreptate pe deplin.

— Vivi ți-a bramburit mintea, continuă Jonathan, ducându-și iritat mâinile la temple și făcând un pas într-o parte. Cumva, te-a făcut să crezi că planul ei de a o ajuta pe Isabelle este mai important decât orice. Chiar mai important decât mine și tine. Ei bine, asta-i o porcărie!

— Ai dreptate! răspunse Lane, simțind din plin efectul adrenalinei. Chiar e o porcărie!

— Tu ești importantă! Ești o fată frumoasă, deșteaptă, amuzantă! Eu unul cred că ar trebui să-l prinzi în corzi pe Curtis ăsta și să-i spui că e cel mai mare idiot dacă nu vrea să iasă cu tine, peroră Jonathan, aruncându-și brațul în lateral.

— Da! Așa este! spuse Lane înhățându-și poșeta.

— Bun! Acum șterge-o! spuse Jonathan cu un zâmbet, arătându-i ușa.

— O.K! Așa am să fac! răspunse Lane, incitată și furioasă. Se întoarse și se repezi spre scări, dar se opri în pragul ușii

și-și întoarse capul. Chiar crezi că sunt frumoasă, deșteaptă și amuzantă? întrebă ea încet.

— Șterge-o! spuse Jonathan râzând.

Ceea ce ea și făcu, cu viteza luminii, zâmbind într-o veselie.

— E totul în regulă, Lane? strigă doamna Hess după ea.

— E foarte bine! Mă bucur că v-am cunoscut, strigă și Lane.

Apoi trânti ușa de la locuința lui Jonathan și alergă la mașină, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Trebuie să meargă! Trebuie! gândi Vivi, strângând în mână telefonul în vreme ce urca spre camera ei, după un castron mare cu înghețată. *Te rog, Lane! Fă un miracol!*

Tocmai intra în camera ei, unde Marshall stătea – ca mai mereu în ultimul timp – în fața computerului, când telefonul sună. Vivi își simți inima în gât. Lane!

— Lane! Cum a fost? bâigui Vivi în receptor.

Marshall se întoarse în scaunul de birou și se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Vivi îl pusese deja la curent cu situația ivită, așa că acum stătea cu urechile ciulite.

— N-a vrut să cedeze, spuse Lane, vocea ei sunând ciudat de detașată. Ne-a părăsit.

— Cum? strigă Vivi.

Camera începu să se învârtă în jurul ei. Marshall își prinse capul în mâini.

— Ne-a părăsit, repetă Lane. Scuze, tre' i să-nchid.

— Scuze? *Scuze?* se bâlbâi Vivi, strângând telefonul așa de tare încât o durură degetele. Lane, unde ești? Nu poți să renunți! Trebuie să...

Dar nu mai era nimeni pe fir. Vivi gemu și formă imediat numărul lui Lane, dar nimeri direct în cutia poștală.

— La naiba! strigă ea, aruncând telefonul pe pat.

— Nu s-a răzgândit? o întrebă Marshall.

— Nu, Marshall, nu s-a răzgândit, îi răspunse Vivi, pe un ton sarcastic, încrucișându-și brațele la piept. O, Dumnezeuule, ce ne facem? Trebuie să putem face ceva, spuse ea, începând să se plimbe de colo-colo.

Marshall se ridică și se duse la fereastră, privind de-a lungul străzii lor liniștite.

— Nu-mi place să spun asta, Vivi, dar eu cred că nu putem face nimic, spuse el încet, rozându-și unghia de la degetul mare.

— Marshall! fulgeră din nou Vivi, frustrată. Dacă o să zici „Ți-am spus eu”, te arunc direct pe fereastra aia!

— Nu zic nimic, răspunse Marshall. Dar ce o să faci? Angajezi un înlocuitor? E prea târziu! L-a întâlnit deja pe J. Dacă nu vine la bal, atunci n-o să-l poată înlocui nimeni.

Vivi avea o stare proastă cum nu mai avusese niciodată. Gemu și se așază pe marginea patului, punându-și coatele pe coapse și prinzându-și capul în palme.

— Asta nu se întâmplă. Asta nu se întâmplă... Isabelle o să fie distrusă. Terminată. Și de ce?

Totul pentru că Vivi scornise planul ăsta stupid.

— Credeam că fac ceea ce trebuia, spuse Vivi, ridicându-și privirea către Marshall, în vreme ce dădea nervoasă din picior. N-am vrut să-l las pe Shawn s-o rănească din nou. Nimeni nu voia.

— Știu, spuse simplu Marshall. Și a existat un moment când am fost convinși că totul o să meargă ca pe roate.

— Zău? spuse Vivi, cu lacrimi în ochi.

— Da, dar din păcate...

Marshall își mută privirea pe ecranul computerului. Vivi se uita și ea la strălucirea lui albastru-al-burie.

— N-a mers, spuse ea, pe un ton sec.

Își simțea inima așa de grea, încât o făcea să-și încovoae umerii. Asta era! Era sfârșitul. Se simțea ca și cum s-ar fi resemnat ea însăși la o viață de solitudine, fără prieteni.

— Trebuie să-i scrii lui Isabelle și să-i spui că Brandon al ei nu poate veni la bal.

— Ești sigură? o întrebă Marshall.

— Ce altceva am putea face? spuse Vivi, ridicându-se și lăsându-și brațele să-i atârne pe lângă trup. Cu cât o facem mai curând, cu atât mai bine. N-o putem lăsa să aștepte până în seara balului, convinsă că are un partener.

Marshall trase adânc aer în piept și-și împleti degetele în creștetul capului, cu coatele depărtate ca niște aripi. Apoi expiră prelung și se întoarse hotărât spre computer.

— O.K! Hai s-o facem!

Intră pe pagina lui Isabelle din MySpace, cu poza ei zâmbitoare în colțul din stânga. Numai privind-o, lui Vivi îi venea să se dea cu capul de pereți. Nu se simțea în stare să fie de față. Trebuia să plece.

— O să fiu jos, îi spuse ea lui Marshall, luând o pernă de pe patul ei.

— Stai așa! Nu vrei să-mi spui ce să-i scriu? o întrebă Marshall.

Vivi se opri în pragul ușii. Își simțea lacrimile adunându-se în spatele pleoapelor. Ca și cum ar fi știut cum să părăsești o persoană cu ușurință. Ca și cum ar fi putut să-i facă asta prietenei sale. Privi la fratele ei, care stătea cu ochii mari deschiși, inocenți, și simți o strângere de inimă.

— Tu poți s-o faci mai frumos decât mine, Marsh, spuse ea. Sunt sigură că orice ai inventa va fi în regulă.

Vivi alergă pe scări la parter, dorindu-și să pună o distanță cât mai mare între ea și încurcătura pe care-o crease. Ochii o înțepau din pricina lacrimilor, iar gâtul i se uscaseră cu totul. O dăduse în bară. Dăduse greș cu prietena ei în cel mai rău mod posibil. Doar gândindu-se cum va arăta chipul lui Isabelle când va citi mail-ul de la Marshall, simți nevoia să spargă ceva. Și era numai din vina ei. Fugi în subsol, în întunericul lui răcoros, alinător. Și abia când închise ușa în spatele ei, dădu drumul lacrimilor să curgă.

Optsprezece

După ce străbătu de două ori întregul orașel Westmont, căutând misterioasa petrecere a lui Curtis și nedând decât peste cheful de ieșire la pensie a unui polițai, la Sala VFW¹³, Lane se așază pe treapta din față a casei ei și se puse pe așteptat. Părinții săi plecaseră de acasă la un spectacol de gală în oraș și n-aveau să se întoarcă decât spre dimineață. Ceea ce era bine. Pentru că cel puțin știa un lucru: Curtis, „vecinul”, se va întoarce înaintea lor și părinții ei n-o vor găsi leșinată în fața ușii. Așa spera ea, că el va ajunge primul acasă. Dacă avea să lipsească toată noaptea, ea era foarte sigură că, la prima întâlnire cu Curtis, nu va mai avea adrenalina de acum.

În cele din urmă, de după colț se zări lumina unor faruri. Mustangul lui Jeff. Lane se ridică, simțindu-și inima în gât. Își șterse palmele umede de dosul jeansilor și așteaptă ca Jeff să tragă pe aleea lui Curtis. Așteaptă să coboare Curtis din mașină și să-și lovească pumnii cu cei doi tipi din spate. Așteaptă până când, în sfârșit, se întoarse și o văzu.

— Lane! zise el.

Undeva în depărtare se auzi bubuind un tunet. Stârnit de vânt, părul lui Lane îi acoperi fața. Tremura și-și strânse mai bine jacheta în jurul trupului, în vreme ce traversa peluza către aleea din fața casei lui. Curtis purta un sweater albastru cu manșete zdrențuite și un șort cargo, iar părul îi era aranjat într-o dezordine căutată. Era adorabil.

— Bună, spuse ea. Ai primit mesajele mele? Curtis ridică mâna ca să-i arate că ținea în palmă telefonul.

— Abia acum, spuse el pe un ton de scuză. Nici măcar nu mi-am dat seama că aveam telefonul închis.

— Le-ai primit? spuse ea, ușurată.

— Da. Când am venit să te iau și n-am găsit pe nimeni acasă, am încercat să te sun pe mobil, dar mă tot trimitea

¹³ *Vekrans Foreign Wars*, organizație americană a veteranilor de război.

la căsuța poștală. M-am gândit că ai uitat de mine. Curtis râse și se scărpină la ceafă. Am fost supărat pe tine toată seara. Dacă mi-aș fi verificat rahatul ăsta de telefon...

Ca și cum aș putea vreodată să uit de tine, gândi Lane.

Bun! Venise timpul! Timpul s-o facă. Timpul să se arunce în luptă. *E cel mai mare idiot dacă nu vrea să iasă cu tine*, auzi din nou vocea lui Jonathan în minte.

— Curtis...

— Îmi pare rău, spuse el. În seara asta ar fi trebuit să ne distrăm, dar a ieșit pe dos. Ar fi trebuit însă să fii acolo. A fost o nebunie. Tipul ăla a venit cu...

— Curtis... încercă din nou Lane, dar el continuă să turuie.

— Pe urmă, a venit cu o tavă rotitoare, ca într-un film prost. Tipul era...

— Curtis! El tresări.

— Ce?

Inima lui Lane se opri în loc. Ea își ținu respirația.

— Vii la balul de absolvire cu mine?

Curtis se schimbă la față. Lumea își încetini rotirea, abia mișcându-se. Speranțele și visurile lui Lane fură luate de primele picături de ploaie. *împietrit* era singurul cuvânt care-i veni ei în minte pentru a descrie chipul lui. Picături mari, rotunde de ploaie căzură pe creștetul lui Lane, ca și cum ar fi vrut s-o necăjească.

— Las-o baltă! zise ea, retrăgându-se. Nu știi ce m-a apucat să spun asta, eu...

— Lane! Stai! spuse Curtis. Pentru o clipă, își acoperi fața cu amândouă mâinile, după care le lăsă în jos. Drace! Nu că n-aș vrea să merg cu tine...

— Dar nu mergi! O.K! Am priceput, spuse Lane luând-o înapoi pe peluza ei, în vreme ce ploaia se dezlănțuia.

— Nu, doar că... deja am o parteneră, spuse Curtis.

Lane se simți ca și cum brusc s-ar fi aprins un reflector, arzând-o cu lumina lui albă, dogoritoare. Își imaginează întreaga echipă de audio-vizual a școlii - împreună cu toți

cei pe care-i știa – stând pe acoperișul lui Curtis și prinzând-o în spotul de lumină, și râzând de umilirea ei. Îi veni să verse. Chiar acolo, pe alee. Asta ar fi trebuit să fie seara ei. Prima zi a noii Lane – Lane cea care vorbește în numele ei și primește ceea ce-și dorește, în loc de asta – un coșmar!

— Sigur. Sigur că ai, spuse Lane, continuând să se retragă. Adică, balul e săptămâna viitoare. Și deja ai un smoching. Cum puteai să n-ai o parteneră?

— Păi nici n-am avut până astă-seară, spuse Curtis, părând să-i fie rău, fizic. Am invitat-o pe Kim Wolfe. La petrecere.

Lane nu mai putea să respire. În seara asta? O invitase pe Kim Wolfe *în seara asta*? Când ea ar fi trebuit să fie cu el. Până în seara asta, când ea se ocupa de treburile murdare ale lui Vivi, Curtis încă nu avea o parteneră. Conștientizarea ocaziei pierdute o lovi ca un fulger în moalele capului. Dacă ar fi știut unde se ținea petrecerea, dacă ar fi ajuns acolo prima...

— Kim Wolfe? spuse Lane, creierul ei lucrând la cote scăzute. Nici măcar nu știam că voi doi...

— Păi nu, adică, nu suntem împreună. Eu doar... Curtis scoase un sunet de frustrare din fundul gâtului și își îndesă mâinile la subsuoară. Kim...

— O clevetitoare care este îndrăgostită ridicol de mult de cuvântul *uau?! fulgeră* Lane. Care, apropo, nici măcar nu este un cuvânt?

Uimit, Curtis își dădu capul pe spate.

— Lane...

— Trebuie să plec, spuse Lane, întorcându-se repede.

Părul ud o lovi peste ochi. Se împiedică de unul dintre aspersoarele ascunse în iarbă. Simți o durere cumplită în degetele de la picioare, dar continuă să meargă. Suferința i se dublase.

— Lane!

— Vorbim mai târziu! spuse ea, încercând să aibă un ton normal, deși încărcat de lacrimi.

Cu mâna tremurătoare și udă reuși să prindă mânerul ușii și intră în casă. Înăuntru, se sprijini de spatele ușii și se lăsă să cadă pe podea, cuprinzându-și în mână degetele rănite și încercând din răputeri să nu plângă.

— Mulțumesc foarte mult, Jonathan, șopti ea.

El o convinsese să facă asta. Încrederea lui în ea care, până la urmă, o făcuse să-și închipuie că toate vor merge așa cum își dorea. Ei bine, o făcuse! vorbise în numele ei și-și asumase riscul.

Iar acum stătea pe o podea rece de gresie, udă learcă, cu degetul mare de la picior pulsându-i în mână, cu inima distrusă și cu lacrimi curgându-i pe față. Și cu asta, basta!

În dimineața următoare, Lane trase exact în spatele mașinii lui Vivi, aflată pe aleea locuinței lui Isabelle. Vivi tocmai ieșea din decapotabila sa. Temperatura corpului lui Lane o luă vertiginos în sus doar la vederea prietenei ei.

E numai vina ta, își spuse ea, mijindu-și ochii. Dacă nu m-ai fi silit să merg la Jonathan într-o misiune imposibilă, aș fi fost cu Curtis aseară și el nu s-ar mai fi apropiat de km „Uau-Uau” Wolfe!

Vivi o privi pe Lane cu nerăbdare, împingându-și pe frunte ochelarii de soare.

— Vii sau o să stai acolo ca să ții cald locul? se răsti ea.

Lane își îngustă ochii. *Vivi* era supărată pe *ea*? Pentru ce? Pentru că fusese o fetiță ascultătoare și mersese până în Cranston pentru ea? Lane coborî din mașină, trânti portiera și trecu furtunos pe lângă Vivi, înaintând pe alee.

— Te-a chemat și pe tine, așa-i? întrebă ea răstit.

— Normal! De ce n-ar fi făcut-o? întrebă Vivi, grăbind pasul pe urmele lui Lane.

— Păi nu știi! Poate că și-a dat seama într-un fel că tu erai cauza nenorocirii ei, spuse Lane peste umăr, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Eu! Tu ești cea care s-a dus la el să-l convingă să nu renunțe și a dat-o jalnic în bară, răspunse Vivi, împingându-

și mâna în buzunarul hanoracului ei larg. Măcar ai încercat, Lane? Adică, ai încercat pe bune?

— Sigur că da! îi replică Lane. Întinse mâna și apăsă butonul soneriei. Dar *cineva* deja îl jignise atât de rău, încât nici nu mai vrea să audă de noi!

— Ah! exclamă Vivi, indignată, rămânând cu gura căscată. Dar știi că ai un...

În acel moment, ușa se deschise și în pragul ei apăru Isabelle, nemachiată și purtând pijamaua ei roz Victoria's Secret, cu lacrimi curgându-i din ochii umflați. Avea cam cinci șervețele mototolite în fiecare mână.

— Bu... bu... bună, fetelor! se jelui ea.

Lane uită complet de Vivi, Curtis și Jonathan. I se șterse totul din minte. Niciodată în viața ei n-o văzuse pe Isabelle arătând atât de groaznic. Vinovăția se strecură în trupul ei, și-și simți inima de plumb.

— Iz? făcu șovăind Vivi.

Isabelle făcu un pas înainte și le îmbrățișă pe amândouă, udându-i umărul lui Lane.

— Mă bu... bucur atât de... de mult că sunteți a... aici! plânse ea.

Lane o privi pe Vivi peste capul plecat al lui I Isabelle. *Noi i-am făcut asta*, gândi ea, îngustându-și ochii.

Vivi își dădu ochii peste cap, transmitându-i să termine. Apoi Vivi se desprinsă din îmbrățișare și închise ușa.

— Hai, Iz, să stăm jos.

— Bine, spuse Isabelle, trăgându-și nasul, își duse unul dintre șervețele la nas și suflă, [îndreptându-se împreună cu prietenele sale spre sufragerie. Pe canapeaua din încăperea opulentă, de obicei într-o ordine desăvârșită, se aflau un ca și tron pe jumătate plin cu cereale, trei ambalaje de napolitane, zece DVD-uri cu drame romantice și laptopul lui Isabelle. Așezându-se, Isabelle dădu deoparte cu piciorul cele trei ambalaje goale și puse castronul pe podea ca să le facă loc, plângând fără încetare.

— O să fie bine, Iz, spuse Lane, așezându-se pe canapea.

— Nu, n-o să fie! se văită Isabelle. M-a părăsit!) Totul era perfect, ne-am întâlnit și pe urmă m-a părăsit! Vă dați seama ce-nseamnă asta?

Lane simțea în gât un nod cât o minge de fotbal.

— Mă consideră respingătoare! urlă Isabelle, aruncându-și mâinile în sus, și câteva dintre șervețele căzură pe podea. Sunt hidoasă!

— Isabelle, nu ești hidoasă, spuse Vivi, întinzând mâna și mângâind-o pe păr. Ei, haide, știi și tu lucrul ăsta.

— Și atunci de ce m-a părăsit? întrebă Isabelle,] ștergându-și fața. Voi ați fost acolo! Ce-am făcut? Am spus ceva nepotrivit? L-am jignit cu ceva?

Lane se simțea așa de dezamăgită, că îi venea să țipe. Ar fi dat orice ca să poată să-i spună prietenei ei adevărul. Sigur că nu spusese nimic nepotrivit. Toată povestea asta era o minciună gogonată. Dar nu putea face asta. Pentru că Isabelle le-ar fi urât pe amândouă și le-ar fi dat afară, și atunci n-ar mai fi avut prietene cărora să se plângă.

— N-ai spus nimic rău, îi zise Lane, așezând în teanc DVD-urile pe măsuța de cafea și înlăturând câteva firimituri de pe canapea. Sunt convinsă că există o explicație rațională.

— Păi, mi-ar *plăcea* s-o știu și eu, dar nu mi-a răspuns, spuse Isabelle trăgându-și laptopul în poală. Lovi tastele aiurea ca și cum ar fi vrut să le rupă. De ce! Nu! Vrea! El! Să! îmi! Răspundă? rosti ea, lovind de fiecare dată câte o tastă.

Lane și Vivi se priviră cu ochii mari, tulburate. Oricât de supărată era Lane pe Vivi, erau amestecate amândouă în treaba asta. Care treabă devenea tot mai serioasă.

— O.K., Iz, hai să lăsăm laptopul ăsta frumos deoparte, spuse Vivi, luându-i computerul și așezându-l pe o măsuță din apropiere. Îl închise cu un pocnet, iar Isabelle îl privi cu jind. Ascultă-mă, n-ai nevoie de el, spuse Vivi. E doar un tip oarecare.

— Și cu balul cum rămâne? o întrebă Isabelle, uitându-se

la Vivi și apoi la Lane cu o privire sălbatică. N-am niciun partener!

— O să mergem toate trei împreună. Singure, împreună, sugeră Vivi, punându-și mâna peste mâna lui Isabelle.

— Zău? spuse Isabelle, cu o umbră de speranță în glas.

— Da! E o idee perfectă! spuse Lane, luând-o pe Isabelle de cealaltă mână.

Simți un junghi adânc în inimă când se gândi la Curtis. La eșecul ei în tentativa de a-și găsi fericirea. Dar reuși să zâmbească încurajator.

— Cine are nevoie de parteneri? Ne avem una pe cealaltă, adăugă ea.

— Ne avem una pe cealaltă, repetă Isabelle, privindu-le pe rând cu o recunoștință fără margini, încât lui Lane îi venea să-și smulgă părul. Voi, fetelor, sunteți cele mai bune prietene din lume, știți asta?

Apoi le cuprinse cu brațele și le trase spre ea așa de puternic, încât era cât pe ce ca Lane și Vivi să-și ciocnească frunțile.

— N-aș fi putut trece niciodată peste așa ceva fără voi, spuse melodramatic Isabelle.

Lane își simți inima mică în piept. Habar n-avea Isabelle că nici n-ar fi trecut vreodată prin așa ceva dacă n-ar fi fost ele. Întinse mâna și o mângâie cu stângăcie pe spate.

— Știm, spuse ea, simțindu-se o ticăloasă. Știm!

Nouăsprezece

Vivi se plimba de colo-colo, prin fața ferestrei panoramice din sufrageria ei, ridicându-și cu amândouă mâinile poalele rochiei negre, lungi până în podea. La fiecare câțiva pași, glezna i se răsucea din pricina tocurilor înalte. În cele din urmă, căzu pe canapea și-și scoase pantofii. De ce simțeau toate nevoia să poarte dispozitivele astea de tortură... nu putea pricepe! se gândi cu jind la bascheții ei negri Converse care zăceau pe podeaua din dormitor și se întrebă dacă ar fi observat cineva în caz că i-ar purta.

— Întârzie! De ce-o întârzia atâta? o întrebă Vivi pe Lane. N-am spus poze la ora șase? Tu ai fost aici la șase. Curtis mi-a spus că o să întârzie pentru că domnișoara Kim are recital de dans în după-masa asta, dar Isabelle n-a zis nimic. *Unde* naiba e?

În bucătărie, mama ei și părinții lui Lane sporovăiau la un pahar, așteptând să sosească și restul grupului. Râsetele lor parcă își băteau joc de tulburarea lui Vivi.

— Vrei să te liniștești odată? rosti Lane printre dinți. Mă agiți și pe mine.

— Sunt doar îngrijorată! spuse Vivi, privind pe fereastră la o mașină care trecea prin apropiere. Și dacă cedează nervos? Dacă hotărăște că nu poate merge la bal fără un partener și chiar acum zace pe undeva prin casă?

— Sunt sigură că nu e așa, spuse Lane, arătând mai degrabă furioasă.

— Trimite-i un mesaj, spuse Vivi, încrucișându-și brațele la piept.

— De ce tre' să-i trimit eu un mesaj? întrebă Lane.

— Pentru că poșeta și telefonul tău sunt aici, iar al meu e sus, răspunse Vivi.

De ce era Lane așa de dificilă în ultimul timp? Lane privi cu disperare în sus și smulse poșeta de pe canapea.

— Bine!

În vreme ce Lane îi scria un mesaj lui Isabelle, Vivi rămase pe loc, bătând din picior. Așteptau un răspuns, când în spatele lor apăru mama lui Vivi.

— A mai venit cineva? întrebă ea.

— Încă nu, ciripi Vivi, potrivit-și ironic glasul cu tonul fericit al mamei ei.

— Ah, scumpo, ce frumoasă ești! spuse mama lui Vivi, îmbrățișând-o strâns. Ți-am spus ce nemaipomenit cred eu că e faptul că te simți încrezătoare să mergi la balul de absolvire fără un partener?

Vivi simți un junghi în inimă.

— Mi-ai spus.

— Așa cred. Cred că dacă nu există nimeni în viața ta cu care să merite să împarți o seară ca asta, atunci este o decizie înțeleaptă să mergi de una singură, îi spuse maică-sa, mângâind-o pe față. Sunt foarte mândră de tine.

Vivi schiță un zâmbet, iar mama ei plecă. N-ar mai fi fost așa de mândră dacă ar fi aflat că renunțase la șansa unui partener de vis pentru ca Isabelle să nu sufere. Ceea ce nici n-ar fi fost chiar așa de rău, dacă nu s-ar fi dovedit un eșec total. Ce pierdere!

Deodată, telefonul lui Lane scoase un bip. Vivi se apropie de ea, ca să poată citi amândouă.

Isabelle: Scuze pentru întârziere. Mama a vrut poze în curte. Doar eu & partenerul meu!!

Inima lui Vivi se opri.

— *Partenerul ei?*

— Care partener? bâigui Lane. – Întreab-o! îi ceru Vivi. Lane scrisese:

Lane: Care partener?

După nici două secunde, Isabelle răspunse: Isabelle: Surpriză! suntem pe drum deja!

— O, Dumnezeule! Merge cu Scursura! Știam eu! E un coșmar! exclamă Vivi, luându-se cu mâinile de păr.

Merse până la fereastră și înapoi, simțindu-se ca un câine în cușcă.

— Nu putem ști asta, zise Lane.

— Cine altcineva ar putea să fie? De ce-ar fi vrut să țină secret dacă nu e Shawn? Întrebă Vivi, cuprinzându-și stomacul cu mâinile. Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că, după tot ce am făcut, merge tot cu Scurtura!

Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum a putut să scape lucrurile de sub control în așa măsură?

În acel moment, Vivi auzi pași pe scări și, ridicându-și privirea, îl văzu pe fratele ei coborând îmbrăcat în smocking. Părul blond îi era dat cu gel, însă ciufulit, nu strâns într-un coif așa cum obișnuia să-l poarte, și arăta tare chipeș. Exista însă o singură problemă.

— Ce naiba crezi că faci? îl întrebă Vivi.

— Merg la bal, îi răspunse Marshall, zâmbind și aranjându-și reverele.

— Ăăă... Marshall, regret că trebuie să-ți spun, dar tu nu ești absolvent, spuse Vivi.

— I-am spus că se poate considera invitatul meu, spuse Lane, făcând un pas în față.

— Poftim? făcu Vivi.

— Uau, Marshall, foarte a la James Bond, spuse Lane cu apreciere, îndepărtându-i o scamă de pe umăr...

— Mulțumesc, spuse Marshall, rotindu-se pe călcâie și pozând. Swayne. Marshall Swayne!

— Gogoman! Mare Gogoman! îl corectă Vivi.

— Vivi, care e problema ta? o întrebă Lane.

— Problema mea? spuse Vivi, făcând un pas în față. Problema mea e că se presupune că mergem fără parteneri, îți mai aduci aminte? Am făcut o înțelegere. I-am promis lui Isabelle.

— Păi nu sunt chiar partenerul ei, îi explică Marshall.

— Da, m-am gândit doar că ar merita să meargă și el. Știi tu, după toată treaba pe care l-am silit s-o facă, spuse Lane. Și apoi, Isabelle are un partener acum, așa că...

— Are? întrebă Marshall.

— Da, ceea ce înseamnă că eu am rămas singură!

exclamă Vivi.

Cu coada ochiului, Vivi surprinse limuzina Mercedes trăgând în fața casei. Asta era! îi scăpase totul de sub control, și acum în mod oficial!

— Au venit! îi strigă ea mamei ei, doar pentru că simțea o nevoie nebună să strige.

Ea, Lane și Marshall se urcară în genunchi pe canapea ca să privească afară. Între timp, părinții meraseră la ușa din față ca să-i întâmpine pe nou-veniți.

— Abia aștept să văd cum s-a îmbrăcat Isabelle, spuse mama lui Lane, țăcănind pe tocurile înalte. Fata asta are întotdeauna un gust impecabil.

— Nu și când vine vorba de băieți, spuse încet Vivi, simțind că i se face greață. Jur pe viața mea, dacă din mașina aia o să coboare Shawn Scursura...

Infiniți-ul argintiu al tatălui lui Isabelle trase în spatele limuzinei și din el coborâră părinții ei. Apoi, portiera din spate a limuzinei se deschise și coborî...

Jonathan Hess!

— Jonathan? icni Vivi, fără să gândească. Nici n-ar fi putut să emită ceva coerent, chiar dacă ar fi încercat. Jonathan se afla aici. Și dacă ar fi trecut pe-acolo un descoperitor de talente de la Hollywood, l-ar fi luat și, în doar douăzeci și patru de ore, l-ar fi dus direct pe covorul roșu. Arăta nemaipomenit! Smoching negru cambrat. Cravată lungă argintie. Păr ciufulit artistic. Perfecțiune! Dădu ocol prin spate mașinii și-i deschise portiera lui Izzy. Deodată, Vivi simți că nu e în stare să mai privească. Se întoarse și se lăsă să cadă pe canapea.

— Dar cum...?

— Cred că am spus ceva care l-a convins, zise aiurită Lane”.

Pentru Vivi însă lucrurile n-aveau din nou nicio noimă.

— Așa se pare, zise ea, cu îndoială. Dar de ce nu ne-a spus Izzy că tipul s-a răzgândit? A fost distrusă toată săptămâna. Ar fi trebuit să ne spună că s-a hotărât să vină.

De ce n-a...

— Cui îi pasă? ciripi Lane, cu ochi strălucitori. E aici! *Brandon* a venit! O, Dumnezeuule, *Vivi*! Am reușit! *Isabelle* are partenerul ei de vis!

Și orice stare tensionată dintre *Vivi* și *Lane* dispăru ca prin farmec. Nu fusese nimic în zadar. Toate discuțiile, toate uneltirile, toate temerile. Reușiseră!

În vestibul, mama lui *Vivi* și părinții lui *Lane* îi întâmpinară pe *Isabelle*, pe părinții ei și pe *Jonathan*.

— Ah, *Isabelle*! Ce bine arăți! izbucni mama lui *Lane*.

— Aidoma unei prințese coborâte dintr-o piesă de Shakespeare, adăugă mama lui *Vivi*.

— Și cine e tânărul ăsta chipeș? întrebă mama lui *Lane*.

— Sunt *Brandon*! îmi pare bine să vă cunosc! La auzul vocii lui, peste mintea lui *Vivi* se așternu o pătură de ceață. Se simțea moale. *Jonathan* n-ar fi trebuit să se afle aici. N-ar fi trebuit să fie în casa ei arătând atât de minunat și însoțind-o pe prietena ei cea mai bună.

— Pune-ți creierul la contribuție, *Vivi*! Ar trebui să fii entuziasmată! spuse *Lane*. Planul tău a funcționat. *Izzy* nu e cu *Shawn*. Ai reușit!

— Noi am reușit, preciză *Marshall*.

Vivi trase adânc aer în piept. *Lane* avea dreptate. Era cazul să sărbătorească. Era o izbândă. *Isabelle* era fericită. Mergea la balul de absolvire cu băiatul visurilor ei. *Vivi* ar fi vrut doar ca acesta să nu fi fost și băiatul propriilor ei visuri. Fii atent ce-ți dorești că s-ar putea împlini!

— Ai dreptate, spuse ea, într-un târziu, netezindu-și rochia.

Își dresе glasul, își aruncă părul peste umeri și se hotărî să-și ascundă simțămintele pentru tot restul seriei. Totul era pentru *Isabelle*. Și poate, doar poate, lucrurile vor ieși bine.

— Haideți, le spuse ea tovarășilor ei de conspirație, să punem piesa asta pe roate!

Cum de s-a ajuns aici? gândi Vivi, în vreme ce soarele nemilos îi scălda fața în lumină. Se găsea în mijlocul curții, flancată de o parte de Isabelle Prințe-sa-Roz și Jonathan Zeul-Actor și de cealaltă parte de Lane Micuța-Fericită și Marshall Cel-Me-reu-Enervant. Dacă cineva i-ar fi spus cu trei ani în urmă că o să se ducă la balul de absolvire fără partener și că una dintre prietenele ei cele mai bune o să meargă cu fratele ei, iar cealaltă prietenă cu băiatul pentru care Vivi făcuse o pasiune, i-ar fi răs în nas acelui cineva. Când colo, iat-o exact în situația asta! Și cu cât Jonathan o făcea pe Isabelle să chicotească mai tare, cu atât mai mult se gândea Vivi să se schimbe într-un tricou și să dispară la subsol cu o tonă de înghețată și toate DVD-urile cu X-Men.

Nu! Chiar și X-Men ar fi părut prea romantic. Poate niște filme cu zombi!

— Salut tuturor! Petrecere frumoasă! strigă Curtis, dând buzna pe ușa din spate și apoi pe peluză.

— Uau! Uau! ciripi Kim Wolfe, îmbrăcată într-o rochie de un verde țipător, fluturându-și mâinile prin aer.

Vivi își simți stomacul întors pe dos și o privi pe Lane, care-și pierduse complet zâmbetul. O.K!

Poate că Lane Micuța-Fericită nu fusese chiar cel mai rău lucru, căci acum Lane Dezamăgita era cam nașpa. După ei, pe ușa din spate, apărură părinții lui Curtis și ai lui Kim, iar mama lui Vivi și ceilalți părinți se grăbiră să-i întâmpine.

— Cum merge? întrebă Curtis, bătând palma cu Marshall.

Curtis purta un smoching negru și o cravată roșie cu spirale colorate. La gâtul oricărui alt băiat ar fi arătat ridicol, dar lui Curtis îi venea foarte bine.

— Bună, Vivi, spuse el, vârandu-și mâinile în buzunare. Lane, adăugă el oarecum stânjenit.

— Bună, spuse Lane.

Kim se apropie de el și-și strecură brațul pe după al lui.

— Bună tuturor, se pisici ea.

Lane se întoarse și se îndreptă spre verandă.

— Vreau niște limonadă.

Curtis se uită nesigur spre Vivi, dar înainte ca ea să se gândească măcar la ce putea să spună, apăru Isabelle ca să-l prezinte pe Jonathan.

— Curtis, Kim, el este Brandon, spuse Izzy. Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Jonathan, strângându-le mâinile.

— Și mie, spuse Curtis.

După care se lăsă o tăcere stingheritoare.

— Mi s-a făcut și mie sete, spuse, în cele din urmă, Curtis. Cine vrea un pahar?

— Eu! spuse Isabelle.

Apoi se întoarseră și se îndreptară spre verandă, unde Lane se așezase pe un scaun, sorbind limonada îndulcită, cu o expresie mohorâtă pe chip. Când Isabelle se întoarse cu spatele, Vivi profită de ocazie. Îl prinse pe Jonathan de braț, trăgându-l după uriașul rododendron de lângă gardul din spate.

— Vivi! Ce te-a apucat? Isabelle o să intre la idei! protestă Jonathan.

— Puțin îmi pasă! Trebuie să vorbim, spuse Vivi.

Jonathan arăta ca un iepure prins în cursă. Își rotea încontinuu ochii și se bâțâia pe picioare.

— Despre ce?

— Păi mai întâi, mersi că ai venit, spuse Vivi. După cum stăteau lucrurile...

— Da, bine, *Lane* a fost foarte convingătoare, spuse Jonathan.

Vivi simți un junghi în inimă. Nu că s-ar fi așteptat ca el să-i spună că dorea s-o vadă din nou *pe ea*, dar oricum durea.

— O.K! Bine! în regulă! spuse Vivi, cu mâinile în șolduri.

— Acum pot să plec? spuse Jonathan, negăsindu-și nicicum locul.

— Nu! Așteaptă! N-am avut ocazia să vorbim despre ce va urma, spuse Vivi, simțindu-și inima pulsându-i în urechi.

Jonathan își ridică o sprânceană. Până și asta era super!

— Despre ce va urma?

— Da. Ce ai de gând să spui... știi tu... ca s-o părăsești fără probleme, spuse Vivi, simțindu-se scârbită de ea însăși. Știa că el ura astfel de lucruri, minciuna și uneltirile, dar era silită să o facă. Nimeni nu se așteaptă s-o faci pe Brandon la nesfârșit, continuă ea. Înțelegerea a fost s-o duci la bal. Așa că avem o idee despre ce ai putea să-i spui ca s-o înștiințezi că nu te va mai vedea după petrecere.

Pentru o clipă, Jonathan se arată neîncrezător, dar își îndreaptă spatele și o fixă cu privirea.

— Sunt numai urechi.

— Ne-am gândit că i-ai putea spune că pleci peste vară la un conservator sau o școală de artă. Să studiezi muzica. Undeva departe, îi explică repede Vivi. Spune-i că e vorba de cursuri intensive și nimic nu trebuie să-ți distragă atenția, nici mail-uri, nici altceva.

— Pe bune? Țasta e planul tău? spuse Jonathan în derâdere.

— Ce? O să-i placă grozav că te dedici în felul ăsta muzicii. Poți să-i spui că ți-a făcut plăcere s-o cunoști, dar trebuie să te concentrezi la viitorul tău. O să fie ca în rahaturile de romane siropoase pe care le citește. În fiecare vară, stă pe plajă și devorează câte două pe zi, îi spuse Vivi. Romanele alea sunt plăcerea ei vinovată.

— O.K! Așadar, plec la un conservator în străinătate, unde n-o să am acces la mail, spuse Jonathan. Bine! Dar dacă mă crede, înseamnă că nu e chiar așa isteață pe cât ați spus voi mereu că e.

Uau! Nu-i lăsa nicio portiță deschisă!

— O să meargă, spuse Vivi, deja în defensivă. O cunosc un pic mai bine decât tine.

— Bine, spuse Jonathan. Ar trebui să mergem, înainte să-și dea seama cu toții că lipsim. Când ajunge partenerul tău? Vivi simți un gol în stomac.

— N-am partener, ai uitat?

Ura tonul ei care lăsa să se întrevadă o umbră de

speranță, dar era prea târziu să-l retragă. Și chiar spera. Spera ca el să facă ceva. S-o ia în brațe. S-o sărute. Să-i spună că ar fi vrut să fie cu ea, nu cu Izzy. Orice!

Dar fața lui frumoasă era lipsită de orice expresie.

— Ah, da, așa e. Bine.

Și asta a fost tot. El se întoarce și se strecură înapoi în curte, lăsând-o pe Vivi singură și făcând eforturi să-și oprească lacrimile.

Dansând în centrul ringului de dans din club, înconjurată de colegi, Lane se simțea de parcă ar fi visat. Nu putea să fie balul ei de absolvire! Cum de venise așa de repede? Cu o secundă în urmă, încă era o elevă de-a noua privind cu teamă și respect la elevii înalți și încrezători în ei dintr-a douăsprezecea, iar acum era ea însăși la sfârșitul clasei finale și nu se simțea deloc încrezătoare în sine și că ar inspira teamă și respect, ca să nu mai vorbim de înălțime. Se gândise că, atunci când va fi absolventă, lucrurile vor sta altfel. Că va fi sigură pe ea și grozavă, având certitudinea propriei personalități și a drumului de urmat – așa cum i se păruseră ei fetele mai în vârstă când intrase în primul an de liceu. Și iat-o acum, cu numai o lună înainte de absolvire, dansând la bal cu fratele mai mic al prietenei sale, pentru că nu fusese în stare să-l ia de partener pe băiatul cu care voise să apară. Băiatul care acum își legăna șoldurile cu Kim Wolfe în cealaltă parte a ringului de dans.

Lane îl roți pe Marshall până ce ajunse cu spatele la Curtis. Nu era ceva ce ar fi avut nevoie să vadă. Măcar de lucrul ăsta era sigură.

— Te distrezi? îl întrebă ea pe Marshall. Băiatul dădu din cap, continuând să se miște înainte și înapoi pe ritmul muzicii – una dintre versiunile acelea nesuferite ale unui cântec mai vechi de dragoste sfâșietoare pe care Lane îl ura. Din nefericire, după cum indicau și ultimele două piese,

părea să facă parte din preferințele DJ-ului.

— Scuze, nu sunt cel mai bun dansator, spuse Marshall.

— Ești mai bun decât cei mai mulți tipi de pe-aici, îi spuse Lane. Cel puțin simți ritmul.

Marshall zâmbi.

— Da, cred că asta e bine.

— O, Dumnezeule, Lane, *cine* e tipul lui Isabelle? Întrebă Jenny Lang, prinzând-o pe Lane de braț.

— Îl cheamă Brandon. E din Connecticut, minți Lane.

— Drace! Păcat că nu m-am înscris la universitatea de-acolo. Adică, dacă dai pe-acolo peste specimene ca ăsta... spuse Jenny roșind. E cel mai super tip dintre toți cei de-aici. Apoi, dând cu ochii de Marshall. Fără supărare!

— N-am de ce! strigă Marshall ca să acopere muzica.

— *Udă* te ia ei! spuse Jenny, cu ochii cât roata. E grămadă pe ea! De când ies împreună?

Grămadă pe ea? gândi, nedumerită, Lane. Privi la Isabelle și Jonathan și era cât se poate de clar că erau strâns îmbrățișați în mijlocul ringului de dans. În loc să urmeze ritmul aproape isteric asemenea celorlalți, se mișcau încet înainte și înapoi, privindu-se adânc în ochi. Mâna lui Jonathan se plimba pe spatele lui Isabelle. Ea oftă, închise ochii și-și lipi obrazul de pieptul lui.

— Aăă... nu de prea mult timp, răspunse, într-un târziu, Lane.

— E limpede că sunt îndrăgostiți, spuse Jenny. Toți vorbesc numai de asta.

— Zău? făcu Lane.

— Glumești? Nimeni n-a-nțeles niciodată ce căuta cu Shawn Littig. Bravo ei! Ciao! spuse Jenny, dispărând din nou în mulțime.

— Ești bine? o întrebă Marshall pe Lane.

— *Ce se întâmplă acolo?* îi șopti ea. Arată ca niște îndrăgostiți sadea sau ceva în genul ăsta.

Marshall se uită în direcția lor, apoi își dresă glasul și-și feri privirea.

— Păi, poate că tipul își joacă pur și simplu rolul.

— Nimeni nu i-a spus să facă *asta*, icni Lane când mâna lui Jonathan cobori pe fundul lui Isabelle.

Uimită, Isabelle își ridică ochii la Jonathan, după care izbucniră amândoi în râs. Isabelle strălucea. Avea fața îmbujorată și ochii scânteietori. Era pierdută complet.

— O, Dumnezeuule, oameni buni! ciripi Vivi, strecurându-se printre perechi și venind lângă ei. L-ați *văzut* pe domnul Scursoare? E verde la față!

Vivi ridică mâna ca să li-l arate pe Shawn, dar Lane nu-l văzu imediat. Asta pentru că tipul nu se afla în ringul de dans, ci la o masă de la margine, prăbușit în scaun, și aruncând priviri ucigătoare spre Isabelle și Jonathan.

— Probabil că n-a fost de mare ajutor că Tricia Blank i-a lins amigdalele lui Dell Landry toată seara, sublinie Marshall, dând din cap spre colțul unde Tricia se ghemuise în poala unui fotbalist.

— Cu siguranță nu! râse Vivi, aruncându-și părul blond peste umăr.

— Sper doar că Shawn nu va sări la Jonathan, spuse Lane. Nu cred că vrea să ajungă la urgențe.

— Ei, n-o să se bage, spuse Vivi. Sunt sigură că se poate stăpâni.

Apoi privi și ea pentru prima oară la cuplul pe care-l urzise și se schimbă brusc la față! Lane se simți cuprinsă de un sentiment de milă pentru ea.

Știa că Vivi vedea ceea ce vedea și ea. Doi oameni îndrăgostiți nebunește unul de celălalt!

— Vivi... începu Lane.

— Știți ce? o întrerupse Vivi, revenindu-și. Își ridică mâna – de încheietură îi atârna cureaua de la aparatul ei foto argintiu, lucios. Cred că am să-i fac o poză lui Shawn ca să rămână posterității.

Lane suspină când o văzu pe Vivi dispărând în grabă. Ar fi vrut ca fata să recunoască ce simțea pentru Jonathan. Dar, de fapt, așa cum arătau lucrurile acum, n-ar fi avut niciun

rost. Jonathan atinse fața lui Isabelle cu vârfurile degetelor, privind-o adânc în ochi și continuând să danseze.

— Incredibil! spuse Lane, ridicându-și ochii la Marshall – care-i privea lung, tânjind, pe cei doi.

Dintr-odată, Lane își reaminti de toate dățile când fusese împreună cu Izzy la el acasă și cum încercase el să participe la discuțiile lor, fiind nituit de Vivi. Își aminti cât de bucuros fusese în seara când Isabelle descoperise că Shawn o înșela, aducându-i acesteia berea fără alcool preferată. Realiză cât de emoționat fusese la început când se pusese problema să schimbe mesaje cu Isabelle și cât de obsedat devenise odată ce tăvălugul se pornise. Și apoi mai erau hainele noi, tunsoarea nouă, faptul că se înfățișase la prima întâlnire a lui Isabelle cu „Brandon”. Voise să-l vadă pe Jonathan. Să-l studieze pe cel care-i lua locul lângă Isabelle. Și apoi îi căzu fisa!

— O, Dumnezeu! Marshall! Tu o placi pe Isabelle! icni ea.

— Ce? Nu, da de unde! spuse repede Marshall. Roși și-și feri privirea.

Cântecul se termină și începu unul lent. Jumătate dintre dansatori părăsiră ringul, dar Lane rămase agățată de Marshall.

— Ba da, o placi! șopti ea. Te holbai la ea! Cunosci privirea asta! O placi pe Izzy!

— Ba nu! rosti Marshall printre dinți.

— *Nu-mi* vine să cred că nu mi-am dat seama mai de mult, spuse Lane, zâmbind larg. Marshall, de ce nu...

— Lane, nu o plac pe Isabelle, bine? oftă iritat și privi în jur ca să vadă dacă trage cineva cu urechea, după care-și apropie capul de al ei. Poți să păstrezi un secret?

— Sigur, răspunse Lane.

Marshall trase adânc aer în piept. Pentru o secundă, își înfipse dinții în buza de jos, după care spuse repede:

— Nu mă uitam la Isabelle. Mă uitam la Jonathan.

Lane rămase blocată.

— Sunt gay, Lane! șopti Marshall, ferindu-și privirea. Dar să nu spui nimănui. Mai ales lui Vivi. Trebuie să juri!

— Jur! spuse Lane, rămasă înmărmurită.

Nu era chiar pe deplin șocată. Doar pentru faptul că fusese prima persoană căruia i se destăinuise el. Și pentru că Marshall îl plăcea pe Jonathan. Încă un nod la pânza mare pe care o țesuseră.

Marshall își lăsă mâinile să cadă pe lângă trup și oftă.

— Poate că ar trebui să facem o pauză.

— E-o idee bună, spuse Lane, dornică să se așeze o secundă ca să-și adune gândurile.

Se întoarse ca să iasă de pe ringul de dans și aproape că se ciocni de Curtis. Curtis stând acolo în smochingul lui perfect și cu cravata lui roșie și aiurită, singur-singurel. Inima lui Lane începu să bată nebunește și fata căută din ochi o scăpare. Dar Curtis își desfăcu brațele și ridică din sprâncene.

— Dansăm?

— Sigur, reuși să îngaima Lane.

Abia dacă îndrăznea să-și ridice ochii la el, când băiatul o luă de talie și începu să se miște. Era prea jenată, prea tensionată, prea orice. Îl privi și ochii li se întâlniră, apoi clipi și se uită în altă parte.

Spune ceva! Spune ceva! se certă ea.

— Îmi place rochia ta, spuse, într-un târziu, Curtis.

— Mersi. Ai ales un smoching frumos, răspunse ea.

— Am zis că mă reprezintă.

— Păi cam așa ceva.

— Bine.

— Bine.

Urmă un lung moment de tăcere, în care continuă să danseze. Lane începuse să se întrebe dacă melodia aia afurisită avea să se sfârșească vreodată, să poată și ea respira, când Curtis vorbi.

— Lane, vreau să-ți spun ceva, zise el. Se opri din dansat.

Liniștea se pogorî peste lume. Pentru o fracțiune de

secundă, totul rămase nemișcat. Lane știa că orice îi spunea el acum avea să-i schimbe viața. Într-un fel, avea această certitudine. Ori avea să-i frângă inima, ori s-o facă fericită. Privi în ochii lui căprui, calzi și se pregăti sufletește.

— Da?

— Vreau doar să știi că...

— Curtis! Vino! strigă Kim apărută din senin și prinzându-l pe Curtis de braț. Se fac poze la masa noastră! Nu putem lipsi! Uau, uau!

Îl trase pe Curtis după ea, iar el se împletici, privind înapoi spre Lane și cerându-și iertare din ochi. Și dintr-odată, lumea prinse din nou să se rotească – muzica asurzitoare, râsetele, parfumurile prea tari – și Lane trecu iar pe lângă trofeu!

Douăzeci

Vivi se trase la capătul banchetei din limuzină și privi pe geam. Dacă avea să-i mai vadă un singur minut pe Izzy și Jonathan schimbând priviri languroase, avea să moară de durere.

Iisuse, aș vrea să pot sări peste petrecerea de după bal, se gândi ea, pe când prietenele ei urcau voioase în mașină. Dar n-avea cum. Trebuia să fie acolo când Jonathan o va rupe cu Isabelle. *Dacă o va rupe.* După cum arătau lucrurile, cei doi puteau foarte bine să-și pună verighetele pe deget și să-nceapă să toarne copii.

— Hei! șopti Curtis, bătând-o pe braț când o urmă în mașină. Operațiunea Scursura pe Frigare a avut succes deplin, nu? Isabelle e topită după tipul ăla!

Lui Vivi i se întoarse stomacul pe dos.

— Mda. Super!

Curtis îi aruncă o privire nedumerită și se așeză în fața ei. Lângă el apărură imediat Kim, care privea fotografiile din aparatul ei digital. Lângă ea se așeză Marshall, iar lângă acesta Lane, lăsând bancheta pe care stătea Vivi liberă pentru cuplul secolului. Jonathan se așeză lângă Vivi, cu coapsa lui atingând-o pe a ei, lucru care-o făcu pe Vivi să se împingă și mai mult în portieră.

Omoară-mă. Omoară-mă acum.

— Ce cauți așa de departe? îi spuse Jonathan Isabellei de îndată ce se închise portiera.

Vivi privi oripilată cum băiatul o trage pe Isabelle pe genunchii lui, iar ea chicotește fericită, cu coroana de regină a balului alunecată puțin într-o parte.

— Brandon! se pisici ea, lovindu-l peste umăr. Dar nici că se mișcă din poala lui. În schimb, își aruncă din picioare pantofii argintii care o lovira pe Vivi peste glezne.

— Da! Uau! Uau! strigă Kim Wolfe, urcându-se și ea pe genunchii lui Curtis.

Vivi o privi pe Lane care stătea în fața ei. Planul funcționa, dar, în alte privințe, seara asta mersese cât se poate de prost.

— Șofer! Mergem la Dell Landry!

— Bine, doamnă, răspunse șoferul.

Din fericire, era un drum scurt, timp în care Kim trecu aparatul ei foto de la unul la altul, făcându-i să privească „uluitoarele” ei fotografii, cele mai multe dintre ele fiind ale prietenelor ei care pozau lasciv pe ringul de dans. Jonathan și Izzy nu-i luară în seamă rugămințile de a se uita la fotografii, fiind ocupați unul cu celălalt, chicotind și șoptindu-și unele și altele, Jonathan ținându-și brațele în jurul taliei delicate a feței. Când în cele din urmă limuzina trase pe aleea lată din fața casei uriașe a colegului lor de clasă, Vivi trebui să-și înfigă unghiile în palme ca să nu și le folosească la altceva.

— Ești bine? o întrebă Lane pe Vivi, potrivindu-și pașii după ai ei, pe când se îndrepta către ușa din față și vacarmul dinăuntru.

— Sunt bine. Cât se poate de bine, spuse Vivi, cu pumnii încleștați.

— Fetelor! Stați așa! strigă Isabelle, alergând după ele în rochia ei lungă și pe tocurile înalte.

Vivi nu-și încetini mersul, dar Izzy reuși totuși să le prindă din urmă.

— Ah, Dumnezeule, fetelor, ce uluitor e Brandon!

Lane îi aruncă lui Vivi o privire îndurerată. Vivi îi fu recunoscătoare pentru înțelegere, chiar dacă lucrul ăsta o irita. Tot ce-și dorea era să plece naibii de-acolo.

— Da, e nemaipomenit, spuse Lane, atingând brațul lui Izzy.

— Cum se uită în ochii mei! E incredibil, fetelor! izbucni Isabelle, pe când intrau împreună pe ușă. Știu că sună nebunește, dar cred că se pregătește să-mi spună că mă iubește.

— Ce? strigă Vivi, oprindu-se în mijlocul vestibulului

placat cu marmură.

Mai mulți puștani care forfoteau prin jur cu pahare de șampanie și bere se opriră să le privească, dar, văzând că nu se petrecea nimic interesant, se întoarseră la hârjoana lor.

— Abia vă cunoașteți unul pe altul, spuse Vivi.

— Știu, dar asta a lăsat să se înțeleagă toată seara, declară Izzy, cu mâna la inimă. Tot spune că vrea să-mi spună ceva. Și că n-a mai cunoscut pe nimeni ca mine. Și vocea lui devine pe urmă răgușită și eu simt cum mă topesc de tot. E-așa de tare!

Vivi privi înapoi prin ușa deschisă și-i văzu pe Marshall, Curtis și Jonathan pozându-i lui Kim, Jonathan afișând zâmbetul acela superior „Sunt super-cool ca Brandon”. Ce n-ar fi dat să i-l poată șterge de pe fața aia mobilă. Nu-i spuse lui Vivi, doar acum o săptămână, că *pe ea* o plăcea?

— Și știți care e lucrul cu adevărat ciudat? spuse Isabelle.

Privi în jur, le înșfacă de câte un braț și le trase spre perete, în spatele unui ghiveci cu o plantă mare, decorativă. Vivi o privea pe prietena ei cu răsuflarea tăiată, așteptând împietrită să vadă ce-o să mai urmeze.

— Lucrul ciudat este, repetă Isabelle, cu ochii ei căprui pierduți în visare, că mi se pare că-l iubesc și eu!

— Isabelle, spuse Lane, cu un ton disperat. Vivi își simți gâtul prins ca într-un clește.

— Mulțumesc din suflet, fetelor, că m-ați convins să merg cu el! spuse Isabelle, îmbrățișându-le la repezeală și alergând să se arunce în brațele deschise ale lui Jonathan.

— Sunt dracul gol, șopti Vivi. Sunt chiar dracul gol!

— E-n regulă, spuse Lane. O să fie bine.

Dar Vivi simți deodată că puiul înfulecat la bal nu-și găsisese un loc tocmai confortabil în stomacul ei. Se întoarse, o împinse la o parte pe Kim Wolfe și alergă spre baie.

— Așa, Curtis! Așa, Curtis! Așa! Hai! Hai, Curtis!

Vivi, Lane și Isabelle, așezate pe canapeaua de piele din sufrageria lui Dell, râdeau cu lacrimi privind la recitalul de dans dat de Curtis pe măsuța de cafea. Își scosese smochingul, își legase cravata în jurul frunții ca o bandană, iar cămașa era ieșită complet din pantaloni. În jurul lui, colegii de clasă chercheliți își ridicaseră mâinile, ovaționându-l. Nemaivăzându-i pe Jonathan și Marshall, Vivi se simți ceva mai relaxată decât fusese întreaga seară. Ar fi vrut ca prietenele ei să fi respectat regula fără-partener. Dacă ar fi fost singure ca acum, chiar s-ar fi putut distra pe cinste.

— Și-acum ce se-ntâmplă? întrebă Isabelle râzând.

Lane chicoti.

— Cred că-l vedem pe Curtis cel abțiguit *în plină desfășurare*, spuse ea, imitând vocea unui băiat împătimit de skateboard.

— De ce n-am acum o cameră video?! țipă Vivi printre hohote. E material de șantaj de primă mână.

Deodată, Curtis sări de pe masă încercând un șpagat în zbor, dar nu reuși decât să-și crape pantalonii în fund. Izbucniră cu toții într-un râs aproape isteric, iar Curtis se făcu roșu ca racul.

— Nu-i amuzant! strigă el, chiar dacă râdea. Sunt închiriați!

Lane era pe jos de râs. Isabelle își ștergea lacrimile din ochi. Privindu-i, Vivi încercă să păstreze imaginea asta în memorie. Singura amintire amuzantă de la balul ei de absolvire.

— Asta a fost cea mai reușită seară dintotdeauna, fetelor, spuse Isabelle, cu un oftat de satisfacție, lăsându-se pe spate și reușind să-și potolească râsul.

Dintr-odată, umerii lui Vivi se încordară. Își dăduse seama după tonul visător cu care vorbise Isabelle că se gândea la Jonathan. Ultimul lucru la care ar fi vrut Vivi să se gândească.

Isabelle își ridică privirea și se luminează la față.

— Și încă mai continuă!

Vivi își simți inima sărindu-i din piept. Jonathan tocmai intrase în cameră și își croia drum spre ele. Isabelle se chinui să se ridice de pe canapeaua joasă când el se apropie, și Jonathan făcu în grabă ultimii pași, prinzând-o de brațe și ajutând-o. Izzy se împiedică de el și chicoti, iar Jonathan o îmbrățișă cu tandrețe. Vivi simți o nevoie nebună să-și scoată pantoful și să-l arunce în el. Ar fi fost primul lucru cu folos pe care blestematul de pantof cu toc l-ar fi făcut pentru ea în seara aceea.

— Unde-ai fost? îl întreabă Isabelle, clipind spre Jonathan. Mi-a fost dor de tine!

— Și mie, spuse el, cu o voce joasă, sexy, plimbându-și degetele pe obrazul ei. Am putea... oare... să ieșim? întreabă el, privind spre Vivi și Lane ca și cum ar fi căutat puțină intimitate.

— Sigur că da! zise Isabelle, zâmbind.

Jonathan porni spre ușă, iar Isabelle se roti iute și zâmbi exaltată.

Inima și stomacul lui Vivi își schimbă locurile în corpul ei, ceea ce era departe de a fi un sentiment plăcut.

— Crezi că vrea să-i spună că trebuie să se despartă, sau că o iubește?

— Vivi, n-are cum s-o iubească. Abia a cunoscut-o, spuse Lane.

— Da, dar și eu abia l-am cunoscut și...

Vivi se opri înainte să spună prea multe. Dar, oricum, Lane putea citi pe fața ei ca într-o carte.

— Ah, Dumnezeu, Vivi! gemu Lane, dându-și seama ce voia Vivi să spună. E ca într-o tragedie greacă!

Vivi simțea că inima i se va ofili și va înceta să mai bată. Nu putea să stea așa și să se resemneze.

— Haide! spuse ea, ridicându-se de pe canapea și prinzând-o pe Lane de braț.

— Haide unde? întreabă Lane, neliniștită.

— Trebuie să văd ce se-ntâmplă, spuse Vivi, simțind cum o cuprinde panica.

O strânse pe Lane atât de tare de braț, încât avu senzația că pielea i se contopea cu a prietenei sale.

— O.K., O.K., să mergem! răspunse Lane. Ținându-se de mână, străbătură în fugă sufrageria și ieșiră pe ușa din față. La lumina stelelor stăteau o mulțime de puștani, sorbind din pahare sau giugiulindu-se pe lângă stejarii care străjuiau aleea.

— Unde sunt? spuse Vivi printre dinții strânși.

— Acolo, șopti Lane, arătându-i.

Isabelle și Jonathan erau strânși unul în celălalt, lângă fântâna arteziană, la câțiva metri mai încolo. Vivi ar fi dat orice să poată auzi ce-și spuneau, dar cu vacarmul petrecerii și susurul apei, n-ar fi putut prinde niciun cuvânt decât dacă s-ar fi cocoțat deasupra lor.

— Pe aici, spuse Vivi, trăgând-o pe Lane către una din coloanele din fața ușii. O lăsă pe prietena ei în față și încercă să urmărească ce se petrecea. Fă-te că vorbim între noi.

— Biiine... îți vine să crezi ce rochie de sirenă-din-iaad poartă Kim? spuse Lane, străduindu-se să înveselească atmosfera.

Strecură o privire spre Izzy și Jonathan.

— O, Dumnezeule, știu! Tu ești de o sută de1 ori mai sexy decât ea, spuse repede Vivi.

Trebuia să-și amintească să mai și respire.

— Pe bune? Mersi, spuse Lane. Aș fi vrut ca Curtis să...

— Stai! spuse Vivi, prinzând-o de braț ca s-o facă să tacă.

Ochii lui Isabelle se făcuseră uriași. Vivi nu putea să citească pe buze, dar știa cum arată cuvântul ce, și asta rostea Isabelle. Jonathan îi atinse brațul. Isabelle nu reacționa, dar apoi își ridică mâinile la față. Vivi simți cum inima îi stă pe loc.

— Ah, Doamne, cumva... începu Lane.

— Plânge, spuse Vivi. Dumnezeule! *Suspină*/ Jonathan

rosti câteva cuvinte rugătoare și Isabelle încuviință repede din cap, dar nu-și putu opri lacrimile. Și deși Vivi simțea milă pentru prietena ei, nu putu să-și stăpânească un vag simțământ de ușurare. Nu-i spunea lui Isabelle că o iubește. Încă mai exista o șansă...

Ah, lisuse! Eu sunt dracul gol, gândi Vivi, simțindu-și stomacul întors pe dos.

— E îngrozitor, spuse Lane, întorcându-se. Ea credea c-o să-i spună c-o iubește și, în loc de asta, îi spune că se despart.

Vivi încercă să înghită, dar nu reuși. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Apoi, Jonathan și Isabelle se îmbrățișară. Și rămaseră așa un timp îndelungat, Izzy ținându-și capul pe umărul lui, cu ochii închiși.

În cele din urmă, Jonathan se trase înapoi și-și plimbă degetul mare pe obrazul lui Isabelle, ștergându-i lacrimile. Vivi își simți inima sfâșiată. Atingerea lui era atât de tandră. Atât de afectuoasă. Îi putea simți practic degetele pe propria ei piele.

— Nu mă pot uita la asta, spuse Vivi, întorcându-și capul.

— E-n regulă, spuse Lane. Se îmbrățișează din nou.

Din nou? Durerea devenise insuportabilă.

— Da, și acum el pleacă. Își iau la revedere. E, de bine, nu? Adică, mă rog, cam așa, spuse Lane cu speranță.

Răsuflarea lui Vivi se opri și ea își ridică iar ochii. Era clar că Jonathan își croia drum pe alee, printre mașinile parcate alandala, spre un taxi care aștepta la trotuar. Nu-și lua privirea de la Isabelle, care rămăsese pe loc, cu umerii zguduți de plâns.

Pleacă. Așa că Vivi se simțea ca și cum cineva i-ar fi smuls inima din piept. N-o să-l mai vad niciodată și nici măcar n-am putut să-mi iau la revedere.

Și chiar în ultima secundă, Jonathan se întoarse și privi fix către Vivi. Inima feței încetă să mai bată. Voia să-l vadă că dă din cap în direcția ei. Sau că-i face cu mâna. Orice ar fi

arătat că încă-i mai păsa de ea. Dar el își mută privirea pe casă, iar Vivi nici nu mai era sigură dacă o văzuse sau nu. Apoi el se întoarse și plecă.

Și, pe neașteptate, obrajii ei fură inundați de lacrimi.

— A rămas singură. Haide! îi spuse Lane lui Vivi, apucând-o de încheietura mâinii.

— Nu pot, scânci Vivi.

Lane o privi și rămase cu gura căscată.

— Plângi!

— Nu! Nu plâng! spuse Vivi ștergându-și grăbită lacrimile de pe față cu palmele. Sunt foarte bine.

— Vivi...

Tonul plin de compasiune al lui Lane o făcu să cedeze. Și începu să bâigui:

— E ca și cum... voi ați avut dreptate. Chiar îi îndepărtiez pe cei pe care-i plac cu adevărat. Asta fac! Pentru că nu-i consider îndeajuns de buni sau pentru că mi-e teamă să... să nu scap controlul sau ceva. Dar, de data asta, tipul *a fost* ce trebuia. A fost *exact* ce trebuia, Lane. Și eu ce-am făcut? Nu doar că l-am îndepărtat, ci l-am aruncat direct în brațele celei mai bune prietene ale mele!

— Ah, Vivi! spuse Lane. Îmi pare rău. N-aș fi vrut să am dreptate.

Se întinse și o îmbrățișă pe Vivi, iar Vivi se agăță de ea, încercând să-și recapete suflul.

— A plecat, spuse Vivi. Și mă urăște.

— Vivi, îmi pare sincer rău. *Știu* că e nașpa. Dar trebuie să vorbim cu Isabelle, spuse decisă Lane, trăgându-se deoparte. Noi i-am făcut asta. Trebuie să fim lângă ea acum.

— Nu pot, repetă Vivi, clătinând din cap, în vreme ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— *Trebuie!* spuse Lane. Haide!

Vivi trase adânc aer în piept și dădu din cap. Lane o prinse de mână și o strânse cu putere în vreme ce păseau de-a lungul aleii.

— Isabelle! strigă Lane. Isabelle! Ce s-a întâmplat?

— Fetelor! strigă Isabelle aruncându-se în brațele lui Lane. A plecat! Brandon a plecat!

Vivi își întoarse fața și-și șterse din nou lacrimile, trăgând în piept o gură mare de aer ca să se calmeze, în clipa asta trebuia să fie puternică. Pentru Isabelle.

— A plecat? improviză Lane. Adică, a plecat acasă?

— Nu. Adică ne-am despărțit! Mâine-dimineață pleacă spre un conservator din Paris. O să stea acolo toată vara, se vaită Isabelle. Nu-mi vine să cred! Eram convinsă c-o să rămânem împreună... și el tocmai... tocmai a rupt-o cu mine!

— Iz, îmi pare rău, spuse Vivi, simțindu-se mai josnică decât oricând în viața ei.

— Dar nu pentru că nu te-ar fi plăcut, sublinie Lane. Probabil că se gândește că relațiile la distanță n-au șanse de reușită.

Isabelle făcu ochii mari.

— Exact asta a și spus! Și eu una îl cred. Chiar îl cred, spuse ea, făcând un pas în lateral și jucându-se cu poșetuța ei. Doar că aș fi vrut să nu doară așa de tare! N-o să-l mai văd niciodată! se vaită ea, lăsând noi lacrimi să-i brăzdeze fața.

Mie îmi spui? gândi Vivi.

— Vino aici! făcu Vivi către Isabelle. O îmbrățișă pe prietena ei care plângea, ascunzându-și propriile lacrimi în spatele lui Isabelle. E-n regulă, Iz! O să fie bine. Mai devreme sau mai târziu, din lucrul ăsta n-o să mai rămână decât o amintire îndepărtată.

Lane făcu un pas în față și rămaseră toate trei îmbrățișate, cu capul lui Lane plecat pe umărul lui Vivi, ca și cum ea ar fi vrut s-o aline la fel de mult ca pe Isabelle.

— O să-mi fie dor de el, fornăi Isabelle, punându-și obrazul pe celălalt umăr al lui Vivi. O să-mi fie atât de dor de el!

Bine ai venit în club! gândi Vivi, întinzând mâna și

ștergându-și o lacrimă. Știa exact cum se simțea Izzy.

Douăzeci și unu

— Încă nu-mi vine să cred cum și-a rupt Curtis pantalonii, râse cu poftă Vivi, stând în fața lui Lane la o masă la Loonie's, a doua zi dimineață.

În jurul lor, colegii își sorbeau cafelele, îmbrăcați în hanorace și jeanși confortabili și sporovăind despre seara trecută.

— Mă întreb dacă tipii de la închirieri o să-i primească înapoi, adăugă ea.

Lane încercă să râdă, dar nu reuși. Își simți inima prea grea.

— Crezi că s-au combinat? întrebă ea. Vivi își ridică sprâncenele.

— Cine?

— Curtis și Kim. Crezi c-au făcut-o? întrebă Lane, plimbându-și ceașca între mâini.

— Credeam că ne-am înțeles că nu vorbim despre nimic deprimant, spuse ea, privind-o amenințător.

— Ah, Doamne! Tu *chiar* crezi că s-au combinat! exclamă Lane.

— Da' de unde! spuse Vivi. N-au cum. Curtis are gusturi mai bune.

— A vrut să-i fie parteneră la bal, nu? sublinie Lane.

— Doar pentru că nu i-ai cerut tu prima! spuse Vivi. Ți-am mai spus...

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta, o întrerupse Lane, încordându-și umerii.

Nu putea să poarte o discuție pe tema asta cu Vivi. Voia să se străduiască să aibă o zi frumoasă.

— Bine, spuse Vivi, dându-și ochii peste cap. Unde-o fi Isabelle? adăugă privind spre ușă. Fata asta nu întârzie niciodată.

— Doar nu crezi că s-a întors la pijama și la napolitane? întrebă Lane îngrijorată.

Vivi pufni.

— Poate că e cu Shawn. Știi tu, refacerea legăturii.

Lane râse de ideea ei, dar apoi remarcă privirea lui Vivi și simți un nod în stomac.

— Nu se poate!

Vivi păli.

— Dacă tot ce am făcut a fost s-o aruncăm înapoi în brațele Scurorii...

— N-ar fi trebuit să facem asta, spuse Lane, stând cu capul sprijinit în mâini. Adică, se putea sfârși mai rău decât?

— Hei! N-a fost un eșec! șopti Vivi, aplecându-se peste masă. Ideea era s-o împiedicăm să meargă la bal cu Shawn, și ea n-a mers la bal cu Shawn.

— Eu am crezut că ideea era să nu-i mai frângă nimeni inima din nou, punctă Lane. Și exact asta am făcut. Și cu inima ta la pachet.

Vivi se lăsă pe spate.

— Eu n-am inima frântă, spuse ea vag. Își luă gogoșa din farfurie și rupse o bucată mare cu dinții. Nici nu s-a pus vreodată problema mea. Era vorba de Isabelle, spuse ea cu gura plină.

— Gata! O sun, zise Lane, scotocind în sacoșă după telefon.

Exact în acel moment, telefonul lui Vivi bipăi.

— Ea trebuie să fie, spuse Vivi, scoțându-și telefonul din buzunarul hanoracului cu fermoar. Citi textul cu voce tare. Zice: „N-ai să ghicești niciodată unde sunt”, spuse Vivi, ridicând o sprânceană.

Lane se ridică și se trânti pe banchetă, lângă Vivi, ca să poată vedea. Vivi tastă răspunsul.

Vivi: Trebuia să fii la Loonie's. Isabelle: Nu ajung. Plec la Paris să-i fac o surpriză lui Brandon. Am un zbor la prânz. Sunt la aeroportul Newark. Am luat bilet din banii de absolvire.

— Ce? strigă Vivi, reducând la tăcere jumătate din local.

Lane se întunecă la față și se prinse de marginile mesei.

— Răspunde-i! Răspunde-i! Vivi tastă furioasă.

Vivi: NU! Nu poți pleca la Paris.

Isabelle: N-am mai simțit așa ceva înainte! Tre' să plec.
Am găsit universitatea pe net și diseară sunt acolo!

— Fă ceva! chițăi Lane. Fă ceva!

— Mă străduiesc! strigă Vivi.

Vivi: NU TE URCA ÎN AVION!!!

Isabelle: E dragoste adevărată, Viv. E o nebunie, dar e adevărată. Tre' să plec!

Vivi: NU! Stai! Tre' să vorbim înainte.

Isabelle: Tipul de la control zice să închid telefonul.

Închid acum. Sun când ajung. Pa!!!

— Vivi! Ce-ai de gând să faci? țipă Lane. Inima îi bătea atât de tare, încât acoperea tot vacarmul de la Loonie.

Vivi privea în jurul ei, fără să se oprească la ceva anume.

— Eu... eu...

— Nu se poate întâmpla așa ceva! Nu se poate întâmpla așa ceva! bolborosea Lane. Se ridică și rămase lângă masă, ignorând privirile mirate ale colegilor. Îți dai seama ce-am făcut? Prietena noastră cea mai bună se urcă într-un avion ca să-l găsească pe un tip care nici măcar nu există! Un tip inventat de noi! Trebuie să facem ceva!

Cu mâini tremurătoare, Vivi începu să formeze un număr la telefon.

— O sun.

— A spus că-și închide telefonul! zise Lane.

— Trebuie să încerc! Vivi își dădu părul pe spate, eliberându-și fața. Răspunde, fir-ar! Răspunde! Își ridică privirea la Lane. Cutia poștală! spuse ea.

— Spune ceva! îi ceru Lane.

— Aăă... Isabelle. Vivi sunt. Am primit mesajul tău. Nu poți pleca cu avionul ăla. Orice ai face... nu te urca în avionul ăla. Ai încredere în mine. Îți explic mai târziu. Dacă primești mesajul ăsta, sună-mă imediat!

Închise.

— Asta e marea ta mărturisire? exclamă Lane. N-o oprești cu așa ceva.

Începu să formeze numărul pe propriul ei telefon.

— Ce faci? o întrebă Vivi.

— Îi sun pe părinții lui Izzy, spuse Lane. Vivi o prinse de braț.

— Poftim? Nu! Nu le putem spune. Or să-și iasă din minți când or să afle că Isabelle și-a cheltuit toți banii primiți de absolvire pe o excursie fără noimă!

— Fiica lor se pregătește să plece cu un avion într-o țară străină, spuse Lane, smulgându-se din strânsoarea lui Lane. Cred că o să le pese ceva mai mult de chestia asta.

Vivi îi dădu drumul.

— Corect!

Telefonul sună. Și sună. Când cineva răspunse, Lane își ținu răsuflarea.

— Bună, ați sunat la familia Hunter.

— Drace! făcu ea, închizându-și telefonul. Nu sunt acasă!

— Perfect! Gata! spuse Vivi sărind în sus și înhățându-și geanta. Hai!

— Unde mergem? întrebă Lane, împleticindu-se în urma ei.

— La aeroport, spuse Vivi. Trebuie s-o oprim.

— N-avem cum să ajungem acolo la timp, spuse Lane, scoțând din buzunar cheile de la mașina mamei ei.

Vivi se întoarse și-i smulse cheile din mână, după care ieși ca o vijelie pe ușă.

— Cu Jaguarul mamei tale și cu mine la volan? Ajungem în douăzeci de minute!

Lane se gândi să protesteze. Mama ei o să turbeze când o să afle că Lane i-a dat mașina lui Vivi. Dar nu mai conta. Era o urgență!

— Izzy, uite ce e, nu-mi place să spun asta inbo-xului tău, dar Brandon nu există, turuia Lane, alergând la vreo

douăzeci de metri în spatele lui Vivi prin aeroportul Newark.

În jurul lor, călătorii se opreau și le priveau, iar fata avea sentimentul copleșitor că în secunda următoare avea să fie înhățată de agenții de pază de pe aeroport, însă puțin îi păsa.

— Noi l-am creat. Băiatul care te-a dus la bal se numește Jonathan. Îmi pare sincer rău. Voiam doar să-l lași naibii pe Shawn. Dar nu poți să pleci cu avionul ăla. Nici măcar n-o să fie acolo când ajungi, pentru că nu e real! Te rog, Iz, te rog... sună-mă imediat!

Alunecă și se opri lângă Vivi, încercând să-și recapete suflul. În ce-o privea pe Vivi, era doar puțin roz în obraji, dar altfel n-avea nimic. Avantajul de a face parte din echipa de atletism presupuse Lane. Poate că ar fi trebuit să se țină de fotbal din primul an de liceu, pentru că simțea că e pe punctul de a face un infarct.

— Ce-i? o întrebă ea pe Vivi care se uita la ecranul plin cu numere de zboruri și ore de plecare cu o expresie total deprimată.

— Nici măcar nu știm în ce avion s-a urcat, spuse sec Vivi. Nu știm la ce poartă, ce număr are zborul. Și oricum nu poți să treci de agenți fără un bilet. Ce-o fi fost în capul meu?

— Nu, spuse disperată Lane. Nu poți să renunți tocmai acum! Am ajuns aici, nu? Și e...

Își ridică telefonul ca să vadă ceasul. Arăta 12:02.

— Nu! gemu Lane.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Vivi.

— E trecut de douăsprezece! strigă Lane, ridicând telefonul ca să i-l arate. A plecat! A plecat, Vivi!

— Nu! Nu se poate! Poate că a pierdut zborul! spuse Vivi cu speranță. Sau poate are întârziere.

Ochii ei scrutară din nou ecranul.

— Cum? Cu vremea asta? zise Lane, arătând cu mâna spre fereastra pe care se vedea cerul complet senin. Acceptă realitatea, Vivi! A plecat! O, lisuse! O, lisuse! Cum

de m-am lăsat atrasă în așa ceva?

— Cum?

— Nu mai face fața asta nevinovată! strigă Lane. E doar vina ta!

— Vina mea? Întrebă Vivi. Amândouă suntem băgate în asta, Lane!

— Ah, te rog! Știi doar că n-am vrut să fac asta! Te-am rugat de o mie de ori să renunți. Dar nuuuu! Trebuia să fie ca tine. Trebuie ca tu să deții controlul... să intri în viața celorlalți și să iei decizii în locul lor! Ei, uite unde ne-a adus asta, Vivi! strigă Lane, ridicându-și brațele. Suntem pe un aeroport, iar Isabelle e în zbor spre o afurisită de țară străină!

— Ah, deci tu ești complet nevinovată, nu-i așa? replică Vivi. Chiar trebuie să-ți aduc aminte că doar aseară erai atât de mândră de tine că l-ai convins pe Jonathan să apară la bal, după ce mie mi-a întors spatele?

Lane se aprinse la față. Fusesse *într-adevăr* destul de entuziasmată atunci - având senzația că poate făcuse un lucru cum trebuie acolo unde Vivi dăduse greș. Dar asta fusesse atunci - când Isabelle poza fericită pentru fotografia de absolvire. Iar acum era acum - când Isabelle privea la o stewardesă care le prezenta măsurile în caz de urgență.

— Nu despre asta e vorbă acum, spuse Lane.

— Ei bine, eu cred că da! strigă Vivi. Dacă tu și Marshall nu l-ați fi convins pe Jonathan să apară, n-am mai fi acum în rahatul ăsta!

— Dacă nu l-aș fi convins *eu?! exclamă* Lane, nevenindu-i să creadă. Tu m-ai rugat să fac asta! În seara aia trebuia să fiu la o petrecere cu Curtis, când urma să-l întreb dacă vrea să meargă cu mine la bal, dar în loc de asta mi-ai cerut să-ți rezolv problema, ceea ce am și făcut! Ești obsedată să deții controlul, ca întotdeauna!

Vivi rămase pentru o clipă fără replică, iar Lane simți o împunsătură de vinovăție, în vreme ce cuvintele rostite de ea pluteau în aer în jurul lor. În jurul lor se strânsese o mică

mulțime, și câțiva băieți de liceu aflați în apropiere scoaseră „oh”-uri prelungi la replica ei.

— Serios? făcu Vivi, apropiindu-se mai mult de Lane. Păi nu ai fost *silită* să te duci la el. Nu ți-am pus un pistol la tâmplă. N-ai și tu cuvântul *nu* în vocabularul tău, te lași mereu manipulată?

— *Oooooooo!* făcură din nou băieții în cor. Ochii lui Lane se împăienjeniră. Vivi tocmai o lovise acolo unde o durea mai mult. În fața tuturor acelor oameni. În acel moment, o ura. O ura mai mult decât orice. Asta *era* vina ei. *Era*. Și nimeni nu putea s-o convingă de contrariul.

— Gata! Am plecat de aici! spuse Lane, smulgând cheile mașinii din mâna lui Vivi.

Se întoarse și se îndepărtă furtunos.

— Unde pleci? strigă Vivi după ea. Nu mă poți lăsa aici!

— Ba pot! E mașina mea! strigă Lane peste umăr.

— Lane, doar nu vorbești serios! spuse Vivi. Lane se opri și-și încrucișă brațele la piept.

— Bine, Vivi. Vrei să te duc acasă? Atunci va trebui să mă rogi frumos!

Vivi privi în jur la cei care urmăreau scena, și obrații i se înroșiră. Era limpede că ura fiecare clipă din cele de față. Dar n-avea cale de ieșire. Pentru prima oară, puterea îi aparținea lui Lane.

— Bine, Lane! Poți, te rog, să mă duci acasă?

— Păi ia să mă gândesc, spuse Lane, ducând gânditoare un deget la bărbie. Nu!

Apoi, în aplauzele asistenței încântate, Lane se întoarse și porni furioasă spre ușile cu deschidere automată.

Douăzeci și doi

Lane era atât de surescitată și împietrită totodată, încât simțea că o să-și piardă mințile. În scurtă vreme, se trezi la volan pe strada ei scăldată în soare, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. Pornise cu mașina mamei ei pe autostradă – tocmai către aeroportul Newark – și nici măcar nu-și amintea pe ce drumuri mersese și ce ieșiri folosisese.

Probabil că nu era un semn prea bun. Spera că nu tăiașe fața nimănui și că nu provocase vreun accident. Ar fi fost cu adevărat nasol.

Gândul că, fără să știe, lăsase în urmă cine știe ce stricăciuni i se păru într-un fel mai amuzant, pe când se apropia de colțul pe care casa lui Curtis se înălța aidoma unui far în soare, alături de a ei.

— Am inventat un tip, vorbea ea singură. Am inventat un tip pentru prietena mea cea mai bună și am angajat pe cineva care să se dea drept el, iar acum ea e în avion către Franța ca să fie cu el, însă el nu e acolo. Nu, nu e! Nu e acolo pentru că pur și simplu nu există!

Lane trase pe alee și respiră adânc de câteva ori ca să-și recapete controlul.

— Și m-am certat cu cealaltă prietenă bună a mea. Singura care-mi rămăsese! Am bruftuit-o pentru că era ea însăși! Cine poate să facă una ca asta? O țicnită, uite cine! spuse ea, cu lacrimi în ochi. Sunt o țicnită care țipă la ea însăși și plânge în mașina mamei ei!

Încercă să-și recapete suflul și caută un șervețel în cutia de pe bord. Își suflă nasul cu putere și-și șterse ochii.

— Și te-am invitat să-mi fii partener la bal! răcni ea spre casa lui Curtis. Îți dai seama cât de greu mi-a venit? continuă ea să țipe. Ai cea mai mică idee?

În acel moment, ușa de la garajul lui Curtis se deschise și apăru însuși Curtis, încălecat pe bicicleta lui murdară. Arăta fericit, lipsit de griji și adorabil în șortul lui negru cargo și tricoul vechi și uzat de fan rock. Atât de fericit, lipsit de griji

și adorabil, încât pulsul lui Lane se accelera. Fără să se mai gândească, ieși din mașină și trânti portiera.

De uluială, Curtis fu aproape gata să cadă de pe bicicletă.

— Uau! anunță și tu când faci asta! spuse el, recăpătându-și echilibrul.

Cuprinsă de o furie neașteptată, Lane traversă furtunos peluza.

— Am ceva să-ți spun, strigă ea, aproape răcnind.

— O.K! spuse Curtis lăsându-și bicicleta pe alee.

Arăta speriat, dar lui Lane nici că-i păsa. Cuvintele își cereau dreptul la libertate și ea nu avea de gând să le oprească.

— Când te-am invitat la bal în seara aia, voiam să merg cu tine, spuse ea, oprindu-se exact în fața lui. Adică, *chiar* voiam să merg cu tine. Nu ca prieteni. Nu ca parteneri de umplutură. Voiam să fiu cu tine. De fapt, voiam să fiu cu tine pentru totdeauna. Și știu că asta te-ar putea speria, dar asta simt. Și-am obosit să-mi tot ascund sentimentele!

Se opri, vârându-și mâinile la subsuori, prinzându-se de hanorac, în vreme ce pieptul i se ridică și cobora ritmic. Curtis se holba la ea.

— Ei! Ce zici de asta? zise, împietrită, Lane.

— Mă simt ca un idiot, spuse Curtis, ridicând ușor din umeri.

Lane clipi.

— E-n regulă.

— Nu. Nu e-n regulă, spuse Curtis. Lane, pe bune acum, și eu voiam să merg la bal cu tine. Te-am invitat de o sută de ori în gând, dar mi-a fost teamă să rostesc cu voce tare. Am crezut că o să-mi răzi în nas.

— Nu, spuse Lane.

— Da!

— Și eu credeam că o să-mi răzi în nas! spuse Lane. Și pe urmă, ai spus ceva de o fată de care erai interesat...

— Chiar exista o fată de care eram interesat. Tu! spuse Curtis, întinzând mâna spre ea. Am spus-o numai ca să văd

cum reacționezi, și tu n-ai avut nicio reacție, așa că mi-am închipuit... știi... că nu te interesa. Dar și așa am tot încercat să caut situații în care puteam să te invit. Ca atunci când te-am rugat să vii cu mine să alegem un smoching. Ziceam că ar fi fost prilejul perfect, dar tu m-ai refuzat.

Lane rămase cu gura căscată.

— Nu!

— Și pe urmă petrecerea. Voiam să te invit atunci...

— Nu!

— Te-ai blocat pe un spuse Curtis, zâmbind.

— Păi nu prea știi ce-aș putea spune altceva! bâigui Lane. Credeam că te-ai îndrăgostit de Kim Wolfe sau așa ceva.

— Am invitat-o doar pentru că m-ai lăsat cu buza umflată la petrecere, mărturisi Curtis. În seara aia, voiam să te rog să-mi fii parteneră, dar cum nici măcar nu erai acasă, mi-am închipuit că nu dădeai doi bani pe mine. Așa că am invitat-o pe prima fată pe care am întâlnit-o.

— Nu!

— Ba da!

— Deci nu îți place Kim? întrebă Lane cu o voce ascutită.

— Niciun pic, spuse Curtis, râzând.

El veni mai aproape de ea, atât de aproape încât îi putea număra punctele aurii din ochi. Intimidată dintr-odată, Lane își cobori privirea, dar Curtis îi ridică încet capul ca să-i vadă ochii. Băiatul zâmbea. Și înainte să-și dea ea seama ce se-ntâmplă, buzele lor se atinseră. Mâna lui era pe spatele ei. Cu cealaltă mână o trase mai aproape. Inima lui Lane porni în galop când ea încetă să se mai opună. Îl săruta pe Curtis. Iar Curtis o săruta pe ea.

Înainte să se poată stăpâni, Lane izbucni în râs.

— Ce s-a-ntâmplat? spuse Curtis, cu ochii pe jumătate închiși. Râzi de mine?

— Ce? Nu! Nu. Nu de tine. Lane era afectuoasă, fericită și parcă tot nu-i venea să creadă. E ziua asta. De ziua asta răd.

— Deci nu de sărut, vru Curtis să fie sigur.
— Nu, nu de sărut. Pe cuvânt! A fost un sărut reușit. De fapt, un sărut superb!

Curtis își îndreptă umerii, mândru de el.

— Dar trebuie să plec, spuse ea, desprinzându-se. Am putea continua mai târziu?

Încântarea dispăru de pe chipul lui Curtis.

— Glumești? Am așteptat amândoi atât de mult și acum tu vrei să lungești așteptarea?

— Nu vreau, dar n-am încotro, spuse Lane, mușcându-și buza. Trebuie s-o găsesc pe Vivi și să-i cer scuze, după care trebuie să merg la Isabelle acasă să le spun părinților ei că le-am trimis fiica într-o țară străină.

— Cum? spuse Curtis.

— Îți explic mai târziu, spuse ea. Pa!

Curtis făcu un semn confuz cu mâna, iar Lane o luă spre casa lui Vivi, chicotind tot drumul.

Vivi tocmai ieșea alergând din casă cu banii datorați taxiului care-o adusese, când Lane trase la trotuar. Era surprinsă să constate cât de ușurată se simțea că-și vedea prietena. După ieșirea fără precedent a lui Lane la aeroport, Vivi era convinsă că nu avea s-o mai vadă vreodată.

— Mulțumesc că ați așteptat, îi spuse Vivi șoferului de taxi, întinzându-i un teanc de bani, din cei recuperați de la Jonathan.

Bani pe care bănuia că trebuia să-i înapoieze acum, din moment ce el se achitase de sarcină. După ce taxiul plecă, Vivi se întoarse spre Lane, care se apropia cu o expresie rușinată pe față.

— A trebuit să iei un taxi până acasă, nu? spuse Lane, mușcându-și buza.

— O fată trebuie să facă ceea ce trebuie să facă

O fată, spuse Vivi, vârându-și mâinile în buzunarele din

spate ale jeansilor. Lane, îmi pare foarte rău! N-am vrut-să-ți spun că ești manipulată!

Lane zâmbi.

— N-am vrut să-ți spun că ești obsedată să deții controlul...

— Dar sunt, spuse Vivi, ridicând din umeri. Știm cu toții că așa sunt.

— Da, dar totuși a fost un mod urât de a o spune, replică Lane.

Simțindu-se dintr-odată lipsită de orice vlagă, Vivi se întoarce și se lăasă să cadă pe peluză, gemând.

— A fost o zi cumplit de lungă.

— Mie-mi spui, zise Lane, așezându-se lângă ea. Vivi trase adânc aer în piept și privi la peticul de iarbă din fața ei. Simțea că-i ard obrazii, iar inima

l se strânsese de teamă.

— Am dat-o rău în bară de data asta, nu-i așa?

— Păi este pentru prima oară când una din schemele tale a devenit *intercontinentală*, glumi Lane, privind-o pe Vivi și mijindu-și un ochi din pricina soarelui.

Vivi râse fără să vrea.

— Regret mult, Lane. Totul. Nu știu ce-a fost în capul meu. Probabil că mi-am ieșit din minți.

— Ei, nu te judeca prea aspru. Cumva, în toată nebunia asta, eu am reușit în sfârșit să-l sărut pe Curtis, spuse Lane.

Vivi simți că e luată prin aer și învârtită ca într-o roată dintr-un parc de distracții.

— Să ce?

Lane zâmbi larg.

— Pur și simplu m-am dus la el. I-am spus că-mi place de el. El mi-a spus că și lui îi place de mine. Și ne-am sărutat.

— Pe dracu'! spuse Vivi, împingându-o cu amândouă mâinile pe Lane, care căzu sprijinindu-se în cot și râse. Știam eu! Știam că și el te place!

— Așa se pare! Lane se înroșise toată.

— Cum a fost? o descusu Vivi, întorcându-se cu fața spre

ea.

— Uluitor. Perfect. Tot ce mi-am dorit dintotdeauna, confirmă Lane, cu luminițe în ochii ei albaștri.

Pentru prima oară după zile în șir, Vivi își simți inima plină. Nu simțea nici invidie, nici vinovăție, nici tulburare – era plină de fericire pentru prietena ei.

— Lane, mă bucur atât de mult pentru tine, spuse ea, întinzându-se ca s-o îmbrățișeze.

— Și eu, spuse Lane.

Când se desprinseră, Lane smulse un fir de iarbă.

— Îmi pare rău doar că lucrurile n-au mers la fel și între tine și Jonathan.

Vivi oftă și inima i se strânse din nou.

— Ei, n-a fost să fie, și gata.

— Ești sigură? o întrebă Lane. Poate dacă l-ai suna?

Dintr-odată, tensiunea puse din nou stăpânire pe Vivi.

— Poate, dar acum avem o problemă mai mare pe care trebuie s-o rezolvăm.

— Așa e, spuse Lane, privind peste drum. Cred că încercam să nu mă mai gândesc la asta.

— Haide! spuse Vivi ridicându-se și trăgând-o de mână pe Lane. Să intrăm și să vedem ce avem de făcut.

Lane trase adânc aer în plămâni și apoi îi dădu drumul.

— Pare o idee bună.

Mergând spre casă, Vivi încercă să vadă partea bună a lucrurilor. Cel puțin o recâștigase pe Lane. Cel puțin nu rămăsese singură de tot. Indiferent cât de amar îi era sufletul.

După câteva ore și mai multe tergiversări, Vivi și Lane se găseau în fața ușii roșii de la locuința lui Isabelle, incapabile să facă vreo mișcare. De câte ori Vivi se gândea numai să ridice degetul și să apese butonul soneriei, curajul o părăsea.

— Poate că de fapt nu e nevoie să facem asta, spuse ea. Poate că ei știu deja. Isabelle nu e proastă. Le-ar fi spus părinților dacă era să urce într-un avion.

— Nu putem fi sigure de asta, zise Lane pe un ton ferm, care suna de parcă ar fi vrut să se convingă pe ea însăși, în aceeași măsură în care voia s-o convingă pe Vivi. Trebuie să aflăm.

— De ce n-a sunat până acum? spuse Vivi, privindu-și telefonul.

Împreună cu Lane, făcuse niște calcule. Dacă avionul lui Isabelle plecase într-adevăr la prânz, acum trebuia să fie deja în Paris. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă Vivi i-ar fi putut spune mamei lui Izzy că ajunsese acolo și că era bine.

— Poate ar trebui să așteptăm până sună.

— Gata cu tăgădelile! spuse Lane.

Și, spunând acestea, Lane ridică mâna și apăsă pe buton. Vivi își simți stomacul întors pe dos.

— Ce faci? îngăimă ea.

— Iau taurul de coarne! spuse Lane.

Vivi închise ochii, simțindu-se ca pe vârful cel mai înalt al unui montagne-russe. Avea inima în gât. Iar în locul inimii urcase stomacul. Și dintr-odată simți nevoia să facă pipi așa cum nu mai simțise vreodată. Auzi pași. Apoi mânerul ușii se răsuci. Asta era! Nu mai exista cale de întors!

— A, bună, fetelor! spuse mama lui Isabelle, neștiutoare, calmă și imperturbabilă, toată numai perle, bumbac impecabil călcat și dinți perfecți.

Așadar, habar n-avea de nimic! Vivi o privi pe Lane. Lane arăta ca și cum era pe cale să o ia la fugă. Vivi o prinse de mână.

— Bună ziua, doamnă Hunter, îngăimă ea.

— Intrați! Intrați! ciripi doamna Hunter, deschizând larg ușa.

Intrând, Vivi o simți pe Lane cum tremură. Se simțea ca un condamnat adus în fața plutonului de execuție. Ce-o să

facă doamna Hunter când o să afle? Oare o să urle? O să arunce cu lucruri? O să leșine? Aveau să fie nevoite să sune la urgențe?

— Isabelle nu e acasă, dar o puteți aștepta în camera ei, le spuse mama lui Izzy.

Ar putea fi o așteptare lungă, gândi Vivi.

— De fapt, doamnă Hunter, noi voiam să vă spunem ceva, începu Vivi, sperând în zadar că nu va fi atât de rău pe cât își imaginase.

— Ce anume, scumpo? întrebă mama lui Isabelle, zâmbind.

Vivi o privi pe Lane. Lane o privi pe Vivi. În încăpere nu era destul aer. Și nici cale de scăpare. Și, pe neașteptate, Vivi își auzi cuvintele care-i ieșeau din gură:

— N-am vrut să facem asta, doamnă Hunter! Pe cuvânt! Voiam doar s-o ajutăm! se bâlbâi ea.

— Ce n-ați vrut să faceți, Vivi? întrebă doamna Hunter descumpănită. Ce s-a-ntâmpat?

— E vorba de Isabelle, spuse Lane. Și de Brandon. V-aduceți aminte de Brandon, nu? De aseară!

Doamna Hunter își încrucișă mâinile la piept. Căpătase o expresie îngrijorată.

— Da...

— El nu există, scăpă Vivi. Noi l-am creat.

— Pe MySpace. L-am creat pe MySpace ca s-o ajutăm pe Izzy să-l uite pe Shawn, spuse Lane.

— L-am dotat cu un câine, cu tobe, cu cărți, cu filme, bătu câmpii Vivi.

— Și pe urmă l-am pus pe Marshall să-i trimită mesaje, să se dea drept el...

— Tot ce voiam era s-o scăpăm pe Izzy de Shawn! Asta era! Dar pe urmă a vrut să meargă la bal cu Shawn, așa că...

— Așa că l-am pus pe Marshall s-o invite. Adică, pe Brandon. Adică, pe Marshall care se dădea Brandon, turui Lane. Dar trebuia să avem și un Brandon în carne și oase...

— Așa că am închiriat unul, spuse Vivi, înghițind nodul din gât. Am angajat un tip de la Cranston, un tip super, nu? Nu era super? Doamna Hunter se holbă la ea.

— Nu despre asta e vorba, Vivi, șopti Lane printre dinții strânși.

— Așa este, scuze, spuse Vivi, supărată.

— Fetelor, șocată cum sunt eu acum, cred totuși că încă. Nu mi-ați spus ce voiați să-mi spuneți, făcu doamna Hunter, jucându-se nervoasă cu perlele ei.

— Păi l-am făcut pe Jonathan – cel care s-a dat drept Brandon – l-am făcut s-o rupă cu ea aseară și să-i spună că pleacă la Paris, spuse Lane. Ne-am gândit că e ceva infailibil. Nimeni nu-și dorește o relație la distanță când are optsprezece ani, nu-i așa? Dar problema e că... problema e...

Vivi trase adânc aer în piept și închise ochii. Vorbele-i ieșiră ca din pușcă.

— Problema e că Izzy s-a urcat în avionul de Paris ca să fie cu el!

— Ce? strigă doamna Hunter.

— Doar că el nu e acolo! Nici măcar nu există! Vivi nu se mai putea opri. Izzy și-a folosit toți banii primiți drept cadou de absolvire ca să plece după un tip creat de noi!

— Doamnă Hunter, ne pare foarte, foarte, foarte rău! spuse Lane, cu voce tremurătoare.

— Cum ați putut să *faceți* una ca asta? tună doamna Hunter. E în avion? Acum? Spre *Paris*?

— Doamnă Hunter...

— Nici măcar să nu-ndrăznești să-mi vorbești, Vivi Swayne! se răsti doamna Hunter, tăind aerul cu degetul.

Vivi făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi primit o palmă. Nodul din gât îi crescuse.

— Iertați-mă!

— Ah, Doamne! Copilul meu! făcu doamna Hunter, acoperindu-și gura cu mâinile și cu ochii gata să-i sară din cap. Singură într-o țară străină!

Se întoarse și dispăru în bucătărie. După o ezitare dintre cele mai scurte, Vivi și Lane o urmară. Doamna Hunter își înhățase poșeta și cheile și acum privea înnebunită înjur. Pașaportul meu! Am nevoie de pașaportul meu!

— Doamnă Hunter, ce faceți? întrebă Lane.

— Trebuie să plec după ea! O să fie singură-singurică! tună doamna Hunter. Trebuie să-mi găsesc pașaportul.

Se întoarse iar și trecu pe lângă ele, urcând în grabă scările.

Vivi rămase în vestibul, ținându-se de balustradă și simțindu-se complet terminată. Abia mai respira.

— Dumnezeule, ne urăște! spuse, ducându-și mâna la piept. Ce altceva mai rău se poate întâmpla?

Deodată, telefonul lui Vivi sună. Îl scoase, tremurând ca o frunză, și văzu numele lui Isabelle pe ecran.

— Ea e!

Lane icni și se apropie ca să audă.

— Izzy! strigă Vivi în telefon, abia reușind să-l țină în mâinile care-i tremurau îngrozitor. Ești bine? Ce-a fost în capul tău? Mama ta e înnebunită. Pleacă la Paris după tine!

Tăcere totală.

— Iz? Mai ești acolo? se văită disperată Vivi. *Unde ești?*

Apoi, o mână se lăsă pe umărul ei. Vivi se întoarse și o văzu pe Isabelle stând în fața ei.

Douăzeci și trei

— Ce... ce... ce...

Vivi se blocase complet.

— Izzy! Ești aici! spuse Lane, aruncându-și brațele pe după gâtul lui Isabelle.

— Nu-mi vine să cred, afurisitelor, că ați crezut că eu aș fi în stare să plec în Franța după un tip pe care abia l-am cunoscut, spuse Isabelle, zâmbindu-i lui Vivi peste umărul lui Lane.

Purta un costum de baie și un șort de pânză flaușată, arătând de parcă ar fi stat toată ziua la soare.

— Dar... dar... eu...

Isabelle se desprinsese de Lane, ridică telefonul și făcu o poză cu fața lui Vivi.

— Super! Chiar trebuie să las asta posterității.

— Isabelle! reuși să rostească Vivi în cele din urmă. Ce se-ntâmplă?

— De ce nu vii să vezi cu ochii tăi? spuse Isabelle, dând din cap spre curtea din spate a casei.

Vivi o privi pe Lane și amândouă o urmară pe Isabelle prin bucătărie, pe veranda din spate. Lane arăta la fel de năucă pe cât se simțea și Vivi. Năucă și ușurată. Isabelle ieși din casă.

— Au venit! strigă ea veselă.

Buimacă, Vivi ieși în lumina soarelui. Deși orbită pentru o secundă, reuși să distingă două siluete lungite în șezlonguri lângă piscină. Două siluete neclare care încet de tot prinseră contur.

Marshall relaxat, sorbind din ceaiul cu gheață, într-un șort kaki și un tricou trăsnet, și Jonathan arătând perfect ca întotdeauna, într-un tricou polo și pantaloni de in. Era proaspăt ras, cu părul bine întins în locul frizurii ciufulite a la Brandon.

— Doamnelor! spuse Jonathan zâmbind. Cum a fost la

aeroportul Newark?

Vivi rămăsese paralizată. Cu greu putea pricepe ceea ce vedea. Dar chiar și în buimăceala aia, tot era în extaz că îl revedea.

— Vă aduceți aminte de Jonathan, nu? Niciodată nu mi s-a părut cu adevărat un Brandon, spuse Isabelle dând din umeri. Dar apoi am bănuț că nici nu era un Brandon!

— De când știi? spuse Vivi, într-un târziu.

— Din weekendul trecut. Din seara primei noastre „întâlniri”, zise Isabelle satisfăcută, închipuind niște ghilimele în aer.

— Prin urmare, toată săptămâna asta... toată săptămâna asta în care ai plâns și ai suferit și mai știu eu ce... Te-ai prefăcut, spuse Lane.

— Da. Cine-ar fi crezut că sunt o actriță așa de bună? se făli Isabelle. Dar și mama și-a jucat perfect rolul, nu? Poate n-ar fi rău să mergă la următorul casting al mamei tale, Vivi, ce zici?

— Cred că trebuie să stau jos, bălmăji Vivi, prăbușindu-se pe un scaun de la masă.

Nu-i venea să creadă. Fusese pusă la podea. Și tocmai de Isabelle – cea mai puțin mincinoasă dintre cei pe care-i cunoștea.

— A fost greu, crede-mă, spuse Isabelle, așezându-se și ea. Voiam cu tot dinadinsul să-ți spun că mă prinsesem. Dar era mult mai distractiv să vă bag și pe voi în ceață.

— Dar... dar cum? o întrebă Vivi.

— Brandon și cu mine... adică, *Marshall* și cu mine am vorbit on-line după întâlnirea noastră din seara aceea, și l-am întrebat dacă vrea să încheiem ca să se ducă devreme la culcare, răspunse Isabelle, zâmbind. Și mi-a spus că dormise tun cu o noapte înainte, așa că putea să stea treaz toată noaptea ca să vorbească cu mine, dacă voiam și eu. Ceea ce era foarte drăguț, dar și o mare minciună. Căci la întâlnirea noastră, *Jonathan* îmi spusese că stătuse treaz până la patru dimineața, cântând la chitară.

Vivi îi trimise o privire sfredelitoare lui Marshall, care se afundă ceva mai mult în șezlong și-și puse ochelarii de soare.

— Așa că după alte câteva mesaje, l-am făcut să-și dea pe față identitatea și mi-a spus totul despre - cum ați botezat-o?

— Operațiunea Scursura pe Frigare?

Vivi se crispă.

— Mda!

— Și-a dat drumul de tot la gură, continuă Isabelle. Atunci m-am decis să pun la cale propria mea conspirație.

— Așa că te-a sunat pe tine, îi zise Lane lui Jonathan.

— Da. În seara aia, când am ajuns acasă de la întâlnirea cu prietenii mei, mă aștepta un mesaj de la Izzy. Marshall îi dăduse numărul meu, iar ea m-a sunat și mi-a spus că aflase totul și că avea un plan ca să vă întoarcă jocul, spuse Jonathan. Și, nu știu, dar dintr-un motiv oarecare, în acel moment mi s-a părut o idee atrăgătoare, adăugă el, zâmbindu-i lui Vivi.

Inima lui Vivi bătea să-i spargă pieptul. *Ce să însemne asta?* voia ea să strige. *Toată telenovela aia de-aseară dintre voi doi a fost doar ca să vă răzbunați pe mine? Sau chiar v-ați îndrăgostit unul de celălalt, în vreme ce puneți la cale răzbunarea?*

— Dumnezeule! Ce fețe ați făcut când v-am zis că eu cred c-o să-mi spună că mă iubește! râse Isabelle. A fost dementțial! *Aș fi vrut să am o poză cu asta!*

— Prin urmare, nu ești supărată? spuse Lane.

— Nu mai sunt. La început am fost. Adică, am fost la fel de furioasă ca și Contele de Monte Cristo, spuse Isabelle. Dar după ce am vorbit cu Jonathan și cu Marshall despre chestia asta, mi-am dat seama că nu aveți decât intenții bune. Adică, cine mai are prietene în stare să facă așa ceva doar ca să-și vadă prietena fericită?

— Nu-mi vine să cred că ne-ai făcut să credem că pleci la Paris, spuse Vivi, izbucnind în râs și dându-și ochii peste

cap. Asta a fost cam nașpa.

— Da, dar să mă faci să cred că am dat peste un iubit de vis, doar ca să mă ții departe de Shawn? Și asta a fost nașpa, spuse Isabelle cu un ton serios. Se ridică și se apropie de Vivi și de Lane. Fetelor, nu e nevoie să mă protejați, bine? Pot să am și singură grijă de mine.

Vivi se ridică în picioare.

— Dar eu...

— Tu trebuie să înveți să-ți ții gura închisă, spuse hotărâtă Isabelle.

Vivi strânse din buze.

— Iar tu, spuse Isabelle, întorcându-se dintr-odată spre Lane, cu brațele la piept, tu nu poți să susții în fața mea că a fost o idee bună!

Lane o privi pe Vivi.

— Eu... păi... nu.

— Ah, Dumnezeule, feto! Vorbește mai tare! Dacă ai fi învățat să-ți aperi părerile, am fi putut evita toată tevatura asta! o tachină Isabelle.

— Ah, chiâr a învățat să și le apere, crede-mă! spuse cu mândrie Vivi.

— Zău? făcu Isabelle, ridicând din sprâncene.

— Am lăsat-o singură la aeroport, spuse Lane, ridicând din umeri.

— Nu se poate! spuse Isabelle, rămânând cu gura căscată.

— Mda, se făli Lane.

— Uau! Super! spuse Isabelle, bătând palma cu Lane. Va trebui să-mi spui mai multe mai încolo.

— Cred că am meritat-o, spuse Vivi, clătinând din cap și zâmbind. Îmi pare rău, Izzy. Lucrurile au luat-o razna de tot.

— Isabelle zâmbi ușor.

— Ei, nici chiar *de tot*, spuse ea. Mulțumită vouă, fetelor, am găsit pe cineva căruia îi pasă cu adevărat de mine. Dădu încet ocol mesei, îndreptându-se spre șezlonguri. Cineva care mă ascultă atent și mă tratează așa cum merit

să fiu tratată.

Vivi își simți inima în gât. O, Dumnezeu, așadar, era adevărat! Isabelle și Jonathan *chiar* se îndrăgostiseră unul de celălalt. Își putea doar imagina telefoanele târzii din noapte pe care și le dădeau, făcându-și planuri. Toate șoptele și proiectele. Prin urmare, cele petrecute la balul de absolvire – atingerile, privirile languroase și statul pe genunchi – erau pe bune. Lui Vivi îi venea să moară. Chiar acolo și atunci!

— Băiatul meu perfect, spuse Isabelle, oprindu-se între cele două șezlonguri.

Și atunci, Marshall se ridică, o prinse pe Isabelle în brațe și o sărută de parcă ar fi fost ultima lor zi pe pământ.

— Marshall! bâigui Vivi.

— Nu! Isabelle! Nu cu Marshall! E gay! strigă Lane.

— Ce? țipă Vivi. Își duse mâinile la cap. O.K! Să fac un atac cerebral?

Marshall se desprinse de Isabelle și râse.

— Lane, nu sunt gay. Te-am băgat în ceață. M-ai prins holbându-mă la ea și trebuia să te derutez, așa că ți-am spus că-mi place de Jonathan.

— Îmi vine s-arunc cu ceva, spuse Vivi. Isabelle râse și-l îmbrățișă pe Marshall, și se sărutară din nou.

— Aăă... bun... nu pot să mă uit la asta, spuse repede Vivi. Ce-i cu voi, oameni buni? Eu *nu* mi-am dat acordul pentru așa ceva!

— Vivi! spuse Jonathan, ridicându-se și el din șezlong.

— Păi Isabelle și Marshall? Nu se poate, continuă Vivi.

Jonathan se apropie și se opri în fața ei.

— Vivi!

— Ce-i? se răsti ea.

— Vrei, te rog, să taci? îi spuse el.

Vivi tăcu uimită. Ochii albaștri ai lui Jonathan scânteiau când priveau la ea.

— Ce-ai spus? îl întrebă ea.

— Am spus „Mai taci!”, îi zise el.

Apoi se întinse, o prinse de talie și o trase lângă el. Vivi icni de uimire, și apoi el o sărută. O sărută până ce Vivi simți că începe să plutească – și atunci lăsă lucrurile în voia lor.

Când, în cele din urmă, el îi dădu drumul, tot ce-și dorea Vivi era s-o ia de la capăt.

— O.K! Mă simt a cincea roată la căruță, spuse râzând Lane. Se întoarce și intră în casă. Trebuie să beau ceva!

— Prin urmare, nu te-am speriat? îl întrebă Vivi pe Jonathan.

Jonathan făcu un pas în spate, fără să-i dea drumul la mână.

— Ar trebui ceva mai mult decât o scenă într-o parcare ca să mă sperii, spuse el cu o ridicare bărbătească din umeri. Mi-a luat vreo două zile ca să-mi dau seama.

— Doar două zile? Poate o săptămână!

— Păi, un băiat trebuie să pară inaccesibil, o tachină el.

— Ești nașpa, știi asta?

— Nu, tu ești nașpa.

— Nu, e clar că tu ești. Foarte, foarte clar...

— O.K., am putea s-o ținem așa zile de-a rândul. Am o idee mai bună, spuse Jonathan.

Apoi o trase din nou lângă el și, de data asta, niciunul dintre ei nu dădu semne că ar vrea să termine primul.

Douăzeci și patru

Câteva săptămâni mai târziu, vivi stătea în soare cu ceilalți colegi de an, cu o tocă și o robă albe, și-i zâmbea lui Jonathan, așezat în primul rând din tribune. Lângă ea, Lane și Curtis își strângeau mâinile. Sus, pe scena improvizată la mijlocul terenului de fotbal al Liceului Westmont, Isabelle tocmai își încheiase discursul ținut în calitate de șefă de promoție. Vivi se simțea emoționată, realizată și mândră. Trăia un moment perfect.

— Felicitări anului de absolvenți de la Liceul Westmont! strigă Isabelle.

Vivi sări în picioare și chiui, împreună cu ceilalți colegi, aruncându-și toca în aer. Sute de toci albe și negre se înălțară spre cerul albastru și senin. Și apoi căzură iarăși pe pământ.

— Capul la cutie! strigă Curtis. Și toți îi urmară sfatul.

— Au! strigă Vivi, râzând, când colțul tare al unei toci o lovi drept în spinare.

— Tradiția asta trebuie să dispară, făcu Lane, clătinând din cap.

— Fetelor! Am absolvit! strigă Vivi.

Se îmbrățișară, în vreme ce în jurul lor se băteau palme și se făceau poze.

— Suntem în mod oficial SDȘ!

— Cum? întrebă Vivi.

— Scăpați de școală! explică Curtis zâmbind.

— Da, și acum, dacă tot suntem SDȘ, poate că a venit timpul să renunți la prostiile astea, îi zise Vivi.

— Mă lași, Vivi? răspunse Curtis.

— Nu ML? ricană Vivi. Curtis chicoti.

— Tu ai spus ML!

— Măi copii! spuse Lane.

— Ești atât de... de... băiat! enunță Vivi.

— Hei, în sfârșit ai observat și tu! răspunse Curtis. Felicitări!

— Măi copii! strigă Lane.

— Ce-i? făcu Vivi.

— Unde-i Isabelle? întrebă Lane, privind prin talmeș-balmeșul din jur.

Părinții și prietenii începuseră să intre pe teren, ca să facă poze cu absolvenții.

— Trebuie să facem o poză. Trebuia să vină lângă noi, spuse Lane.

— Nu știu, răspunse Vivi, privind și ea înjur. Probabil că a fost luată de cei care doreau să facă poze cu șefa de promoție.

Apăru și Jonathan, care o sărută apăsând pe Vivi pe obraz.

— Felicitări! spuse el, întinzându-i un buchet mare de trandafiri.

— Mulțumesc! spuse Vivi, zâmbind. Dar unde e cadoul meu adevărat?

— Despre ce vorbești? o necăji Jonathan.

— Ai promis! Ai promis să-mi spui povestea ci-catricei! strigă Vivi. Așa că, hai! Vars-o!

— Bine, bine! spuse Jonathan, întorcând-o spre el și trecându-i o mână pe după talie. Am căpătat această cicatrice, începu el, aplecându-se în față ca și cum ar fi urmat să-i destăinuiească un secret tragic și întunecat, încercând să sar peste un taluz cu tricicleta, când aveam patru ani.

— Nu cred! râse Vivi.

— Ți-am spus că pot să fiu băiat rău, zise el cu o ridicare dezinvoltă de umeri.

Vivi râse din nou și se înălță pe vârfuri ca să-l sărute.

— E cel mai drăguț și cel mai jalnic lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Mie-mi spui! zise el, zâmbind. - O.K., unde este Isabelle? întrebă iarăși Lane, devenind tot mai neliniștită.

Deodată, telefonul lui Vivi bipăi. Își ridică roba și căută pe sub faldurile de pânză până ce reuși să-și vâre mâna în buzunarul șortului. Când îl scoase, pe ecran pulsa icon-ul

unui mesaj nou.

— E de la ea! Ce naiba? făcu Vivi.

Lane, Curtis și Jonathan se strânseseră în jurul ei ca să citească.

Isabelle: Ghici unde mă aflu. Și nu. Nu-s cu Shawn. Vivi: Ha, ha! Ai face bine să nu fii. Îi frângi inima lui M.

Isabelle: Sunt la aeroportul Newark!

— E amuzantă, pe bune! spuse Curtis cu o figură impasibilă.

Vivi: F. NOSTIM!

Isabelle: O.K! Încă n-am ajuns. Dar avionul nostru pleacă peste 4 ore. Tu, Lane și cu mine mergem la Paris. Fuga acasă și faceți bagajul! II ABSOLVIRE FERICITĂ!

— Ce? bâigui Vivi.

— Da, ce? Cu mine cum rămâne? o întrerupse Curtis.

— Cred că glumește, spuse Lane, înhățând telefonul lui Vivi.

— Hei, e telefonul meu! protestă Vivi.

— Nu te băga, Vivi! replică Lane.

— Uau! Se face tot mai bună, spuse Jonathan îmbrățișând-o pe Vivi, în vreme ce Lane tasta răspunsul...

Vivi zâmbi. Era, de fapt, foarte mândră de noua atitudine cutezătoare a lui Lane.

Vivi: Sunt Lane. Vorbești serios? Isabelle: FOARTE SERIOS. Vă mai amintiți banii de absolvire? PE CAI! Ne întâlnim la mine într-o oră. Nu uitați pașapoartele!

Lane închise telefonul și o privi uluită pe Vivi.

— Mergem la Paris.

Inima lui Vivi bătea cu repeziciune.

— Mergem la Paris!

O prinse de mână pe Lane și începură să țină chițând de fericire.

— Haide! Să ne facem bagajele! exclamă Lane, strângând degetele lui Vivi și pornind grăbite prin mulțime.

— Aăă... fetelor! strigă Jonathan după ele, dregându-și glasul.

Vivi și Lane se întoarseră. Jonathan și Curtis le priveau triști.

— Da?

— Cu noi cum rămâne? Întrebă Curtis, ridicând din umeri. Vivi o privi pe Lane și zâmbi.

— Păi, va trebui să ne duceți dorul până ne întoarcem, strigă Lane.

— Firește, asta dacă nu vreți să săriți într-un avion și să ne urmați, dar asta este hotărârea voastră! adăugă Vivi. Nu mai spun oamenilor ce au de făcut!

Și cu asta, ea și cu Lane dispărură în fugă, ținându-se de mâini, ca să se întâlnească cu Izzy.

Mulțumiri

Mulțumiri deosebite lui Katie McConnaughey, Emily Meehan, Josh Bank, Lynn Weingarten și Courtney Bongiolatti pentru răbdarea lor și îndrumările date pentru a scrie acest roman. Știți cu toții că, fără voi, n-aș fi reușit!!